

திருவருணக் கல்பகம்

மூலமும் உறையும்

காழி. சிவ. கண்ணூசாமி.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

***

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at
<https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

***

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

ஏ

சிவமயம்

எல்லப்ப நாவலரவர்கள்

இயற்றியருளிய

திருவருணைக் கலம்பகம்

நகராமலை

நா. இராமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள்

இயற்றிய

உரையுடன்

சீகாழி வித்துவசிகாமணி

ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய் பிள்ளை அவர்களாற்
பார்வையிடப்பட்டு,

தருமையாதீன வித்துவான்

காழி. சிவ. கண்ணுசாமி பிள்ளை B. A.

அவர்களால்

சென்னை புரோகிரேஸில் அச்சுக்கூடத்திற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

*All Rights Reserved
by the
Publisher.*

கிழக்காவிரைய பூமிதாற் திருத் தருமபுரவாதீன
உதவது மகா ஸ்நிதாங்கும் வாசாமயப் பெருங்
ஏஷாம்பா வாதாங்குப் புவளைரும் ஆகிய

ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முக தேசிக பரமாசார்ய சுவாமிகள்
திருவடிகட்கு, இத் திருவருணைக்கலம்பக நூலாசிரியர்
இவ்வாதீனத்துச் சீடரும் வித்துவானுமாக இருந்த
உரிமைபற்றி, இப்பதிப்பைப் பணிவுடன்
சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

—காழி. சிவ. கண்ணுசாமி

பதிப்புரை

வினாவார் கனிபட நூறிய கடல்வண் னனும் வேதக் கிளர்தா மரை மலர் மேலுறை கேடில் புகழோனும் அளவா வண மழலாகிய வண்ணு மலை யண்ணல் தளரா மலை முறுவல் லுமை தலைவன் னடிசரணே.

திருவருணைக் கலம்பகம் என்ற இந்நால் கலம்பகங்க ஆள் தலைசிறந்ததெனப் புலவர்களாற் போற்றப்படுவது; நான்முழுதும் சைவமணம் கமழுவது; பாடல்தொறும் ரியாரத்துவம் பொங்கித் ததும்புவது; நவில்தொறும் நாநயம் பயப்பது; பயில்தொறும் பத்திச் சுவை புகட்டு வாது; ஏனைய கலம்பகங்களுட் காணப்படாத சைவசமய குரவர்களின் துதி அமையப் பெற்றிலங்குவது.

ஆழந்த கருத்துகளும், பொருட் செறிவும், பன்னய மும் பொருந்திய ஒப்பரிய இந்நாலுக்கு, காலஞ்சென்ற பாழ்ப்பாணத்து மேலைப் புலோலி நா. கதிரைவேற் பின்னையவர்கள் முப்பத்தைந்தாண்டுகட்டு முன், விளக்க வரை யொன்றைத் திங்கள் வெளியீடாக எழுதிவரக் கருதி முதல்வெளியீட்டையும் எழுதிமுடித்துதவினார்கள்; தாங்க ஆதரவின்மையாற் போலும் அதற்குமேல் அருளி ஈரார்களில்லை. பின்னர், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் பீர்மார்ச் சுப்பிரமணியக் கவிராயர் அவர்களைக் கொண்டு பூதூஷித்த அரும்பதவுரை யொன்று அச்சேறி வெளி வந்தது. ஆயினும், அது பண்டிதர்க்கும் பாவலர்க்குமே யண்டு பாளைவர்க்கும் மற்றையோர்க்கும் பயன்படுவது அரிதாகவிடுவது. பல்லாண்டுகளாக இருந்துவரும் ஏற்ற விளாத்துறையையொன்றில்லாத இக்குறையை நீக்கு

வாண் கூருதில் தெல்பாற்றுத்துக் கேர்ந்த நகராமலையீ
சிருந்தும், ஆன்று வெள்ளியீம், சான்ற நாற் புலமையும்
வாய்ந்த டோறிதூர் ஏ. கொமலிங்கம் பிள்ளையவர்கள்
ஏஷ்டாந்துது துரிமுதம் பெறுந்துவர்ப்பானேயாம்.

(இ)த்துவகூசு திறப்பு வாய்ந்த கூள்ளுவராஜாஸீல பர்சிடு
தும் இவ்வியாபாயாத்தாரும் என்று என்னாகியியர்
கூருதுவாயா தினா வித்துவகூசுகாமணி காழி. I. ஆ. முத்துத்
ங்கான் வாயாயா விளையவர்கள் விரும்ப, அங்கிருப்ப
ஏற்றுத் திறவரைத்துவதே கடனுகக் கொண்டு எம்பெரு
மான் திருவாருளான் இயன்றவாறு சீரிய முறையில் அச்சிட்டுக்கொண். இம்முயற்சியில் முதற்கணிருந்து என்னை
ஊங்கியும், பொருட்செலவால் இடையீடுபடாதவாறு
பெறுதவிபுரிந்தும், ஒப்புநோக்குதல் முதலிய அரும்பணி
யாற்றியும் வந்த என் கெழுதகை நண்பர் திருமயிலை.
சே. வே. ஜம்புலிங்கம்பிளையவர்களுக்கு நான் என்றும்
எழுமையுங் கடப்பாட்டையேன்; மற்றும், எனக்கு உதவி
புரிந்த வீரசைவப் பெருந்தகையார் திரு. S. C. நாகீ
செட்டியாரவர்களுக்கும், நண்பர் P. ஜானகிராம முதலியாரவர்களுக்கும்,
வித்துவான் R. S. ராம்பசுவை சர்மா
அவர்களுக்கும், ஆசிரியர் தங்கவேற்றின்னை யவர்களுக்கும்,
புரோகிரஹி அச்சுக்கூடுப் பொறுப்பாளர் திரு.
S. கோவிந்தராஜ முதலியாரவர்களுக்கும் என் நன்றி
உரியாகாக்க.

‘என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே’

காழி. சீவ. கண்ணுசாமி.

போருளாடக்கம்

பக்கம்

திருவருணையைப் பற்றிய இதர நூல்கள்	V
முன் நூற்றை	1
உரைச் சிறப்புப்பாயிரம்	8
திருவருணைக்கலம்பகப்பெயர் விளக்கம்	க
காப்பு	ஞ
நூல்	கக
செய்யுள் முதற்குறிப்பகாரதி	கஅக
பிழை திருத்தம்	கஅஞ

திருவூருளையாப் பற்றிய இதர நால்கள்

---

1. அருணசல புராணம்—சைவ-எல்லப்ப நாவலர்.
  2. பிரூஹருளை யந்தாதி— “
  3. அருணகிரி புராணம்—மறை ஞான தேசிகர்.
  4. தேவாரம்—(சம்பந்தர் 2 பதிகம்; அப்பர் 3 பதிகம்)
  5. திருவாசகம்—(திருவெம்பாவை; திருவம்மானை)
  6. திருப்புகழ்—(8 பாடல்கள்)
  7. அருணகிரி யந்தாதி—குகைநமசிவாயர்.
  8. அருளைத் தனிவெண்பா— “
  9. அண்ணமலை வெண்பா—குரு நமசிவாயர்.
  10. சோண சைலமாலை—சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்.
  11. அருணசலேசுரர் சாரப்பிரபந்தம்—நமசிவாயசாமி.
  12. உண்ணமலை யம்மன் சதகம்—வித்துவான் சன்ன கவுண்டர்.
  13. அருணசலேசுரர் பதிகம்—புரசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியார்.
  14. அண்ணமலையார் வண்ணம்—யாழ்ப்பாணம் தியாகராச பிள்ளை.
  15. அண்ணமலை சதகம்—திருச்சிற்றம்பல நாவலர்.
  16. உண்ணமலை யம்மை வருகைப் பதிகம்.
  17. அருணசல சதகம்—காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார்.
  18. அருணசல அசந்தரமாலை—இரமணமகரிஷி.
  19. அண்ணமலை பஞ்சரத்தினம்.
  20. திருவண்ணமலை திருவருட்பதிகம்—திருவருட்பா இராமலிங்கசாமிகள்.
  21. கார்த்திகைத்தீப வெண்பா—சோணசல முதலியார்.
  22. சோணசல வெண்பா “
  23. சோணசல சதகம் “
  24. அருளைக்கலி வெண்பா “
  25. அருணசலேசர் பதிகம்.
  26. அருணசலேசுரர் பதிகம்.
  27. உண்ணமலை யம்மன் பதிகம்.
  28. அருணசலேசுரர் நவகாரிகைமாலை.
-

முன்னுரை

பலவாளங்கள் சிறந்த சோழநாட்டில் திருவெண் நாட்டிற்குத் தென்மேற்கில் நான்கு கடிகை தூரத்தி ஹன்ன பூந்தாழை என்னும் நகரத்தில் கார்காத்த வேளாண்மரபில், காலிங்கராயர் கோத்திரத்தில் திவ்யகவி சைவசிகாமணி சைவ. எல்லப்ப நாவலர் பிறந்தார்.

இவர் இளமையிலேயே தென்மொழி வடமொழி களில் வல்லுநராய், அன்பறிவாதி ஒழுக்கங்களிற் சிறந்து சைவப்பற்றுடையராய்த் திகழ்ந்தனர். தருமபுர ஆதீநத்து ஸ்ரீ சிவஞான தேசிகரிடம் சிவதீக்கை பெற்று, சைவசித்தாந்த சாத்திரமுங் கற்றுக் கணிபாடுதலில் மிகவல்லவரானார்.

இவர்தங் கணியமும் சிவபெருமானை யன்றிப்பாடாத மன உறுதியுங்கண்டு, மடாதிபுரும், பிறரும், இவரைத் திவ்யகவி என்றும், சைவகவி என்றும், நாவலரென்றும், சைவசிகாமணி யென்றும் பட்டாபிதானஞ்சுடிப் பாராட்டினர். இவர் தலந்தோறும் சென்று தரிசிக்க விழூந்தவராய், திருவண்ணமலை என்னுந்திவ்யதலத்தை அடைந்து தரிசித்து ஆங்கு வைகுநாள், அருணைசல புராணம், திருவருணையந்தாதி முதலை நூல் களையும் பின்னர்த் திருவேண்காட்டுத் தலபுராணம், சேவ்வந்திப் புராணம், திருவிரிஞ்சைப் புராணம், தீர்த்தகிரிப் புராணம், திருச்சேங்காட்டங்குடிப் புராணம், திருவாளூர்க்கோவை, சேளந்தரியலகரியுரை முதலையற்றையும் இயற்றினார். இவர்தம் மனைவியாரும் கற்பிலருந்ததியையும், பொற்றில் திருமகளையும், கல்வியிற் கலைமகளையும் ஒத்துத் திகழ்ந்தனார்.

ஒருநாள் இந்நாவலர், தூமாற்றாதினத்துத் தேசிகர் பால் அளவளாவி இருக்குந்தால், அவண்வர்த புலவர் ஒருவர் திருவரங்கக் கலம்பால் ஓய்யாட்டுவாப் புகழ்ந்து கூறி, “இதுபோல் கலம்பால் பாடுதல் இக்காலத்துப் புலவர்கட்டு மிகவும் உயிர்கூடு” என்றால். அது சேட்டநாவலர், ‘இயங்கார் உம்மாக்கூவி ஸாஷா உத்தினார்’ எனக் குற்றங் கூறி, அவ்விருமோ அபிவிரும்களுக்குத் தாம் பரம்பொழுவ் என்று காட்டிய திருவால்லும்பொருமேல், திருவருளைக் கலம்பகம் பாடி முடித்து மஹாட்காரலை ஆகிணத்துத் தேடிக்கால் சூழமியிருந்த புலவர்களிடத்துக் காட்டி, அது கண்ட தேசிகரும், ஏனைய புலவர்களும் நாவலர்து கலம்பகத்தின் கவிச்சுவையையும் பொடுத்து விவையாக்கண்டு பாராட்டிப் புகழ்த்தனர்.

இவைருப் போலவே சிவபெருமானிடத்துப் பேரன்புதுண்ட இவர்தம் மனைவியார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தி இவ்வா “வாடி போட வனசமன்ன” என்னும் சிவ தூட்டோர் மலிந்த பாடலைக் கண்டு மனக்கவலையுற்றிருந்துமாட்டல் தமது நாயகர் கலம்பகம் பாடுவதறிந்து, இதுவே தக்க சமயம் என்று கண்டு, அன்றிரவே

கருட்டேடு மற்சமாமை கமலமோட முற்கரங்
காட்டிலோட மூன்றிராமற் கண்டமட்டி லோடவே
மருளிவந்த சிங்கமோட வாமனென்பு பாறவே
வஞ்சமுள்ள கண்ண ஞேட மாரணீரச் சேனனு
மிருளினேட முண்டகத்த னேங்கியோட வென்றவர்க்
கீறுறுதங் குயிரளித்த வேந்தல்யாவன் வேதமே
யருஞுமந்த முதல்வன்யாவ ஞருளைகண்டு வாழ்மினே
வாரநாதி மூலமென்ப தறிகிலாத மாக்களே.

என் கூடு ரெம்மனிப்பாடி அக்கலம்பகத்திற் சேர்த்துக் கூடின்னாட்டாடு வேண்டினர். நாவலர் யாது காரணத் தானோ அர்செய்யுளைத் தம் கலம்பகத்திற் சேர்த்திலர்.

இன்னொப்பெருமானையங்கார், தாம் பாடிய திருவரங்க கலம்பகத்தை நாவலர் பார்க்கும்படி அனுப்பின ரெனவும், நாவலரதனைப் பார்த்து “ஐயங்கார் அம்மானையி லடிசறுக்கினார்” என்று கூறி உடனே தாம் இக் கலம்பகத்தைப்பாடி அன்றிரவே அவரிடமனுப்பின ரெனவும், அதனைப் பார்த்து ஐயங்கார் புகழ்ந்தன ரெனவும் ஒரு சாரார் கூறுப.

மற்றொரு சாரார், ஐயங்காருக்கும் நாவலருக்கும் வாதம் நிகழ, நடுநின்றூர் அவ்வாதத்தை முடித்தற்கு அவ்விருவரையும் தனித்தனிக் கலம்பகம் பாடச் சொல்லின ரெனவும், இருவரும் அவ்வாறே பாடிக் கொண்டு வந்து காட்ட, நடுநின்றூர் அவ்விரண்டையும் நோக்கி, ‘ஐயங்கார் அம்மானையி லடிசறுக்கினார்’ என்று குறை கூறி, நாவலர் கலம்பகத்தைப் புகழ்ந்தனர் எனவுங்கறுப.

இவர் சிவபெருமானையன்றிப் பாடாத சைவப்பற்றுள்ளவர் என்பது, “செப்புமியற் றமிழ்களெல்லா மரியாயனே முதலான தேவர்க்கோதி, யொப்புவிக்க வறியாமலரணிடத்தே வளைத்து வளைத்து உரையானின்றேன்” எனத் திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும், “சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை” எனத் திருவருணைக் கலம்பகத்தும் வற்புறுத்திக் கூறுதலா னுணர்க. இந்நாவலர் காலிங்கராய கோத்திரத்தா ரென்பது, திருவெண்காட்டுப்புராணத் திறுதியில், “காலிங்கராயனுரை புராணம்

வாழியே” என்பதற்குப் பெற்றிடும். இவர் பெயர் “எல்லான்” எனக்காணப்படுவதால், சூரிய மூர்த்தியின் நாமமாதல் வேண்டும். ஆந்திர நல்னை தேசங்களினும் எல்லப்பன், எல்லம்மன் எனத் தெய்வங்கள்கூடும், மனி தர்கட்கும் இப்பெயர் வழங்குவது காண்க. தீருவெண்காட்டுப் புராண முற்கிடு தீரு. துவூரதாமிர் பேள்ளோயவர்கள், நாவலர் ஒனர் தீருவெண்காட்டுத்துறுத் தென் மேற்கில் ஓரு நாடு வாழ தூரத்திலுள்ள இந்தாநல்லூர் என்பது.

இப்பாயர்களில் வால்ல இந்தாலத்துப் பெரியார்களிற் சிலர், நாவலர் ஒனர் சீதாழி யென்றும், அவர் பூந்தாழீ யிற் பிறந்தவர் என்றும், அவர் மரானிஞருக்கு இராதாநல் இரண்டுத் தோற்கு இலையமுது கூடத்து எல்லையம்மன் குல தெய்வம் என்றும், நாவலர் பிறந்தவுடன் அவர்தம் பெற்றோர் ஆண்மகனுதலின் எல்லையப்பன் எனத் தம் குலதெய்வத்தின் பெயரை வைத்தனரென்றும் கூறுவர்.

நாவலரும் ஜயங்காரும் பட்டர் காலத்தே (கி. பி. 1061) இருந்தனரெனச் சிலரும், மதுரைத் திருமலைநாயக் கர் காலத்தே (கி. பி. 1623—59) இருந்தனரெனச் சிலரும், ஜயங்கார் பட்டர்காலத்தும் (கி. பி. 1061), நாவலர் சிவஞான தேசிகர் காலத்தும் (கி. பி. 1760) இருந்தனரெனச் சிலரும் கூறுவர்.

இந்நாவலரைப் பற்றிப் புலவர் புராண முடையார்
 “ஷசவ வெல்லப்ப நாவல ணெனும்பேர்
     தரித்தவன் சங்கரன் வசிக்கு
     மைவகைத் தலத்தி ணுவெனக் குலவு
     மருணையின் புராணமா தியநால்

பிரப்புவேந் வாக்கண் டவருமெச் சின்சீர்
திகழ்தரத் தொடுத்தன னவற்றைக்
கூவயி னெழுதிச் சுமந்துரைத் துணர்ந்து
களிப்பவர் கணிக்கரும் பலரே ”

எனக் கூறுவதால் இவர் பெருமை டுலனும்.*

இனி, திருவருணைக் கலம்பகம் என்ற இந்தாற்கு உரை
யெழுதிய இராமலிங்கம் பிள்ளை என்பர் சிதம்பரத்தை
அடுத்த நகராமலை எனும் ஊரில், பரம்பரையே படித்
துயர்ந்ததும், சிறந்ததுமாய கார்காத்த வேளாண்மரபில்,
செம்பியத்தையர் கோத்திரத்தில், சாலிவாகன சகம்
காக்கை-க்கு மேல் செல்லாநின்ற ஹேவிளம்பியில்
நாராயண பிள்ளை குமாரராகத் தேநன்றியவர். இவர்
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆசிரியர் பல்லோரிடம் பன்
ஞால் பயின்று உலகியலறிவும் இலகுநாலறிவும் ஒருங்
கலைமற்று, மாணவர் பலர்க்கும் பாடம் கற்பித்தலையே
கடமை எனப்பெற்ற அருங்கலை வினோதர்; அருந்தமிழ்
நால் பலவற்றையுங் திருத்தமாய் ஆராயும் மனோநிலை
வாய்ந்தவர். இவரை ஆதி ஆசிரியரெனக் கொண்டு
தேறி வெளிவந்துள்ள என்போன்ற மாணவர் பலராவர்.

இத்தகைய எனது ஆசிரியர், மாணவர் சிலர்க்கு
இவ்வரிய நாலைப் பாடஞ்சொல்லுங்காலை உரைகூறும்
திறந்தைக் கண்ட பின்னாலுர் திரு. க. வாகீச பிள்ளை

---

* இன்னும் நாவலரைப்பற்றி மிகுதியாக அறியவிரும்பின்
‘சந்தமிழ்ச் செல்வி’ என்னும் தமிழ்த் திங்கள் சௌரியீட்
ஏன் ஏழாவது சிலம்பில் திருவாளர் S. அனவரத விநாயகம்
பிள்ளையவர்கள் M.A., L.T. எழுதியுள்ள ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை
யைப் படித்தறிக.

அவர்களும், தநுமதல்லூர் திரு. மு. வடிவேற் பின்னை
அவர்களும், “தாங்கள் இக்கலம்பகத்திற்கு உரையெழு
தல் வேண்டும்” என்று விடுமிக் கேட்டதற் கிணங்கி
இவ்வாராணா வாழ்க்கை துவிந்துவார். இலக்கியப் பயிற்சி
தொழுதார் வினாக்களும் பயிலும் நால்களில் இஃதும்
ஆர் துவிநாமா புலத்துவமார், கலம்பகத்திற்கு உரை
நூல் உரிமை, அதிலும் இக்கலம்பகத்திற்கு உரைநூல்
தெடிநார் உரிமைகளும், இந்நாற்கு முன்னார் வாழ்கிய
ஏற்படுமாகவும் நால்களையிழுவதாக ஒருசிலர்க்கோவீரி
ஏன்கோர்க்கு உறிதற்குதாகவானும், இதுகாறும் இந்
நாற்கு உரியதார் பெரியதுமாய ஒரு விளக்கமான உரை
நூலிலையாமலானும், சென்னைச் சர்வ கலாசாலையார்
இந்நாலின் அருமை பெருமைகளை யுணர்ந்து இதனைத்
தேர்வுப் பாடமாக வைப்பதானும் இப்புத்துரை விரை
வாடன் வெளிவரலாயிற்று.

இவ்வுரை மாணவரேயன்றி மற்றியாவரும் தெளி
வாய்ப் பொருளறிந்து கொள்ளும் நிலையில் அமைந்த
நுத்துரையாம். கலம்பகத்திற்கென அமைந்த பதினெட்டு
உறுப்புக்களுக்கும், ஏனைய உறுப்புக்களுக்கும் ஏற்ற வரை
யாற்றத் தொடர்களும், செய்யுள் ஒவ்வொன்றுற்கும்
காரத்துவாயும் விளக்குவரையும் இதன்கண் செவ்வனே
திடுமிகின்றன. மேலும், இதனுள் வந்துள்ள மடக்கு,
சிலேஹாட் முதலிய அணிகள் அமைந்த செய்யுள்கட்கு
வாழ்கிய பொருட்டெளிவு மிகத் தெளிவானதாகும்.
கற்பவர், மனதைத் துவரச்செய்யும் சொன்னயம் பொரு
ணாங்குரியும், பல்பொருள்குறித்த ஒவ்வொர் மொழிக்
குருநல்லூர் பொருள்இன்னதெனச் சிறப்பாய்க் குறித்
தும், பாட்டோதங்களை எடுத்துக்காட்டி அவற்றிற்குத்

தார்ட் டீல் மூலமான் நிறுவியும், கலாசாலை மாணவர்க் கூட்டுரைகள் மூலம் சொல்முடிபு, பொருள்முடிபு, இலக்கண அமைதி முதலிய விசேஷணங்களை ஈந்தும், சில சொற்றுள்ளுருபு, பிரயோகங்களுக்கும், கருத்துக்களுக்கும், நீற்காரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், சித்தியார், கந்தாராணம், மணிமேகலை முதலிய பன்னால்களி விழுந்து மேற்கோள் காட்டியும், செந்தமிழ்நால் பலவற்றிற்குத் தந்துரைத்த பழைய உரையாசியர் பலரைத் தழுவி, ஐவகை இலக்கணமும் செவ்விதின் அமைய, நூலாசியர் பெருமை தோன்ற, எழுதிய இவ்வுரைநடைச் செல்வம் யாவரும், பெற்றுப் போற்றத் தக்கதொரு பெருஞ் செல்வமாகும். இந்நாலுட்கிடந்த புதைபொரு ளீனத்தையும் எளிதில் எடுத்துரைத்து ஆசிரியர் செப்தநன்றி என்றும் எந்நாட்டும் நின்று நிலவுக.

இத்தகைச் சிறப்பு வாய்ந்த இவ்வுரைநாலை அச்சிடக் கருதி யான் சீகாழி வித்துவசிகாமணி ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய் பிள்ளை அவர்களிடமும், சீகாழி சபாநாயகமுதலியார் இந்து உயர்தரப்பள்ளிக்கூடத் தலை ஷமத்தமிழாசிரியர் திரு. மு. சண்முகதேசிகர் அவர்களிடமும் தெரிவித்துக் கொண்டபோது, அவர்கள் தங்கள் ரேயர் சென்னை வித்துவான் காழி. சிவ. கண்ணு ராமி பிள்ளை அவர்கள் B.A., மூலமாய்த் தக்க முயற்சி போடுத்து அச்சிடுவிக்க இசைந்தார்கள். இம்மூவருக்கும் அவர்கள் மனமார்ந்த வந்தனத்தைச் சொலுத்துகிறேன்.

சீகாழி,
25-2-1934. }

த. சுந்தரேச ஆச்சாரியர்

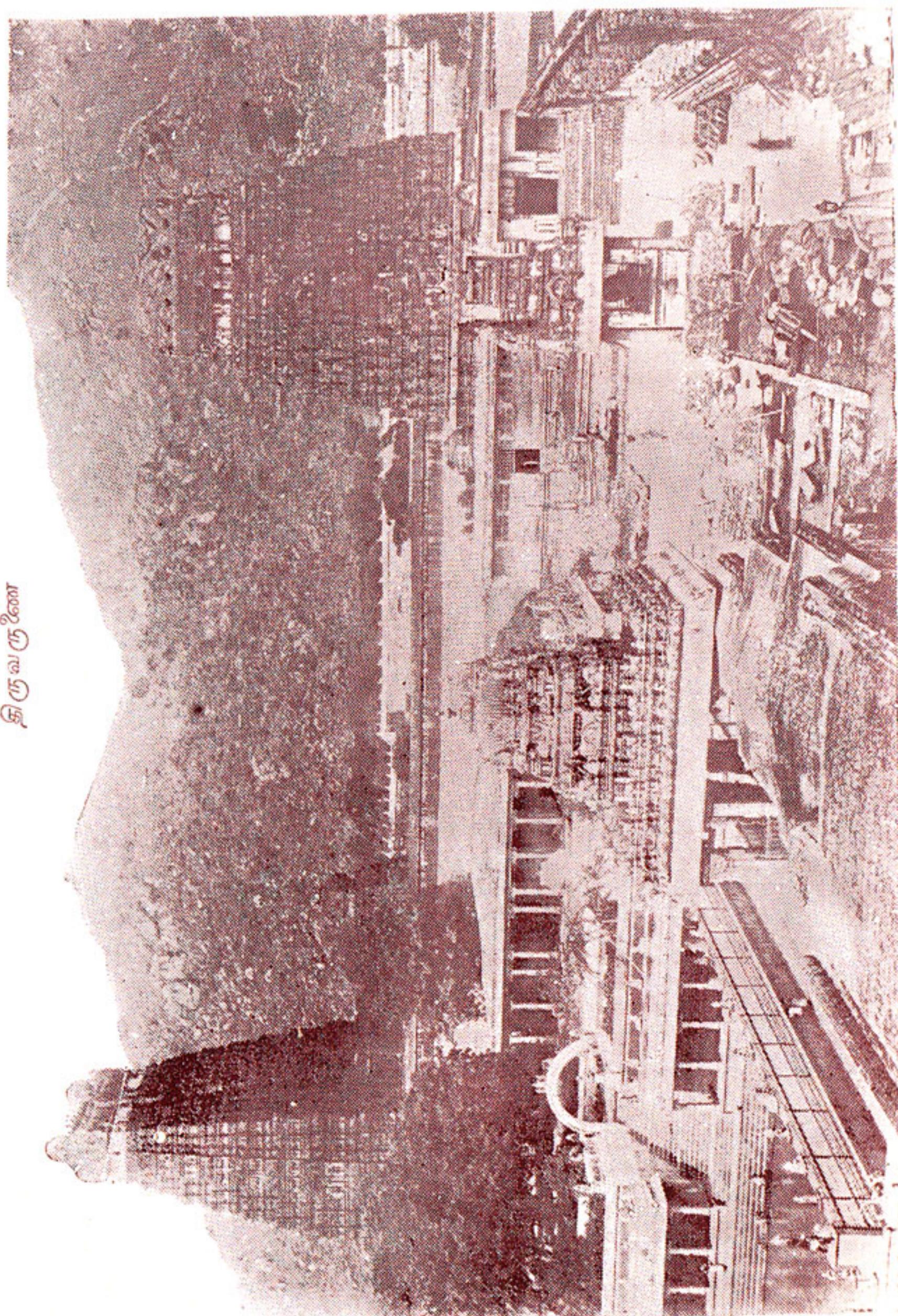
தமிழாசிரியர், ஹதரன்மிஷன் ஹஸ்கல், சீகாழி.

கோவில் கிழ்சுதாம்பகுமரனி

டி. அ. முத்துக்தாண்டவராய் பிள்ளை
அவர்கள் இயற்றிய

உரைச் சிறப்புப்பாயிரம்

தந்தாம மைந்துடையார் திருவருணைக்
கலம்பகத்தைச் சிறக்க வாய்ந்து
பெருநாம வுரை யியற்றிப் பேரறிஞ
ருளமகிழப் பிறங்கத் தந்தான்
கருநாமந் துடைப்பவர்வாழ்ந் துறைநகரா
மலைக்கணமர் காரா ளன்சீர்
தந்தாம விராமலிங்க பூபதிநாற்
கவிசொலுமுத் தமிழ்வல் லோனோ.

திருவாரூபம்

—
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவருணைக் கலம்பகம் மூலமும் உரையும்

இது திருவருணையைப் பற்றிய கலம்பகமென விரிகும்; இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும்பயனும் உடன்றேக்க தொகை. திருவருணையினது சம்பந்தமான கலம்பகம் என விரித்து ஆரூம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொள்ளினும்மையும். திருவருணையின்மேற் பாடிய கலம்பகம் என்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு ஏழாலுருபும்பயனும் உடன்றேக்கதொகை யென்பாருமார்.

‘திரு’ என்னும் பலடெருளோருசொல், வடமாழியில் ‘ஸ்ரீ’ என்பதுபோல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியதலங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையுடைய பல பொருள்கட்கு விசேஷங்களதாகி, மகிமைப் பொருளைக் காட்டி, அவற்றிற்கு முன்னே நிற்கும்; திருநந்திதேவர், திருநாவுக்கரசர், திருவாசகம், திருவைந்தெழுத்து, திருவருணை, திருவையாறு, திருவடி எனவும் வழங்குவது காண்க. இங்கு, இது அருணைக்கு அடைமொழி; கலம்பகத்திற்கு அடைமொழியாகவுமாம். திரு என்பதற்கு மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திருவருணை என்ற தொடர், பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள் கொண்டால் இரண்டாம் வேற்றுமை

ஏருபுப்பயனும் உடன்றேக்க தொகையுமாம். திருவருணையென்ற தொடரில், வகரவொற்று உடம்புடுமெய்.

அருணையென்பது அருணகிரி அல்லது அருணைசலம் என்பதன் மருங். அருணம் என்பது செங்கிறம்; அது பண்பாகு பெயராய்ச் செங்கிறமான ஆக்கினிபை யுணர்த் திற்று. முன்னெரு காலத்தில் திருமால், பிரமன் என்னும் இருவருந்தாம் தாம்பரம்பொருளென்று போர்ப்புரிய அங்கே சிவபெருமான் அழுலருக்கொண்டு பரம்பொருளாகி நின்ற தலமே அருணகிரி எனப்பெயர் பெற்றது. அது “பிரமனியென் றிருவருந்தம் பேதைமையாற், பரமயீயாம்பரமம் என்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க, அரா ரழு அருவா யங்கே யளவிறந்து, பரமாகி நின்றவா தோ ஞேக்க மாடாமோ” என்ற தீருவாசகத்தானறிக. இதனால் பஞ்சபூத தலங்களு து தேய தலமாகும். இவ் வருணையை நினைத்த மாத்திரத்தில் முத்தியுண்டாகும். அது “தில்லையைக் காணக் காகியிலிறக்கச் சிறக்குமாருஷ தனிற்பிறக்க, வெல்லையில் பெருமை யருணையை நினைக்க வெய்தலாமுத்தி” (அருணைசல புராணம்) என்பதனை ஸறிக.

கலம்பகமாவது, ஒருபோகும் வெண்பாவும் கட்டளைக் கலீத்துறையும் முதற்கவியுறுப்பாக முதலிற்கூறி, புபவுகுப்பு, மதங்கு, அம்மானை, காலம், சம்பிரதம், கார், தவம், சுறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் என்னும் பதினெட்டு உறுப்புக்களும் இயீடியுமாறு, பருட்பா, ஆசிரியப்பா, கலீப்பா, வஞ்சிப்பா, ஆசிரியனிருத்தம், கலீவிருத்தம், கலீத்தாழிசை, கலீநிலைத்துறை, வஞ்சிவிருத்தப், வஞ்சித்துறை, ஆசிரியத்துறை, வெண்டுறை முதலியவற்றுல், இடையிடையே வெண்பா

மூலமும் உரையும்

வும் கவித்துறையும் விரவிவர, மடக்குடைச் செய்யுளும் வண்ணம் ஈந்தம் முதலியனவும் பொருந்த, *அந்தாதித் தோட்டயால் முற்றுற, இறதியும் முதலும் மண்டலித்துப் பாடுக்கால், தேவர்க்கு நூறும், அந்தணர்க்குத் தொண் ஹாற்றைந்தும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், அமைச்சருக்கு எழுபதும், வணிகர்க்கு ஐப்பதும், வேளாளர்க்கு முப்பதுமாகப் பாடுவதோரு பிரபந்தம்; இக்கலம்பகவிலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலை, இலக்கணவிளக்கம் முதலியவற்றிற் காண்க.

இந்நாற் றீஸ்செய்யுளில், ‘கலம்பகப்பாமாலை’ எனக்கூறப்பட்டுள்ளதனால் பலவகை மலர்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலைபோலப் பலவகைப் பாக்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலையைக் கலம்பகமெனப் பெரியார் பெயரிட்டு வழங்கினர்போலும். இதற்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளும்போது, இது கதம்பம் என்னும் வடமொழியின் திரிபுபோலும். இனி, கலப்பு அகம் எணப்பிரித்து, மெலித்தல் விகாரம் பெற்றதாக்கி, பலவுறுப்புக்களும் கலத்தலைத் தன்னிடத்தே யுடையதென அன்னா

* அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது; அந்தாதி யாவது, முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் ஓடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்தலெனப்படும். சொற் ரூடர்னிலைச்செய்யுள், பொருட்டொடர்னிலைச்செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றூடர்னிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற் ரூடர்னிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும்.

மொழித்தொகைக் காரணக்குறியாகவுங் கொள்ளலாம்; இனி, ஒரு சாரார் பண்ணிரண்டு மரக்காலென் னும் பொருளேள்ள ‘கலம்’ என்னும் சொல்லும், கடவுளது அறுகுணங்களைக் குறிக்கும் ‘பகம்’ என்னாஞ் சொல்லும், குறிப்பாய்ப் பண்ணிரண்டு, ஆறு என்னாங் தொகையை மாத்திரம் உணர்த்தி உம்மைத்தொகையாகப் புரைந்து பதினெட்டு உறுப்புக்களையுடைய பிரபந்தத்துக்கு எதுப்பெயராயிற் ரென்றும், அகப்பொருள் கலத்தலையுடையது எனக் காரணக் குறியாயிற்றென்றும் உரைப்பர். “முதனுல் கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள்செய் வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் நூற்குள்யதும் பெயரே,” என்று (நன்னாலிற்) கூறப்படுகின்ற நூல்வகைகளுள், நுதலீய பொருளினாலும் தன்மையினாலும் பெயர்பெற்றது இந்நூலெனவறிக. (நுதலீய பொருள்—நாலிற் கூறப்பட்ட விஷயம். தன்மை - நாலின் இயல்பு.) இங்கு “அருளை” என்பது அத்திருப்பதியில் வெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவப்ரோளைக் குறித்தது; இலக்கணை.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியானார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பதனால் ‘விருந்து தானும், பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றால் தொடுக்கப்படுந்தொடர்நிலைமேலது’ என்று கூறினமையின், இந்தக் கலம்பகம் அங்குணங்கூறியு விருந்தாபென்று உணர்க. அச்சுத்திரவுரையில் அந்தாதியும் கலம்பகமும் முதலாயின உதாரணங் காட்டப்பட்டுள்ளவாறுங் காண்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத் துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். இப்பிரபந்தம் தோத்திரரூபமானது.

காப்பு

காப்பு - காத்தல்; அது, இங்குக் காக்கின்ற கடவுளின் விடையமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும்; ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை சிறை வேற்றவல்ல தலைமைப்பொருளின் விடையமாக உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படி செய்யுங் தோத்திரமென்பது கருத்து.

விநாயகக் கடவுள்

நேரிசைவேண்பா

அண்ணவயல் சூழ்நினை யண்ணை மலையார்மேன்
மன்னுங் கலம்பகப்பா மாலைக்குத்—துன்னியசீர்
மெய்க்கோட்டு மேருவெனும் வெள்ளேட்டின் மீதெழுதுங்
கைக்கோட்டு வாரணமே காப்பு.

அன்னம் வயல்குழ் - அன்னப்பறவைகள் வசிக்கின்ற வயல் கள் சூழ்ந்த, அருணை - அருணகிரிப் பதியிலுள்ள, அண்ணமலையார்மேல் - அருணசலேசரர்மேல் (யான் பாடுகின்ற), மன்னும் - நிலைபேரூயுள்ள, கலம்பகம் பாமாலைக்கு - கலம்பகமாகிய பாமாலைக்கு, துன்னிய சீர் - நெருங்கிய கீர்த்தியினையடைய பாரதத்தை, மெய்கோடு மேருஎனும் - என்றும் உள்ளதாகிய சிகரங்களையடைய மகாமேருமலை யென்கின்ற, வெள் ஏட்டின் மீது - எழுதப்பட்டில்லாத வெற்றேட்டின்மேல், எழுதும் - எழுதிய, கைகோடு வாரணம் - கையின்கண் கொம்பினையடைய யானைமுகக் கடவுள், காப்பு - பாதுகாவலாவார்.

இக்காப்புச் செய்யுள், வழிபடு கடவுள் வணக்கம் ஏற்படைக்கடவுள் வணக்கம் என்றவகை யிரண்டனுள் வழிபடு கட

வள் வணக்கமாம். பின்வருங் செய்யுஞ்சுமிது. தத்தமது மதத்திற் குரிய கடவுளை வணக்குதலேயன்றி, அச்கடவுளி னடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடு கடவுள் வணக்கத்தின்பாற்படுமென்க.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி வருத்துக் கூறுவேண்டுவது பெருமரபாதவின், காப்புச் செய்யுளின் முதலில் ‘அன்னம்’ என்று தொடர்கிறோர். மேல், நூல் தொடக்கத்தில் ‘மணி’ என்னுஞ் சொல்லைவத்துவாறுக் காண்க. என்னை? “வழிபடு தெய்வ வணக்கங்கூறி, மங்கல மொழிமுதல் வகுத்தெடுத்துக் கொண்ட, விலக்கண விலக்கிய மிகுக்கணின்றி, யினிது முஷுமென்மனேர் புலவர்” (உரைச் சூத்திரம்) என்றாகவின். யான் பாடுகின்ற கலம்பகப் பாமாலைக்கு விநாயகக் கடவுள் இடையூறு வாராபல் பாதுகாவலாவாரென்க.

அருணையின் வயல்வளப்பங் கூறுவார், அன்னவயல் சூழ என்றார். அருணை என்றது அப்பதிக்கு வாளா பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது. அன்னமைலையா ரென்பதற்கு ஒருவராலும் நெருங்க முடியாத நெருப்புமலை வடிவமானவர் என்பது பொருள். ஏனைய பூமாலைபோன்று வாடி யழிந்துபோந்தன்மையின்றுகவின், “மன்னுங் கலம்பகப் பாமாலை” என்றார். மாலைபோறவின் மாலை என்றார்; வரிசை எனினுமாம். பாரதம் ஜந்தாம் வேதமென்று புகழப்படுதலின் “துன்னியசீர்” என்றார். சீர்மை என்னும் பண்பு மை விகுதி கெட்டது. அது எண்டு “மேருவெனும் வெள்ளேடு” என்ற குறிப்பான் பாரதமாகிய பண்பியை யணர்த்தி நின்றது. உலகந்தோன்றிய காலக்தொட்டு அழிவின்றி மேரு விளங்குதலின், ‘மெய்க்கோட்டு மேரு’ வென்றார். வெள்ளேடு என்பதில் வெண்மையென்னும் பண்பு எண்டு எழுதப்படாமை யென்னு மின்மை குறித்து நின்றது; இலக்கணக்கோத்து ஒழிபியல் கூ-ம் சூத்திரத்தில் ஆதியென்றதற்கொள்க.

போரு மலை எடாயினமை :—வியாச முனிவர் விநாயகப் பெருமான்முன் ஜந்தாம் வேதமெனப் புகழுப்பெற்ற பாரத மாஷிய இதிகாசத்தைக் கூற, அப்பெருமான் மேரு மலையை ஸ்ரீயடாகவும், கயமுகா சூஷன் பொருட்டு ஒடித்த தமது கொம்பை எழுத்தாணியாகவுங் கொண்டு அவ்விதிகாசத்தை யெழுதின ரென்பதாம். அது, “நீடாழி யுலகத்து மறைநாலோ டைந் தென்று னிலைநிற்கவே,—வாடாத தவ்வாய்மை முனிராசன் மா பாரதஞ் சொன்னா,—ளேடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கு ரெழுத்தாணிதன்,—கோடாக வெழுதும் பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ” என்னும் மாபாரதக் காப்புச் செய்யுளா னுணர்க. ஒரு கையில் எழுதிய தமது கொம்பை வைத்துக்கொண் டிருக் குங் காரணம் பற்றி, “கைக்கோட்டு வாரணம்” என்றார். உரு வத்திற் சிறந்த உறுப்பு முகமாகவின் வாரண முகத்தை யுடைய வரை வாரணமென்றார். எக்காரியங் தொடங்கினும் விநாயகரை வழிபடினன்றி, அக்காரியம் இடைஷுறின்றி யினிது நடைபெரு தாகவின் விநாயகரையே தமது நூலுக்குக் காப்பென்றார் ; அதை, “என்னரே யாயினும் யாவதொன் ரெண்ணுதன், முன் னரே யுனதுதான் முடியுறப் பணிவரே, ஸன்னர்தஞ் சிந்தைபோ லாக்குதியலதுனை, யுன்னலார் சேய்கையை யூறுசேய் திடுதிநீ” (கந்தபுராணம்) என்ற சிவபிரான் கட்டளையா னரிக.

விநாயகப் பெருமான் யானை முகமாயினமை :—இறைவன் களிற்றுருக் கொண்டும் உமையவள் பிடி யுருக் கொண்டுஞ் சேர்ந்தமையின் விநாயகப் பெருமான் யானை முகக் கடவு ளாயினு ரென்க. அது, “பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரி யது, வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர், கடிகண பதிவர வரு ளினன் மிகுகொடை, வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே” என்ற திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தா னுணர்க.

அன்னம் - வயல்; சாதி யொருமை. சூழ் அருணை - வினைத் தொகை. துண்ணிய - செய்த வென்னும் வாய்பாட்டுப் பெயா

அ

திருவாருணைக் கலம்பகம்

ரெச்சம்; துன் - பகுதி, அ - விகுதி, இன் - இறந்தகால விடை நிலை; இடைநிலை னகரம், கடைக் குறை; ய், உடம்புமெய். மன்னும், எழுதும் என்பன செய்யுமென் வாய்பாட்டு எதிர் காலப் பெயரெச்சம். இவை முறையே ஈண்டு நிகழ்காலமும் இறந்தகாலமும் காட்டினா. மன்னும் என்பது மன் என்னும் இடைச் சொல்லடியாகப் பிறந்தது. ஏ, பிரிநிலை; தேற்றமுமாம். ஆவாரென்னுஞ் சொல் எஞ்சினின்றது.

இச் செய்யுள், காசு என்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இரு விகற்ப நேரிசை வெண்பா. (க)

நால்வர்

கட்டளைக்கலீத்துறை

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே
றிலையதிற் சார்சிவமாந்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லைனு
நான்மறைச் செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார
முந்திரு வாசகமு
முய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற்
ஞளௌம் முயிர்த்துணையே.

சைவத்தின்மேல் - சைவசமயத்தின் மேற்பட்ட, வேறு சமயம் - வேறு சமயமானது, இல்லை - இல்லை; அதில் சார் - அச்சமயத்தைச் சார்ந்த, சிவம் ஆம் தெய்வத்தின்மேல் - சிவமாகிய தடவுளின் மேற்பட்ட, தெய்வம் - கடவுள், இல் - இல்லை, எனும் - என்கின்ற, நான்மறை - நான்கு வேதங்களின், செம்பொருள் - செவ்விய பொருளின், வாய்மை - உண்மையை, வைத்த - அமைத்தருளிய, திருதேவாரமும் - மேன்மை பொருங்

திய தேவாரங்களும், திருவாசகமும் - திருவாசகமும் ஆகிய நூல்களோ, உய்வை தரசெய்த - ஆன்மாக்கள் பாவத்தினீங்கும் யாய்வைத் தரும்படி செய்தருளிய, நால்வர் - திருஞானசம்பந்த ரும் திருநாவுக்கரசரும் சுந்தரரும் மாணிக்கவாசகருமாகிய நால் வர்களுடைய, பொன்தாள் - அழகிய திருவடிகள், எம்உயிர் - எங்கள் உயிரிருக்கு, துணை - துணையாகும்.

சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலை யென்பது *எல்லாச் சமயங்களையும் சோபானக் கிரமத்தில் தன்கீழடக்கித் தான் எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டிருத்தல். அது “ஓது சமயங்கள் பொருளுணரு நூல்க ளொன்றேடோன் ரேவ்வாம லுளபலவு மிவற்றுள், யாது சமயம் பொருங்கு யாதிங்கென்னி னிதுவாகு மதுவல்லதெனும் பிணக்கதின்றி, நீதியினு னிவையெல்லா மோ ரிடத்தே காண, நின்றதி யாதொருசமய மதுசமயம் பொருங்கு, லாதவினு னிவையெல்லா மருமறை யாகமத்தே யடங்கியிடு மவையிரண்டு மரனடிக்கீ ழடங்கும்” என்னுஞ் சிவஞானசித் தித் திருவிருத்தத்தா னுணர்க. “சைவ சமயமே சமயம்” “ராசாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சமயம்” என்ற தாயுமானுவாக்கானுமுணர்க. சிவமாம் தெய்வத்தின்மேல் தெய்வமில் என்பது “ஆறு கோடியாஞ் சமயங்க ளகத்திலூ மவைமேல், வீறுசேர்ந்த சித்தாந்த வேதாந்த நாதாந்தங், தேறுமற்றைய வந்தத்துஞ் சிவமொன்றேயன்றி, வேறு கண்டிலேன் கண்டிரேற் பெரியர்காள் விளம்பீர்” என்னுஞ் திநுவநுட் பிரகாச வள்ளலார் திருவாக்கா னுணர்க. நான்மறை என்பன இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்பன. செம்பொருள் என்பதற்கு “தோற்றக் கேடுக ளின்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற் றன்னையொன்றுங் கலத்தவின்மையிற் றாய்தாய்த், தானெல்லா

*அகம், புறம், அப்புறம், புறப்புறம் ஆகிய சமயங்கள். இவற்றைச் சிவஞான சித்தியார் முதலிய நூல்களுள் பரச்கக் காணக.

வற்றையுங் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி என் ஞான்றும் ஒருதன்மையற் தாதல்பற்றி ” என்றார் பாரிமேலழகர். வாய்மை யென்பது வாயினது தன்மை; அதாவது உண்மை கூறல். மெய்ப்பொருளின் தன்மையைப் பல வற்புத் வாயிலாக விளக்கிக் காட்டித்தலின் சீர் என்றார். தேவாரம் - திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய மூவர்களும் பாடியது. திருவாசகம் மாணிக்கவாசக சருளியது. எம் என்னும் தன் மைப்பங்கை தன்னேச் சார்ந்தாரை உளப்படுத்தியது. நினைத்த குடுங் கிழையாக்கத் தேவையின் தாள் என்றார். பொன் - பொன் போலருமையாகப் பாராட்டத்தக்க எனினுமாம். சைவம் சிவம்பந்தம். இலை என்னும் குறிப்புவினைமுற்று இடையில் தூாக்கத் தூ. பின் இல்லை என்பதில் ஈறு தொக்கது. நான் மறை - நான்கு கூறும், மறைந்த பொருளும் உடையது. ஆகும் என்ற சொல் வருவிக்கப்பட்டது.

இச்செய்யுள் நேரசை முதலாய் ஒற்றேழித்துப் பதினாறு முத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக் கலித்துறை.

நால்

மயங்கிசைக்கொச்சகக்கவிப்பா

எட்டடித் தாவு—க.

மணிகொண்ட நெடுங்கடலில் விழிவளரு மாதவனு
 மணிகொண்ட புண்டரிக மகலாத சதுமுகனு
 ஞானக்கண் ணதுகொண்டு நாடுமா றணராதே
 யேநத்தின் வடிவாகி யெகினத்தின் வடிவாகி
 யடிதேடி யறிவலென வவனியெலா முழுதிடந்து
 முடிதேடி வருவலென மூதண்ட மிசைப்பறந்துங்
 காணரிய வொருபொருளாய்க் களங்கமற விளங்குபெருஞ்
 சோணகிரி யெனதிறைந்த சுடரொளியாய் நின்றருள்வோய்.

ஈரடித்தாழ்சை—ள.

மலைமிசையி லிருப்பதற்கோ மலைசிலையா வெடுப்பதற்கோ
 மலையரையன் மகிழ்வதற்கோ மலையுருவ மெடுத்தனையே.
 இத்தலத்தி லீங்தொழிலு மிருபிறப்போ ரஹதொழிலுங்
 தத்துவமுங் திருமேனி தரித்திலையே யெலாவே,
 இருக்காதி சதுர்வேத மிசைப்பதுநின் பலபேத
 மொருக்காலு மொன்றுரைத்த தொன்றுரைக்க வறியாதே.
 கருமுடிவைத் தருகால கற்பமெலாங் கடக்கவுநின்
 றிருமுடியிற் பிறைசிறிதுங் தேயாது வளராதே.
 தானவரைக் கடிந்துமலர்ச் சதுமுகனை யொழித்துமற்றை
 வானவரை யழித்துநின்கை மழுப்படைவாய் மழுங்காதே.
 அண்டருக்கு முனிவருக்கு மழலான கொடுவிடத்தைக்
 கண்டமட்டு நுகர்ந்திடவுங் கண்டமட்டிற் கடவாதே.

கு—

திருவாரூணக் கலம்பாகம்

மூவாமை தனக்குநின்றன் முதன்டெரீ றிலாதமைக்குஞ்
சாவாமை பிறவாமை தமக்குமிவை சான்றன்றே.

நாற்சீரோடி ஓர்ண்டு கோண்ட அாகம்—உ
தடவரை நடைகெழு தாமென வருமொரு
கடகரி யுரிவிரி கலையென மருவினை.

படமுடை யரவொடு பகைபடு முடுபதி
தடையற வூடனுறை சடைநெடு முடியினை.

முச்சீரோடி அம்போதரங்கம்—ஈ.

சிலையென மலையை வளைத்தனை.

திரிபுர மெரிய நகைத்தனை.

கலைமறை யிவுளி படைத்தனை.

கதிரவ ளெயிறு புடைத்தனை.

இநுச்சீரோடி அம்போதரங்கம்—ஏ

க. விதி சிரத்தனை.

ந. நதி தரித்தனை.

உ. அகழ் கரத்தனை.

ஈ. மதி பரித்தனை.

ஊ. விடை நடத்தனை.

எ. நாள்க ளாயினை.

ச. பொது நடத்தனை.

அ. கோள்க ளாயினை.

ஈரடி-த்தாழ்வை—ங

பண்ணுநீ சுவையுநீ பரிதியுநீ பனிக்கதிர்நீ
பெண்ணுநீ யாணுநீ பேதமுநீ யபேதமுநீ.

செங்சாலிற் கருங்காலன் சிரமுருள வுதைத்தனையே
சங்காழி முகுந்தனுக்குச் சங்காழி கொடுத்தனையே.

ஆராலு மளவிடுதற் கரியவுனை யொருகரத்து
நீராலு மலராலு நெஞ்சுருகப் பணலாமே.

மூலமும் உரையும்

கட.

தனிச்சோல்

எனவாங்கு

பந்தடி நேரிசை ஆசிரியச்சுரிதகம்

வேற்று மருந்தால் விடாதவைம் பிறவியை
மாற்று மருந்தா மலைமேன் மருந்தா
வழகிய நாயகி யருளுடை நாயகி
புழகணி நாயகி பொருந்திய புனிதா
காசியி லிறந்துங் கமலையிற் பிறந்துங்
தேசமர் தில்லையுட் டிருநடங் கண்டு
மரிதினிற் பெறும்பே றனைத்தையு மொருகாற்
கருதினர்க் களிக்குங் கருணையை விரும்பி
யடைக்கலம் புகுந்தன னடியே
நிடர்க்கடல் புகுதா தெடுத்தரு ளனவே.

க.

[மணிகொண்ட * * * நின்றருள்வோய்.]

மணி கொண்ட - இரத்தினங்களைத் தன்னிடத்தே
கொண்ட, நெடுகடலில் - நீண்டகடலி ஸிடத்து, விழிவளரும்-
கண்ணுறங்குகின்ற, மாதவனும் - திருமாலும்; அணிகொண்ட -
அழகினைத் தன்னிடத்தே யடைய, புண்டரிகம் - தாமரை
மலரினின்றும், அகலாத - நீங்காத, சதுமுகனும் - பிரமனும்;
ஞானம் கண் அதுகொண்டு - அறிவாகிய கண்ணைக்கொண்டு,
நாடுமாறு உணராது - கருதுந்தன்மை யறியாது, ஏனத்தின் வடிவாகி - (முறையே) பன்றியுருவமாகியும், எகினத்தின் வடிவாகி -
அன்ன உருவமாகியும், அடிதேடி அறிவல் என - திருவடியைத்
தேடி யறிவேனன்று, அவனி எலாம் - உலக முழுமையும்,
உழுது இடங்கும் - கொம்பினாலுழுது தோண்டிச் சென்றும்,

முடிதேடி அறிவல் என - திருமுடியைத் தேடி வருவேன்று, முதுஅண்டம் மிசை பறந்தும் - பெரிய ஆகாயத்தின்மேல் பறந்து சென்றும், காண்அரிய - பார்த்தற்கரிய, ஒரு பொருளாய் - ஒப்பற்ற பரம்பொருளாய், களங்கம் அற விளங்கு - தூய்மையாக விளங்குகின்ற, பெரு சோணகிரி என - பெரிய செங்கிறம் பொருங்கிய மலையென்று சொல்லும்படி, நிறைந்த சடர் ஒளியாய் - நிறைந்தருளிய அக்கினிப் பிரகாசமாய், நின்றருள்வோய் - நின்றருள்பவனே !

கேட்டருள்வாயாக என்ற சொல் எஞ்சினின்றது.

மணி என்பது மங்கலச் சொல். என்னே ? “ சீர்மணி பரிதியானே ” என்ற நிகண்டுச் செய்யுளா னுணர்க. மதுராக் கலம்பகத்தில் மணிகொண்ட எனக் கடலைச்சுட்டி இவ்வாறே மங்கலச்சொல் தொடங்கி யுள்ளார். கடல் இரத்தினகரம் ஆகவின் இவ்வாறு கூறினார். மணி - முத்தும் பவளமுமாம். கவரத்தினங்களும் உள என்பது “ ஒன்பான் மணிகிடந்து இமைக்கு நீரால் ” என்ற திருவிளையாடற் புஷாணத்தா னுணர்க. கடல் - (எண்டு) திருப்பாற்கடல். கண்ணுறங்கல் - அறிதுயில் கொள்ளல்; அதாவது யோக நித்திசை. மாதவன் - இலக்குமி நாயகன். தாமரை மலர் - (எண்டு) திருமாலுந்தியங் தாமரை மலர். சதுர என்பது சது எனக் கடைகுறைந்தது. சதுர்முகன் - நான்கு முகங்களை யுடையவன். களங்கமற என்பதற்கு அவ்விருவர்களின் செருக்காகிய குற்றம் நீங்கும்படி எனினுமாம்.

திருமால் திருவடியை யறிவேனன்று பன்றி வடிவங் கொண்டு பூமியைத் தோண்டிச் சென்றும், நான்முகன் திருமுடிணூய யறிவேனன்று அன்னப்புள் வடிவங்கொண்டு விண்மிசைப் பறந்தும் காண்பதற்கரிய ஒப்பற்ற பொருள் திருவண்ணமலை என்பது விளக்கப்பட்டது. இவ்வரலாற்றை அநுணுசலபுராணம் திருமலைச் சருக்கத்தா வறிக.

வினாவுள்ள, விடுவல், தன்மை யொருமை வினைமுற்று. கண் என்னா அது பகுதிப்பொருள் விகுதி, அழுவது கேந்தி வினாவுடோல். கொண்டு என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைக் காரிசிப் பொருளில் வந்த சொல்லுக்குப். நின்றஞ்சுவோய் - விளி. இச்செய்யுள் வினை வேறு பல அடுக்கியது. மூதண்டம் - மூதுமை என்னும் பண்பின் ஈறுகெட்டு முதல் நீண்டது.

இது, எட்டடித் தரவு. தந்து நிறுத்துவது தரவு.

[மலை மிசையில் * * * எடுத்தனையே.]

மலைமிசையில் இருப்பதற்கோ - கயிலாய மலையின்கண் வசிப்பதற்கோ, மலை சிலையா எடுப்பதற்கோ - மேருமலையை விஸ்லாக ஏந்துவதற்கோ, மலையரையன் மகிழ்வதற்கோ - இமாசல மன்னன் களிப்படைவதற்கோ, மலையுருவம் எடுத்தனை - மலை வடிவத்தை எடுத்தாய்.

அதனைக் கூறுவாயாக என்றது எஞ்சினின்றது.,

மலையின்மே விருப்பதற்கு ஒரு சிறுவடிவால் விளங்காமையானும், மலையை விஸ்லாக வளைப்பதற்கு மலைபோன்று பெரிய வடிவன்றி முடியாமையானும், மலை மன்னன் புகழ்வதற்கு அவன் மாமனுகலானுங் தன்னைப்போ விருந்தாலன்றிப் புகழானகையானும் இவ்வாறு கூறினார். ஓகாரங்கள் விணைப்பொருளான. எடுத்தனை முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. ஏ அசைநிலை.

[இத்தலத்தில் * * * இயலாவே.]

இதலத்தில் - இவ்வருணைப் பதியில், ஜங்தொழிலும் - பஞ்ச கிருத்தியங்களும், இரு பிறப்போர் அறுதொழிலும் - அந்தணர்களுடைய ஆறு தொழில்களும், தத்துவமும் - தத்துவங்களை யுணர்தலும், திருமேனி தரித்திலையேல் - அருட்சோதி வடிவம் தாங்காவிடில், இயலா - நடைபெருவாம்.

அருணைப் பதியில் அருட்சோதி வடிவங்கொள்ளாவிடில் பஞ்ச கிருத்தியங்களும், அந்தணரது தொழில்களும், தத்துவங்களையுணர்தலும் நடைபெறுவாம் என்க. ஜங்தொழிலாவன: படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன. அறுதொழிலாவன: ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல் என்பன. ஏகாரம் அசைனிலை. தத்துவங்கள்: அகக்கருவி முப்பத்தாறும் புறக்கருவி யறுபதுமாகிய தொண்ணுற்றுறு. தத்துவம் - உண்மைப் பொருள் எனினுமாம்.

[இருக்காதி * * * அறியாதே.]

இருக்கு ஆதி சதுர்வேதம் - இருக்கு முதலாகிய நான்கு வேதங்கள், இசைப்பது - கூறுவது, நின் பலபேதம் - உன்னுடைய பலவித வடிவங்களை (ஆனாலும்), ஒன்று உரைத்தது - ஒரு வேதம் கூறிய வடிவை, ஒன்று உரைக்க அறியாது - மற்றொரு வேதம் கூறவறியாது .

சதுர்வேதமாவன முன்னர்க் கூறினாலும்; ஆண்டுக் காண்க. உரைத்தது வினையாலனையும் பெயர். ஏ, அசைனிலை.

[கருமுடிவை * * * வளராதே.]

கரு முடிவை - உலகமுடிவை, தரு - தருகின்ற, கற்பகாலம் எல்லாம் - கற்ப காலங்கள் எல்லாம், கடக்கவும் - செல்லவும், நின் - உன்னுடைய, திருமுடியில்—, பிறை - சந்திரகலையானது, சிறிதும் - அற்பமாயினும், தேயாது - குறைந்து போகாமலும், வளராது - வளர்ச்சி யடையாமலும் இருக்கின்றது.

கடவுள் என்றும் ஒருதன்மைத்தா யழிவின்றி விளங்குதலின் அவரை யடைந்த ஆன்மாக்களும் அவ்வாறே யாமென்பார் பிறை சிறிதுங் தேயாது வளராது என்றார். பின்னதுமது.

வினாக்கள் - பிறப்பது என இளஞ் சந்திரனுக்குக் காரணம் குறி. முடிவு - முடிதல்; என்கு அழிதலை யுணர்த்திற்று. முடி - முடியப்படுவது என்னுங் காரணம் பற்றி வந்த பெயர். கரு - பிறப்பு, உலக முதலியன தோன்றுவவாதவின் இதற்கு உலகம் என்றும். கற்பமாவது, சிருட்டிமுதற் பிரளை மிறுதியாகிய காலம்.

[தானவரை * * * மழுங்காதே.]

தானவரை கடிந்தும் - அசுரர்களை அழித்தும், மலர் சது முகனை ஒழித்தும் - தாமரை மலரிலுள்ள நான்முகன் றலையைக் கிள்ளியும், மற்றை வானவரை அழித்தும் - மற்றைய தேவர் களைச் சங்கரித்தும், நின் கை - உன்னுடைய கையிலுள்ள, மழு படை வாய் மழுங்காது - மழுவாயத்தினது வாய் தேயாது.

மழு - ஏரி யிரும்புப் படை; அக்கினிப் பிழும்பென்றுங் கூறுவர். தானவர், காசிபருக்கு தநு என்னும் மனைவியிடம் - பிறந்தவர்; அது அம் மரபினருக்குப் பெயராயிற்று. ஏ அசைநிலை.

[அண்டருக்கும் * * * கடவாதே.]

அண்டருக்கும் - தேவர்களுக்கும், முனிவருக்கும் - தவஞ் செய்வோருக்கும், அழல் ஆன - அக்கினி போல் தகிக்கும்படி யான, கொடு விடத்தை - கொடிய நஞ்சை, கண்டமட்டும் நுகர்ந்திடவும் - பார்த்தவளவில் உண்ணவும், கண்டம் மட்டுல் கடவாது - கண்டத்தின் அளவினின்றும் நீங்காது. ஏ அசைநிலை.

[மூவாழை * * * சான்றன்றே.]

நின்றன் - உன்னுடைய, மூவாழை தனக்கும் - மூப்பு அடையாழைக்கும், சாவாழை - இறவாழைக்கும், பிறவாழை தமக்கும் - பிறவா திருத்தற்கும், முதல் நடு ஈறு இலாதழைக்

கா

திருவாருணைக் கலம்பகம்

கும - ஆதி நடு அந்தம் இல்லாமைக்கும், இவை - மேற்சொல் வியவைகள், சான்று - சாட்சி யாகும்.

முதல் நடு ஈறு என்பன காலம் இடம் முதலியவற்றை அன்று, ஏ அசைனிலைகள்.

இவை ஏழும் ஈரடித் தாழிசை. தாழும் பட்ட ஒசை யடையது தாழிசை.

[தடவரை * * * மருவினை.]

தடவரை - பெரிய மலையானது, நடைகெழு தரம் என - நடையோடு கூடிய தன்மையைப் போல, வரும் - வந்த, ஒரு கடகரி - ஒரு மத்தை யடைய யானையினது, உரி - தோலை, விரிகலை என - விரிந்த ஆடையைப் போல, மருவினை - போர்த்தாய்.

அசுரஞ்சிய யானையின் தோலைப் போர்த் தருளினமை:— கயமுகாகுரன் பிரமனிடம் வரம் பெற்றுத் தேவர் முதலாயினே ரைத் துன்புறுத்தி, மக்களையும் வருத்தத் தொடங்க, அவர்கள் காசி யடைந்து உருத்திரமூர்த்தியை அபயம் வேண்ட, அவர்கயமுகனைக் கொன்று அவன் தோலை யுரித்து உயிர்கள் யாவும் தன் ஞெளியுருவைக் கண்டு கண்ணெளி கெடாதபடி அக்கரித் தோலைப் போர்த்தனர் என்பது கந்த புராணம்; தத்தீசி யுத்தரப் படலத்துட் காண்க.

கரத்தை யடையது கரி. உரி தொழிலாகுபெயர்.

[படமுடை * * * முடியினை.]

படம் உடை அரவோடு - படத்தை யடைய பாம்போடு, பகை, படும் - அதற்குப் பகையாகப் பொருந்திய, உடுபதி - சங்திரன், தடையற - இடையூறு நீங்க, உடன் உறை - சேர்ந்து வசிக்கின்ற, நெடு சடை முடியினை - நீண்ட சடை முடியினை யடையாய்.

மூலமும் உரையும்

க்கை

நூலாவள் கடை முடியைச் சேர்ந்ததனால் சந்திரனும் பாம் பும் பும் வில்லி வசிக்கின்றன என்பதாம்.

நூலை இரண்டும் நாற்சீ ரோரடி யிரண்டு கொண்ட அரசு வாஸள். நட்சத்திரங்களுக்கு நாயக ஞதல் பற்றி உபதி வாண்றார்.

[சிலையென * * * படைத்தனே.]

சிலை என - வில் என்னும்படி, மலையை - மேரு மலையை வளைத்தனே - வளைத்தாய்.

மேருவை வில்லாக வளைத்தது, திரிபுர சங்கார காலத்தில்.

திரிபுரம் - முப்புரங்களையும், ஏரிய - ஏரியும்படி, நகைத் தனே - சிரித்தாய்.

திரிபுரம்—சஞ்சரிக்கின்ற புரம் எனினுமாம்.

கலை மறை - சாகைகளையுடைய வேதங்களை, இவளி - குதிரையாக, படைத்தனே - கொண்டாய்.

வேதங்களைக் குதிரையாகக் கொண்டது திரிபுர சங்கார காலத்தில்.

கதிரவன் - சூரியனது, எயறு - பற்களை, படைத்தனே - தகர்த்தாய்.

சூரியனது எயிற்றை உடைத்தல் தக்கயாக சங்கார காலத்தில்.

இவை நான்கும் முச்சீ ரோரடி அம்போதரங்கங்கள்.

[விதிசிரத்தினை * * * கோள்களாயினே.]

விதி - பிரமனது, சிரத்தினை - தலையை.

அகழ் - கிள்ளிய, கரத்தினை - கையினையுடையாய்.

இவ் விரண்டு அம்போதரங்கத்தானும் தன்னை மதியாத பிரமன் தலையைக் கொய்த வரலாற்றைக் கூறினார்.

விலட - தருமதேவதையாகிய இடபத்தை, நடத்தினே - ஏறிச் செலுத்தினேய்.

திருமாலாகிய இடபம் எனினுமாம்.

பொது - சபையின்கண், நடத்தினே - நடனஞ் செய்தருளினேய்.

பொன், வெள்ளி, தாமிரம், இரத்தினம், சித்திரம் என சபைகள் ஐந்து.

நதி - கங்காநதியை, தரித்தனே - சடையில் தரித்தருளினேய்.

மதி - சந்திரனை, பரித்தனே - சடையில்தாங்கி யருளினேய்.

நாட்கள் - நட்சத்திரங்கள், ஆயினே - ஆயினேய்.

நட்சத்திரங்கள் அசுவனி முதலிய இருபத்தேழு.

கோள்கள் - கிரகங்கள், ஆயினே - ஆனேய்.

கிரகங்கள் சூரியன் முதலிய ஒன்பது.

இவ்வெட்டும் இருசிரோரடி யம்போதரங்கங்கள்.

[பண்ணுநீ * * * அபேதமுநீ].

பண்ணும் நீ - இசையும் நீ, சுவையும் நீ - அறுவகை உருசிகளும் நீ, பரிதியும் நீ-சூரியனும் நீ, பனிகதிர் நீ-குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனும் நீ, பெண்ணும் நீ - பெண்ணேய் விளங்குகின்ற பொருளும் நீ, ஆனும் நீ - ஆனேய் விளங்குகின்ற பொருளும் நீ, பேதமும் நீ - வேற்றுமைப் பொருளும் நீ, அபேதமும் நீ - ஒற்றுமைப் பொருளும் நீ.

[செங்காலின் * * * கொடுத்தனையே.]

* செங்காலின் - சிவந்தகாலினால், கருகாலன் - கரிய இயமனது, சிரம் உருள - தலையானது பூமியில் உருளும்படி, உதைத்தனை - உதைத்தருளினேய்; சங்கு ஆழி - சங்குகளை யுடைய திருப்பாற் கடவில் அறிதுயில் கொள்ளுகின்ற, முகுங்

மூலமும் உரையும்

உக

நான்கு - திருமாலுக்கு, சங்கு ஆழி - அழகிய சக்கரத்தையும்,
ஏஷாய்தூணை - கொடுத்தருளினைய்.

கருமை - வலிமை யெனினுமாம். சங்கு - படைக்கல
மாங்கிற எனினுமாம். ஆழி, கடல் என்ற பொருளில் ஆழந்துள்
ஊது என்றும் சக்கராயுத மென்ற பொருளில் வட்டவடிவுடைய
தென்றும் காரணப் பொருள்படும். இனி, கடலென்ற பொரு
ளில் பிரளை காலத்து உலகங்களை யழிப்பதென்றும், சக்கரா
யுதமென்ற பொருளில் பகைவர்களை யழிப்பதென்றும் காரணப்
பொருள் கொள்ளலுமாம்.

[ஆராலும் * * * பண்ணாமே.]

ஆராலும் - யாவர்களாலும், அளவிடுதற்கு அரிய - அள^{விட்டு}ச் சொல்லுதற்கரிய, உனை - உன்னை, ஒரு கரத்து - ஒரு
கரத்திலேந்திய, நீராலும் - நீரினுலும், மலராலும் - பூக்களினுலும்,
நெஞ்சு உருக - மனம் உருகும்படி, பண்ணாம் - செய்யலாம்.

உனை, பண்ணாம் தொகுத்தல் விகாரம். ஆர் என்பது
யார் என்பதன் மருஉ.

இம்மூன்றும் பெயர்த்தும் ஈரடித் தாழிசை.

[எனவாங்கு]

எனவாங்கு - அசைனிலை. இது தனிச்சொல்.

[வேற்று * * * ளனவே.]

வேற்று மருந்தால் - மற்றைய மருந்துகளினால், விடாத -
தீராத, வெம்பிறவியை - கொடிய பிறவிநோயை, மாற்றும் -
நீக்குகின்ற, மருந்துஆ - மருந்தாக, மலைமேல் - மலையின்மேல்,
மருந்தா - மருந்தா யுள்ளவனே !, அழகிய நாயகி - அழகிய

தலையும, அருள உடை நாயகி - திருவருள் பொருந்திய தலை வியும், புழுகு அணி நாயகி - புனுகு அணிந்த தலைவியும் ஆகிய அம்பிகையை, பொருந்திய - இடப்பாகத்தில் பொருந்திய, புணிதா - மலரகிதனே; காசியில் - காசிப்பதியில், இறங்தும் - உயிர் துறங்தும், கமலையில் - திருவாரூரில், பிறங்தும் - உற்ப வித்தும், தேசுஅமர் - விளக்கம் பொருந்திய, தில்லையுள் - சிதம் பரத்தில், திருநடம் - ஆணந்தத் தாண்டவத்தை, கண்டும் - தரிசித்தும், அரிதினில் - அருமையில், பெறும்பேறு அனைத் தையும் - அடைகின்ற பலன்கள் எல்லாவற்றையும், ஒருகால் - ஒருதரம், கருதினர்க்கு - சிந்தித்தவர்களுக்கு, அளிக்கும் - கொடுத்தருள்கின்ற, கருணையை விரும்பி - கிருபையை விரும்பி, அடியேன் - தொண்டனேன், இடர்கடல் - துன்பக்கடவில், புகுதாது - மூழ்காது, எடுத்தருள் என - தூக்கியருளக்கடவாய் என்று, அடைக்கலம் - உன்னைச் சரணம், புகுந்தனன் - அடைந் தேன்.

ஒருகால - கருதினர்க் களிக்கும் கருணை பற்றி; சீவப் பிரகாச சுவாமிகளும் “துவக்கறவறிந்து பிறக்குமாருருங் துயர்ந்திடா தடைந்து காண்மன்று, முவப்புடனிலைத்து மரிக்குமோர்புதிய மொக்குமோ நினைக்கு நின்னகரை” என்றார்.

வேறு - வேற்றுன ஒற்றிரட்டியது. மருந்தா என்பன விளி.

இலக்குமி பூசித்த காரணத்தால், திருவாரூர் கமலை எனப் பெயர் பெற்றது.

இது பத்தடி நேரிசை ஆசிரியச் சுரிதகம்.

இப் பாட்டு தரவும், தாழிசையும், அராகமும், அம்போ தரங்கங்களும், பெயர்த்துங் தாழிசையும், தனிச்சொல்லும், சுரிதகமும் பெற்றுவந்த மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா. (க)

நேரிசைவண்பா

வேதநுவல் சோணகிரி வித்தகர்க்கார் வேறூவார்
சோதியிய மாணனிவர் சோமனிவ—ராகவனும்
மண்ணுங்கா ஹம்புன ஹம் வானுமழு றுனுமிவ
ரெண்ணுங்கா லெல்லா மிவர்.

2

வேதம் நுவல் - வேதங்களை யருளிச் செய்த, சோணகிரி வித்தகர்க்கு - அருணசலத்திலுள்ள சதுரப்பா டைடயவர்க்கு, வேறு ஆவார் - வேறூயுள்ளவர், ஆர் - யாவர்? (ஒருவருமில்லை) என்னைல்; சோதி இயமானன் இவர் - ஒளியையுடைய ஆன் மாவும் இவர், சோமன் இவர் - சந்திரனும் இவர், ஆதவனும் இவர் - சூரியனும் இவர், மண்ணும் - நிலனும், புனலும் - நீரும், அழல்தானும் - நெருப்பும், காலும் - காற்றும், வானும் இவர் - ஆகாயமும் ஆகிய ஐம்புதங்களும் இவர், எண்ணுங்கால் - இவ் வாற்றால் ஆராயுமிடத்து, எல்லாம் இவர் - எல்லாப் பொருள்களும் இவரே.

எல்லாப் பொருள்களுமிவராதலால் இவர்க்கு வேறூவார் ஒருவருமில்லை யென்றபடி.

நிலம், நீர், தீ, காற்று, விசம்பு என்பதே முறையாயினும், ஈண்டு, செய்யுள் நோக்கிப் பிறழ வைத்தார்.

வேதம் என்பதற்கு ஞானத்தைத்த் தருவது என்ற பொருள்.

எட்டு மூர்த்தங்களாய் விளங்கியுள்ளா ரென்பதை,

“நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப் பகலோன், புலனைய மைந்தனேடெண் வகையாய்ப் புணர்ந்து நின்றான்”. என்ற திருவாசகத்தா னுணர்க.

வேதம் நுவல் என்பதற்கு வேதங்கள் புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற வெனினுமாம். இயமானன் - யாகத்துக்குத் தலைவர். தான் அசைநிலை.

இது மலர் என்னும் வாய்ப்பாட்டான் முடிந்த இரு விகற்ப
நேரிசை வெண்பா.

(2)

குட்டி க்ராஸி நிதுறை

எல்லா வயிர்க்கு முயிரிரு போர விவரசைவி
எல்லா தனுவு மனையாத தெங்ப தறிந்தனமே
வில்லாடன் மார னிஞ்சுக்காம் யோகம் விளைத்தவந்நாட்
புல்லா திருந்தன வெல்லா வயிருந்தம் போகத்தையே. ந

எல்லா உயிர்க்கும் - எல்லா உயிர்களுக்கும், உயிர் அரு
ணேசர் இவர் - உயிராய் விளங்குகின்ற அருணைச்லேசரராகிய
இவர், அசைவின் அல்லாது - அசைவினால்லாமல், அனுவும்
அசையாதது என்பது - அனுப்பொருளும் தானே அசைவதற்
கியலாதென்பதை, அறிந்தனம் - தெரிந்து கொண்டோம்,
(எதனுலெனின்,) வில்ஆடல் மாரன் - கரும்பு வில்லால் வெற்றி
கொள்ளும் மதன், இருக்கவும் - உயிரோடிருக்கவும், யோகம்
விளைத்த அநாள் - யோகத்தைச் செய்த அக்காலத்தில், எல்லா
உயிரும் - எல்லா ஆன்மாக்களும், தம் போகத்தை புல்லாது
இருந்தன - தம்முடைய போகத்தை அனுபவிக்காமலிருந்தன.

சிவபெருமான் கைலையிற் சனகாதி முனிவருக்காக, கல்லால விருட்சத்தின் கீழிருந்து யோக நிலையை யுணர்த்திய அக்காலத்து எல்லா உயிருந்தம் போகத்தைத் துறந்திருந்தமையால் “அவன்றி யோரனுவு மசையாது” என்னும் பெரியார் மொழியை நன்கு தெரிந்துகொண்டே மென்றூர். உகடத்திலே போகமும் யோகமு நிகழ்வது அப்பெருமானு லென்பதை ;

“போகியா யிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதலோரார், யோகியா யோகமுத்தி யுதவுத லதுவுமோரார், வேகியாறேற் போற் செய்த வினையினை வீட்டலோரா, ருகியா மூடரெல்லா

மும்பாரி வெளிவன்னபர்” என்னும் சீவஞானசீத்தித் திருவிருஷ்டத்தா னுணர்க.

எ இரண்டு மசைநிலை. அனு - வீட்டினுள் நுழைகின்ற சூரிய கிரணத்தில் தோன்றும் நட்புரு; அதை “இன்னுழைக்குதிரின் றுன்னனு” என்ற மணிவாசகத்தா னுணர்க. அருண + ஈசன்; வடமொழிப் புணர்ச்சி, குணசந்தி.

இது நேரசை முதலாய் ஒற்றெழுஷித்துப் பதினாறெழுத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக்கலித்துறை. (ஏ)

கலீத்துறை

போகம் விடுத்தே தாக மெடுத்தே புவிமீதே
யோகம் விளைத்தே யாக மிளைத்தே யழல்வீர்கா
ளாகம வித்தார் மோகம வித்தா ராணேசர்
கோக னகத்தா ளாக நினைத்தே குழைவீரே.

புவிமீது - பூமியில், போகம் விடுத்து - உலக வின்பங்களைத் துறந்து, தாகம் எடுத்து - முத்தி யின்பத்தைப் பெறும் வேட்கையை யடைந்து, யோகம் விளைத்து - யோகத்தை யனுட்டித்து, ஆகம் இளைத்து - உடலை மெலியச் செய்து, உழல்வீர்காள் - திரிகின்றவர்களே !, ஆகமம் வித்தார் - சிவாகமங்களை யருளிய மூலப் பொருளா யுள்ளவரும், மோகம் அவித்தார் - இயற்கையிலே மலமயக்க மற்றவரும் ஆகிய, அருணேசர் - அருணைசலேசரருடைய, கோகனகம் தாள் - தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, ஆகம் - மனதினுல், நினைத்து குழைவீர் - சிந்தித்து நெகிழுக் கடவீர்.

சிந்தித்து நெகிழுவீர்களானால் நீங்கள் கருதிய முத்தி யின்பத்தை எளிதில் பெறலாம் என்றபடி.

ஆகம், மனதிற்கு ஆகுபெயர்.

கோகனகம் - கோகநதம் என்பதன் விகாரம் ; சக்கரவாகப் பறவைகள் கூடிக்குலாவுவதற்கு இடமாயிருப்பது என்றும், கோகமென்னும் நதியில் மிகுநியாய்த் தோன்றுவது என்றும் பொருள்.

யோகம், ஆகமம் என்பனவற்றை, என-ம் செய்யுஞரையிற்காண்க.

இது ஈற்றுச்சீர் புளிமாங்காய்ச் சீரும், முதற்சீரும் மூன்றாண்டுசீரும் தேமாச்சீரும், இரண்டாண்டுசீரும் நான்காண்டுசீரும்புளி மாச்சீர்களுமாகிய விருத்தக் கலித்துறை. (ஈ)

அறுசீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிநுத்தம்

குழையுத்த விழியிடத்தர் மழுவலத்த ராணையத்தர்
குளிர்வெற் பூடே

மழையுத்த துளிநனைக்க மடிசுருக்கி மயிர்பொடித்து
வருந்துஞ் சேதா

தழையுத்த விடையர்பற்ற குழலிசைக்கு மனமுருக்கித்
தளரு மாலை

பிழையுத்த மொழியுரைத்த தலைவருக்கு மிகவிரக்கம்
பிறப்பி யாதே. (ஏ)

குழை அடுத்த - காதைச் சமீபித்த, விழி இடத்தர் - கண்ணையுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத்தி வூடையவரும், மழுவலத்தர் - மழுப்படையை வலக்கரத்தி வேந்தியவரும் ஆகிய, அருணை அத்தர் - அருணைப்பதியிலுள்ள கடவுள்து, குளிர் வெற்பூடு - குளிர்ச்சி பொருந்திய மலையினிடத்து, மழை அடுத்த துளி நனைக்க - மழையினாலுண்டாகிய நீர்த்துளி கள் நனைத்தலால், மடிசுருக்கி - வயிற்றைச் சுருக்கிக்கொண்டு, மயிர்பொடித்து - மயிர்க்கூச்செறிந்து, வருந்தும் - வருந்து

கிள்ற, சீதா - செவ்வியபசவானது, தழைஅடுத்த - தழையையேற்றிய, இடையர் - ஆயர்கள், பற்று - பிடித்து ஊதுகின்ற, ரூமஸ் இசைக்கு - புல்லாங்குழவின் இசைக்கு, மனம் உருக்கி - மணதை உருகச்செய்து, தளரும் - இரங்குகின்ற, மாலை-மாலைக்காலமானது, பிழை அடுத்தமொழி - பிழைபொருந்திய வார்த்தைகளை, உரைத்த - கூறிய, தலைவருக்கு - நாயகருக்கு, மிக இரக்கம் - என்மேல் மிகுந்த இரக்கத்தை, பிறப்பியாது - உண்டாக்காது.

தோத்திரப் பிரபந்தங்களில் அகப்பொருட் கிளவித்துறைகளை இடையிடையே கூறுதல் கவிசமயமாதலை இலக்கியங்கொண்டுணர்க. இங்கும் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்ற சிற்றின்பத்துறைச் செய்யுட்கெல்லாம் பேரின்பத்தின் பாற்படுத்தும் உள்ளுறைப் பொருளுமுண்டு; அவற்றைக் கற்றுவல்ல ஆன்றேர்பால் கேட்டுணர்க. கடுத்தின்னுதானைக் கட்டிப்புசிக் கடுத்தின்பிப்பார் போல, சிற்றின்பங்க்கறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுதல் என்ப. இச்செய்யுள் தலைவன் கார்ப்பருவங் கண்டும் வாராமை கருதி, தலைவி மாலைக்காலங்கண் டிரங்கிக்கூறல்.

குழை - குண்டலம்; தானியாகுபெயர். சிவபிரானது திருமேனியில் இடப்பாகம் உமைபாகம் ஆகையால் குழையடுத்த விழி என்றார். விழி - சினையாகுபெயர். சேதா, செம்மை + ஆனப்பிரிவுபடும்; செம்மை யென்னும் பண்பின் மை விகுதி கெட்டு முதனீண்டு முன்னின்ற மெய்திரிந்தது. செம்மை - உறுப்பிலக்கணத்தின் நன்மை, அன்றி நிறமுமாம். மடி - வயிறு என்னும் பொருள்படுதல் “படியை மடியகத்திட்டான்” என்னும் நான்மணிக்கடிகையானுணர்க. அன்றி, முலைமடி யெனினுமாம். நனைக்கவென்னும் செயவெனச்சம் காரணப்பொருட்டாய் இறந்தகாலங் காட்டியது. மழுப்படை வலது கையில்

ஹன்னா வென்பது மதுரையீடு கலமிடக்குத் திலும் முறையே, “வைங்குகாண்டு மழுவுடையீர்” “மழுவுலத் துனை” எனக் கூறப்பட்டிருப்பதோற் காண்க. தழையுடுத்தமுல்லை நிலத்திலில் வாயிக்கிளின்ற வளரிழூமாற். இடையர் - குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் மாந்து நிலத்திற்கும் கால்விடமான பூஸ்லை நிலத்திலுள்ளவர்; பொருத்தமாற் வாண்டிழூற் பெயர்க்கும் காரணமிகுவே. வருடமோம் உண்ற நாளில் தூலைவர் வாராமையான் அவர் கூறிய மொழியைப் பிழைவுமொழி என்றார்.

இது ஈற்றுச் சீரிரண்டும் மாச்சிரும், மற்றை நான்குங் காய்ச்சிர்களுமாகிய அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம். (ஞ)

எழுசிச்சுந்தவிருத்தம்

யாதவர் குலத்துநெடு மாதவன்ம ருப்புடைய
வேணமி ருகத்து ருவமாய்
வேதமொழி பெற்றவய ஞேதிம மெனப்பறவை
வேடமு மெதுத்த திலையோ
வோதருணை வித்தகரை மூவரி லொருத்தரென
வோதியிடு மற்ப மதியீர்
சீதமதி வைத்தமுடி பாதமல ரைச்சிறிது
தேடுதனி ணைத்த பரமே.

இது அருணை வித்தகரை - வேதாகமங்களை யருளிச் செய்த திருவருணைப்பதியிலுள்ள சிவபெருமானை, மூவரில் ஒருத்தர் என ஒதியிடும் - திரிமூர்த்திகளி லொருவர் என்று கூறுகின்ற, அற்ப மதியீர் - அற்ப புத்தியுடையவர்களே !, சீதம் மதிவைத்தமுடி - அப்பெருமானது குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரனைத் தரித்தருளிய திருமுடியையும், பாதம் மலரை - திருவடித் தாமரை மலரையும், சிறிது தேடுதல் ணைத்து - எளிதில் கண்டு

விழுதுப்புக்குறை, அபரமே - பின்னே, யாதவர் குலத்து நெடு
மார்மாஸ் - ஸ்ரீடையர் குலத்திலே வளர்ந்த நீண்டவடிவுடைய
மூர்மாஸ், மருப்பு உடைய எனம் மிருகத்து உருவமாய்-கொம்பு
உடையுடைய பன்றியென்னும் விலங்கின் வடிவமாகியும், வேத
மோழி பெற்ற அயன் - வேதத்திற் கூறுகின்ற பிரமன் என்
ஞாம் உயர்ந்த பெயரை யடைந்த நான்முகன், ஓதிமம் என
பறவை வேடமும் - அன்னமென்று சொல்லப்பட்ட பறவை
யுருவம், எடுத்தது இலையோ - கொண்டும் அறியப்படாமல்
இருக்கவில்லையா?

திருமால் பிரமன் ஆகிய இருவர்களும் முறையே பன்றி
வடிவாகித் திருவடியையும் அன்னப்புள் வடிவாகித் திருமுடி
யையும் காணப்பெறுமையால் சிவபெருமானே பரம்பொருள்
என்பது கருத்து.

மதி - மதிக்கப்படுவது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி.
யாதவரென்றது, யதுள்ளு மரசர் குலத்துப் பிறந்தவராதவின்.

இது, தானதன தத்ததன தானதன தத்ததன தானதன
தத்த தனாலும் என வந்த எழுசீர்ச் சந்தவிருத்தம். (கு)

எண்சீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிநுத்தம்

பரவை யாடினு நதிக ளாடி-னும்
படிய லாநடந் தடிக டேயினுங்
குரவ ராயினுங் கனலி னின்றதன்
கொதிபொ றக்கினுங் கதிகி டைக்குமோ
வரவ மாடிசெஞ் சடில ரங்கனை
ரமுதர் தாணிலைந் தடியர் தம்மொடு
விரவி நீறணிக் தருணை சேர்வரேல்
வெற்ற ராயினு முத்த ராவரே

பரவை ஆடினும் - சமுத்திரத்தில் ஸ்நானங்க் செய்யினும், நதிகள் ஆடினும் - கங்கை மூலிய நதிகளில் ஸ்நானங்க் செய்யினும், படி எலாம் ஈடங்கு - பூமி முழுவதும் வலஞ் செய்து, அடிகள்தேயினும் - பாதங்கள் தேய்ந்தானும், குரவர் ஆயினும் - ஆசிரியர் ஆனானும், கனவில் நின்று - நெருப்பி விருந்து, அதன்கொது பொறுக்கினும் - அதனுடைய உஷ் ணத்தைப் பொறுத்தானும், கதி கிடைக்குமோ - முத்திப்பேறு கிடைக்குமோ, (கிடைக்காதென்றபடி). அரவம் ஆடு - பாம்புகளாடுகின்ற, செம்சடிலர் - சிவந்த சடைமுடி யடையவரும், அம்கணர் - அழகிய நெற்றிக்கண்ணை யடையவரும், அமுதர் - அமுதர் என்னும் பெயரை யடையவருமாகிய சிவபெருமா னுடைய, தாள்ளினைந்து - திருவடிகளை நினைந்து, அடியர் தம் மொடுவிரவி - அடியார்களோடு கூடி, நீறு அணிந்து - விடுதி தரித்து, அருணை சேர்வரேல்-அருணைசலத்தை அடைவார்களா னல், வெற்றர் ஆயினும் - ஒன்றுமில்லாதவரானானும், முத்தர் ஆவர் - சீவன்முத்தர் ஆவார்கள்.

முன்னர்க்கூறிய உம்மைகளைல்லாம் உயர்வுசிறப்பு. வெற்றராயினும் என்பதில் உம்மை இழிவுசிறப்பு. கிடைக்குமோ என்பதில் ஓகாரம் எதிர்மறை. கணர் - கண்ணிறைந்த எணினுமாம். அமுதர் - மோட்சத்தைத் தருகின்றவர் என்பது பொருள். அமுதம் - மோட்சம். குரவர் - குருத்தன்மை யடையவர்; * குரு - அஞ்ஞானத்தை ஒழிப்பவன். வெத்தர் எனப் பாடங் கொள்வாருமூர். அதில் வெத்தர் என்பது பெத்தர் என்பதன் மருஉ. பெத்தர் - மலபந்தத்தோடு கூடியவர். நீறு- [மலத்தை] பாவங்களை நீறுபடுத்துவது. பரவை - பசவியிருத்தல். அரவம் அரா என்பது குறுகி அம்சாரியை பெற்றது. முத்தர் - மலங்களினின்றும் விடுபட்டவர்.

* கு - இருள்.

இது முதல் மூன்று ஐந்து ஏழு சீர்கள் மாச்சிரும், இரண்டு நான்கு, ஆறு எட்டுசீர்கள் விளச்சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழி நொடிலாசிரிய விருத்தம்.

(எ)

பதின்சீர்க்கழி நேடிலாசிரியவிருத்தம்

முத்தமிழ் முறைமுறை யன்பொடு

அப்பர் கவுணியர் சொல் சுந்தரர்

முப்பொழுதுமெதிர் புகழ்ந்திடு

முதுநாலா

ஏத்த ராஜையி னெடுந்திரை

தத்து திருத்தியின் மென்பெடை

யச்ச மறவுட ணைந்துறை

மடநாரா

யொத்த பனதோடு புணர்ந்தவர்

சற்று மகல்வதிலை யென்றவ

ருற்ற துணையென விருந்தவ

ருளம்வேறு

யெத்தனை கபட நினைந்தவர்

கைப்பொருள்கருதி நடந்தன

ரெப்படி யிறைவரை நம்புவ

தினநாமே.

முத்தமிழ்முறை - மூன்று தமிழும் கலந்த தேவாரத் திருமுறையை, முறை - வரிசையாக, அன்பொடு - அன்போடும், அப்பர் - திருநாவுக்கரசர், கவுணியர் - திருஞான சம்பந்தர், சொல்சுந்தரர் - புகழையுடைய சுந்தரர் ஆகிய மூவர் களும், முப்பொழுதும் - மூன்று காலமும், எதிர் - தமக்கு முன்னே, புகழ்ந்திடும் - புகழ்ந்திடுகின்ற, முதுநாலார் - பெருமை தங்கிய நூலினை யுடையவராகிய, அத்தர் - சிவபெரு மான் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, அருணையின் - அருணகிரிப்பதி யின்கண்ணுள்ள, நெடுதிரை தத்து - பெரிய அலைகள் தாவி

வருகின்ற, திருநிலியில் - திருநிலியினிடத்து, மென்பெடை - ம்ருதுவாகிய பேட்டுடன், உச்சம்அற - பயமின்றி, உடன் அணைந்து உறை - சேர்ந்து கூடி வாரிக்கின்ற, மடம் நாராய் - அழு கிய நாரையே!, ஒத்தமன்றோடு - உடன்பட்ட மனதோடு, புணர்ந்தவர் - கூடியவரும், சுற்றும் - சிறிதும், அகல்வது இலை என்றவர் - நீங்குவது இல்லை யென்றவரும், உற்றுணை என இருந்தவர் - தகுந்த துணையென்று சொல்லும்படி இருந்தவரும் ஆகிய தலைவர், உளம் வேறூய் - மனம் வேறூபட்டு, எத்தனை - எவ்வளவோ, கபடம் - வஞ்சகத்தை, நினைந்தவர் - நினைந்தவராய், கைப்பொருள் கருதி - பொருள் சம்பாதித்தலை நினைத்து, நடந்தனர் - சென்றனர், (ஆதலால்) இனம் நாம்-இன்னம் நாம், இறைவரை - சிறிதனவும், எப்படி நம்புவது - எவ்வாறு நம்புவது?

இச்செய்யுள், பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனைப்பற்றித் தலைவி நாரையை முன்னிலையாக்கிக் கூறல்.

முத்தமிழ், முப்பொழுது என்பதில் மூன்றெண்பது மெய் வர முதல்குறுகி ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டு னகரமெய் வந்த மெய் யாகத் திரிந்தது. முத்தமிழ் - இயல், இசை, நாடகம் என்பன. முப்பொழுது - காலை, உச்சி, மாலை, என்பன. மூவர்களும் செய் தருளிய முத்தமிழை முக்காலமும் ஒதுவார்கள் எதிரே புகழ்ந்து கூறுகின்ற எனினுமாம். முதுநாலார் - பெருமை பொருந்திய உபவீதமணிந்த எனினுமாம். நினைந்தவர் என்பதை, நினைந்து + அவர் எனப்பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். கைப்பொருள் என்பதில் கை உபசர்க்கம். ‘இனி நாமே’ யெனப் பாடங் கொள்வாருமென்று. அது ‘இனமகலும்’ எனப் பின்பாட்டிற் ரூடங்குவதாற் பொருந்தாமை யறிக. இறைவர்தலைவருமாம்.

இது பதின்சீர்க்கழி நடிலாசிரிய விருத்தம்.

(அ)

அஸ்ரிக்கழி நேடலாசிரியவிநுத்தம்

ஓங்கலு மருகர்மட மிசையிலிடு கணன்மதுரை
இறைவனுடல் புகமொழிவரே
நன்முக படகவள கரடதட விகடமத
கரியின்மத மறநினைவரே
வனமருவ மருமுதலை யொருமுதலை தரவினிய
மதுரகவி மொழிமுதல்வரே
யனகரபி நயரதுல ரயலரெம தருணகிரி
யழகடம தழயவர்களே.

கூ

அனகர் - பாவமில்லாதவரும், அபிநயர் - கூத்தரும், அது
வர் - ஒப்பில்லாதவரும், அமலர் - மலமில்லாதவரும் ஆகிய,
எமது அருணகிரி அடிகள்தமது - எம்முடைய அருணசேசர
ஏது, அடியவர்கள் - தொண்டர்கள்; இனம் அகலும் அருகர் -
பெருமை நீங்கிய சமணர்கள், மடம்மிசையில் இடுகனல் - தாம்
தங்கிய மடத்திலிட்ட தீயை, மதுரை இறைவன் உடல்புக
மொழிவர் - கூன்பாண்டியனது உடலிலே செல்லும்படி கூறு
பவரும்; கனகம் முகபடம் - பொன்னலாகிய முகபடாமணிந்த,
நவளம் - கவளங்கொள்கின்ற, கரடம் - மதம்பாய் சுவட்டினை
யுடைய, தட - பெறிய, விகடம் - அழகிய, மதம்கரி - மதத்தை
யுடைய யானையின், மதம் அற நினைவர் - மதம் ஒழிந்து போகும்
படி. கருதுபவரும், வனம் மருவ அருமுதலை - நீரில் வசிக்கின்ற
ஓங்கலாத முதலையை வரவழைத்து, ஒரு மதலைதர - ஒரு பிள்ளை
யைத் தரும்படி, மதுரம் கவி மொழி முதல்வர் - இனிமை
பொருங்கிய கவியைக் கூறுகின்ற முதன்மை யுடையவரும்
.ஆவார்கள்.

மதுரையில், தாம் தங்கிய மடத்தில் சமணர்களாலிடப்
பட்ட தீயைப் பாண்டியனைப் பற்றும்படி செய்தவர், திருஞான

நூ

திருவருணைக் கலம்பகம்

சமீபந்தர். சமனர்கள் தம்மைக் கொல்லும்படிவிட்ட யானை மத மற்று வணங்கிப் போகும்படி செய்தவர் திருநாவுக்கரசர். குளத் தில் முன்னர்ப் பிராமணப் பிள்ளையைபுண்ட முதலையை வர வழைத்து அப்பிள்ளையைத் தரும்படி செய்தவர் சுந்தரர். இவ்வரலாறுகளைப் போரியாடானத்தாலுணர்க.

அருளை - இன்மை. ஏநாரம் ஈற்றில் தேற்றமும், மற்றைய அசைஞிலையுமாம். இனம் அகலும் என்பதற்குக் கூட்டமாகப் பெருகிய எனினுமாம். அங்கர் - அங்கர், அகம் - பாவம். அதுலர் - துல்யம் - ஒப்பு. இவைகளில் அகரம் இன்மைப் பொருள் தந்தது.

இது, முதல் ஐந்துசீர்கள் கருவிளங்காய்ச்சிரும் இறதிச் சீர் கருவிளங்கனிச்சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழிநெடு லாசிரிய விருத்தம்.

(க)

தலைவன் வினாவுதல்

எழுசீர்க்கழிநெடுலாசிரியவிநுத்தம்

அடியவர் சிந்தையி லீனி துறை சங்கர

ராஜைவ வளம்பதி யன்னாரே

படி.யினை டங்கரி யனையம தங்கொடு

பதறிந டந்திடு மின்னாரே

யொடியம ருங்கெண வுணர்கிலீர் வின்றினி

யொருவச னஞ்சொல வொண்ணுதோ

கடியச ரங்களி னினைஞரு டன்பல

கலகவி தம்பயில் கண்ணாரே.

(க0)

அடியவர் சிந்தையில் - அன்பர்களின் மனதில், இனி து உறை சங்கரர் - விருப்பத்தோடு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெரு மானது, அருணை வளம்பதி அன்னாரே - பல வளப்பங்களை

நான் டி ஸ்ரூலமுமில்லீப் பதியை ஒத்துள்ளவரே ; படியில் - பூமி மூலம், காலமாக ஆனைய முதம்கொடு - பெரிய பெண் யானையை போல் நான் மஹாத்தைக் கொண்டு, பதறி நடந்திடும் மின்னாரே - அப்பயிற்கூட நடந்தின்ற மின்னற்கொடி போன்றவரே ! இளைஞர் - காலைப் பருவம் வாய்ந்தவரோடு, கடிய சரங்களின் - பிழாடிய பாணங்களைப் போல, பல கலகம் விதம்பயில் கண் கூடும் - பலவிதமான சண்டைகளைச் செய்கின்ற கண்களை மாடுயலரே ! மருங்கு ஓடியுமென - இடையானது இற்றுப் போகுமென்று, உணர்கிலிர் - அறியாதவரா யிருக்கின்றீர், டிளிரி நின்று - இனிமேல் நின்று, ஒரு வசனம் சொல ஒண்டுதோ - ஒரு வார்த்தை சொல்லக்கூடாதோ?

இது தலைமகளை முன்னிலையாக்கித் தலைமகன் விடுவிய தென்க.

சங்கரன் - சுகத்தைக் கொடுப்பவர். பதிகளில் அருளை நாகர் பல வளத்தானும் எவ்வளவு சிறப்புற்றதோ அதைப் போல பெண்களுள் நீ பல இலக்கணத்தானும் சிறப்புற்றுய் என்றபடி; வளமை வாய்ந்த பதியை யொத்துள்ளாய் என்று ஸ்ரூலவியைக் கூறுதல் கவிமரபு. அது “புலியூர்ன்ன பொன்” என்னும் திருக்கோவையாரானுணர்க.

பெண்யானை - தலைவியின் நடைக்கு உவமம். பெண் யானைக்கும் மத முன்டென்பதைப் பேருங்கதையானுணர்க. மஹம் - தலைவிக்குப் பெருமிதம். கண்கள் கண்ட ஆடவர் கூலோ யருத்துந்தன்மையால் சரங்களின் என்றார். ஒண்ணதூ - மூன்றாது என்பதன் மருஉ. ஒகாரம் விடுப்பொருள். அன்றாம், மின்னாரே, கண்ணாரே என்பன விளி. கரி - கரத்தை மாடுயது. கடிய - வேகமான எனினுமாம்.

(இ)செய்யுள், முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் கருவிளச் சுற்றும், (இ)ரண்டு நான்கு ஆரூஞ்சீர்கள் கூவிளச்சிரும், இறுதிச்சீர்

தேமாங்காய்ச் சிரும் பெற்றுவந்த எழுசீர்க்கழி நடிலாசிரிய விருத்தம். தனதன தந்தன தனதன தந்தன தனதன தந்தன தனதன தனதன என்பது சந்தக் குழிப்பாம். (க0)

அம்மாளை

கலித்தாழிரை

நாரா யணனறியா நாதரரு ஜேசருக்கு
வாரார் சிலைகலைமெய் மாதங்க மம்மாளை
வாரார் சிலைகலைமெய் மாதங்க மாமாயி
ஞராயுங் காலெடுப்ப தையமண்ணே வம்மாளை
யன்னமறி யாரெடுப்ப தையமோ வம்மாளை.

கக

நாராயணன் அறியா - திருமாவினைறியப்படாத, நாதர் அருஜேசருக்கு - யாவருக்குங் தலைவராகிய அருஜைசேசர ருக்கு, வார் ஆர் சிலை கலை மெய் - கட்டமைந்த வில்லும் ஆடையும் சரீரமும், மாதங்கம் - முறையே பெரிய பொன்மலையும், யாளைத்தோலும், பாதி உமையின் திருமேனியும் ஆகும், அம்மாளை—; வார் ஆர் சிலை கலை மெய் - கட்டமைந்த வில்லும் ஆடையும் திருமேனியும், மாதங்கம் ஆம்ஆயின் - மாதங்கமாகு மானல், ஆராயுங்கால் - ஆராயுமிடத்து; எடுப்பது ஜயம் அன்றே - அவர் தாம் யாசிப்பது பிச்சையல்லவா, அம்மாளை—; அன்னம் அறியார் எடுப்பது - அன்னம் கண்டு அறியாதவர் எடுப்பதற்கு, ஜயமோ - சந்தேகமோ, அம்மாளை—.

மூன்று மங்கைய ரம்மாளை யாடும்போது பிரபந்தத் தலைவனது, தன்மையை வார்த்தையாடுவது அம்மாளை என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

அன்னமறியா ரென்பதற்கு, சோருகிய அன்னத்தை அறியாதவரென்றும், பிரமஞகிய அன்னத்தினை ஸறியப்படாதவ

ஸுலமும் உரையும்

ங.61.

பூத்து பூத்து காள்க. வார் - நீட்சியுமாம். நாராயணன் - நீரை நாற்றுவதாகந் நொண்டவன்; இதற்கு இன்னும் பல பொரு ஸ. மா. மா. மாதங்கமென்றதை மா + தங்கம், மாதங்கம், மாது + அங்கம் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்க. பொன்மலை - போருமலை. மாதங்கம் - யானையை உணர்த்தும் வடசொல்; மாதங்க முளிவரிடத்தினின்று ஆதியிலுண்டானதென்று கார ணாப்பொருள்படும். இச்செய்யுள் வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணியின் பாற்படும், கருணையாற் செய்ததாகவின்.

இது நான்கு அடிகளால் தனித்துவந்து ஈற்றடி எண்சீராய் ஈக்கு ஏனையடிகள் அளவடிகளாய் நின்ற கலித்தாழிசை. (கக)

பாங்கி தலைவியை விடுதல்

அறுசீர்க்கழிநேடிலாசீரியவிருத்தம்
 மாண்பார் கலையென் பார்கைம்
 மலையென்பார் வழியே தென்பா
 ரேனென்பா ரிலையென் பார்யா
 னேந்துமாங் தழைநன் ரென்பா
 ருணென்பார் நிறையுங் தாரா
 ருறையுங்தென் னருணை மானே
 காணென்பார் குழலை வேந்தங்
 கருத்தென்னே கருதுங் காலே. கு

ஸாங்கலும்பு - தசைபொருந்திய எலும்பும், ஆர் - ஆத்திப் புதுர், விளையாம்-நிறைந் திருக்கும், தாரார்-மாலையையுடைய சிவ பூருவாளர், ஒ கையும் - வீற்றிருக்கும், தென் - அழகிய, அருணை-அருணைப்பார்ப்புவில் வசிக்கின்ற; மானே - மான்போன்ற சுலையிடோ! பேயங்கர் - அரசராகிய தலைவர், மான் என்பார் -

மான் என்று கூறுவார், கலை என்பார் - கலைமான் என்று கூறுவார், கைமலை என்பார் - யானே என்று கூறுவார், வழி எது என்பார் - செல்லும் வழி யாது என்று கேட்பார், என் என்பாரிலை என்பார் - ஏற்றகாக என்று கேட்பவர் இல்லை என்று கூறுவார், யான் - நான், ஏந்தும்-வந்தியுள்ள, மாதழூ - மாவினது தழூ, நன்று என்பார் - நல்லது என்று கூறுவார், குழுலை - உனது கூந்தலை, கான் என்பார் - காடு என்று கூறுவார், கருதுங்கால் - ஆராயுமிடத்து, கருத்து என்னே - இவர் எண்ணம் யாதோ?

இது தலைவியும் பாங்கிய முடனிருந்துழி, தலைவன் தழூ கொண்டு வந்து நின்று, மான் முதலியன வந்தனவோ வென்று வினாவிய தறிந்த தோழி, இத்தலைவர் பலவிதமாகக் கூறலால் இவரெண்ணம் யாதோவனத் தலைவியை வினாவியதாகக் கூறியதென்க.

கலை - ஒருவகை மான். கைமலை - சையையுடைய மலை, எனவே, யானையை யுணர்த்திற்று. மலை - உவமையாகு பெயர். பருமை - வலிமை, அருவிகளால் உவமம். தழூ - மலர்களையிடையிட்டுத் தளிர்களாற் செய்த உடை விசேடம். இங்ஙனம் தொடுத்த தழூயை ஆடையாக உடுத்திக்கொள்ளுதல் குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரியல்பு. கானல் - சோலை; கான் எனக் கடைக்குறையாயிற்று என்றுமாம். கான் - வாசனையுமாம். பதுமினி கூந்தலுக்கு இயற்கை மனம் உண்டென்ப. ‘எவன்’ என்னும் வினாவினைக் குறிப்புமுற்று இடைக்குறைந்து ‘என்’ என்று ஆகி நீட்டல் விகாரத்தால் ‘என்’ என நின்றது.

“இது, முதற்சீர் தேமாங்காய்ச் சீரும், இரண்டும் ஜங்தும் புளிமாச்சீரும், மூன்றும் ஆறும் தேமாச்சீரும், நான்காஞ்சீர் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச்சீரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

புய்வகுப்பு

ஆசிரியவண்ணவிநுத்தம்

குருக்ஷோமுக மண்டலத் தொளிர்மகர சூண்டலக்
 கலன்மலிக வின்குழைக் குறவாயிசைந்தன
 காபமகில் குங்குமத் தளரூகுடி கொண்டுதட்
 டியபுழுக ணெந்துமெய்ப் பனிநீர் துளைந்தன
 கலைமதிம முங்கீத் தினமிருள டைந்துமுத்
 தொளிகருக வெண்சுதைத் திருநீறணிந்தன
 கனலிசைய ரிந்துகட் பரிதியை முனிந்துதக்
 கணமுடித டிந்துமைத் தலையேவழங்கின
 விரணியனு ரங்கிழித் தளவறும தங்கொழித்
 தெழுநரம டங்கலைத் தடமார்பிடந்தன
 விமயமட மங்கைபொற் புளகவிரு கொங்கையிற்
 சுவடுபட வின்பழுற் றதிலேகுழைந்தன
 விரவிகிர ணங்கொழித் ததிசயமு டன்கிளைத்
 தெழுபவள வன்பொருப் பெனவேவளர்ந்தன
 விதழியர விந்தமுற் பலமகிழ்சை ருந்திகட்
 குரவலரி சண்பகத் தொடையானிறைந்தன
 தரியலர்பு ரங்கெடச் சுரர்நரர்ப யங்கெடத்
 தமனியனெ ஞஞ்சிலைச் சிலைநாணைறிந்தன
 தனுவலத நஞ்செயற் கமர்பொருச ரந்தரச்
 சரதமென வந்துமற் பொருபோர்புரிந்தன
 சலசமலர் மண்டபச் சதுமுகவ யன்றிருத்
 தலைவுடனி லங்குமுத் தலைவேலுவந்தன
 தடவிகட கும்பமத் தகதவள தந்தநற்
 றறுகண்மத குஞ்சரத் துரிபோர்வைகொண்டன

வருணகிர ணங்களிற் பலமணிநெ ருங்கிநச்
 சரவமிளிர் கங்கணப் பணியான்மலிந்தன
 வனவரத மம்பலத் தினினடமி டுதொழிற்
 கபிநயவி தங்கள்பெற் றழகோடிருந்தன
 வருமறைதெ ரிந்தசொற் புகலியிறை செந்தமிழ்க்
 கரசிலைடு சுந்தரப் பெருமாள்புகழ்ந்தன
 வரிபிரமர் தங்களுக் கரியபத பங்கயத்
 தருணையதி ருங்கழுற் பெருமாள்புயங்களே.

கருணைமுகம் மண்டலத்து - கிருபை தங்கிய முகவட்டத் தில், ஒளிர் - விளங்குகின்ற, மகரகுண்டலம் கலன் - சூரமீன் போன்ற வடிவத்தினையடைய குண்டலமாகிய ஆபரணம், மலி கவின் - நிறைந்த அழகினைச் செய்கின்ற, குழுக்கு - காதுக்கு, உறவாய் இசைந்தன - சம்பந்தமாய்ப் பொருந்தி யிருந்தன ; களபம் - கலவைச் சாந்தையும், அகில் குங்குமத்து அளறு - அகிற் குழம்பையும் குங்குமக் குழம்பையும், குடகொண்டு - அணிந்து, தட்டிய புழுகு அணைந்து - தட்டப்பட்ட புனுகையும் அதன்மே லணிந்து, மெய் - தனது வடிவம், பணிநீர் துளைந்தன - பணிநீரில் முழுகப்பெற்றன; கலைமதி மழுங்கி - கலைகளையடைய சந்திரன் ஒளி குறைந்து, நத்து இனம் இருள் அடைந்து - சங்கினம் கருநிறமடைந்து, முத்து ஒளி கருக - முத்துக்களின் பிரகாசம் குறைய, வெண்சதை திருநீறு அணிந்தன - வெண்ணிறம் பொருந்திய பொடியாகிய திருநீற்றை யணிந்துள்ளன ; கனவிடைக அரிந்து - அக்கினி தேவனது கையை யரிந்து, கண் பரிதியை முனிந்து - கண்ணுகிய சூரியனைக் கோபித்து, தக்கனை முடிதடிந்து - தக்கனது தலையை வெட்டி, மை தலை வழங்கின - ஆட்டின் தலையைக் கொடுத்தன :

பூர்ணமியன் உரம் கீழித்து - இரணியன் என்னும் அசுரனது மார்பைப் பின்து, அளவு அறு மதம் கொழித்து எழு - வரம்பு டி.ஏ.ஏ. செருக்கினால் செழித்தெழுந்த, நரமடங்கலை - திருமாலாகிய நரசிங்கத்தை, தடமார்பு இடந்தன - பெரிய மார்பைப் பின்தன ; இமயம் மடம் மங்கை - இமாசல மன்னனது புத்திரியாகிய மடப்பத்தினை யுடைய உமாதேவியின், பொன்புளகம் இரு கொங்கையின் - அழகிய விம்மிதமுற்ற இரண்டு தனங்களின், சுவடுபட - சுவடு உண்டாகும்படி, இன்பம் உற்றதில் சூழுந்தன - இன்ப மடைந்ததனால் நெகிழ்ந்து காட்டின ; இரவி கிரணம் கொழித்து - சூரியனைப் போலப் பிரகாசம் வீசி, அதிசயமுடன் கிளைத்து எழு - ஆச்சரியத்தோடு கவடுவிடப்பெற்றது, வன்பவளம் பொருப்பு என - வலிய பவளமலையென்று சொல்லும்படி, வளர்ந்தன - வளர்ச்சி யடைந்தன ; இதழி - கொன்றையும், அரவிந்தம் - தாமரையும், உற்பலம் - நீலோற்பலமும், மகிழ் - மகிழும், செருந்தி - செருந்தியும், குரவு - குராவும், அலரி - அலரியும், சண்பகம் - சண்பகமும் ஆகிய இவைகளின், கள்தொடையால் நிறைந்தன - தேன் பொருந்திய மலர்களாற் ரூடுக்கப்பட்ட மாலையால் நிறையப்பெற்றன :

தரியலர் புரம் கெட - பகைவர்களுடைய முப்புரங்களும் அழியும்படி, சுரர்ந்தர் பயம்கெட - தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் அச்சம் ஒழியும்படி, தமனியம் நெடுசிலை - பொன்மயமாகிய பெரிய மேருமலையை, சிலைநாண் எறிந்தன - வில்லாகக் கொண்டு நானைவீ செய்தன ; தனுவல தநஞ்செயற்கு - வில்வித்தையில் வல்ல அருச்சனனுக்கு, அமர்பொரு சரும்தர - போர் செய்கின்ற பாசுபதாஸ்திரங் தருதற்கு, சரதம்னன வந்து - உண்மையாக வந்து, பொரு மல்போர் புரிந்தன - ஒருவர்க்கொருவர் மோதுகின்ற மல்ல யுத்தத்தைச் செய்தன ; சலசம்.

மலர் மண்டபம் - தாமரை மலராகிய மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, சதுமுகம் அயன் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனது, திருத்தலையுடன் இலங்கு - அழகிய தலையோடு விளங்குகின்ற, முத்தலைவேல் உவங்களே - மூன்று தலையினையுடைய சூலத்தை விரும்பின ; தட. விந்தம் கும்பம் மந்திரம் - பெரிய அழகிய சூடம் போன்ற மற்றக்குத்தையும், தவளம் நல்தந்தும் - வெண்மையான நல்ல தந்தத்தையும், தறுகண் - அஞ்சாமையையும், மதம் குஞ்சரத்து - மதத்தினையும் உடைய கயமுகாசரனது, உரி போர்வை கொண்டன - தோலாகிய போர்வையைத் தரித்துக் கொண்டன :

வருணம் கிரணங்களின் - செங்கிறம் பொருந்திய ஒளி யினையுடைய, பலமணி நெருங்கி மிலிர் - பல மாணிக்கங்கள் நெருங்கி விளங்கின்ற, நச்சு அரவும் - விடத்தையுடைய பாம்புகளாகிய, கங்கணம் பணியால் மலிந்தன - கங்கண ஆபரணத்தால் நிறைந்துள்ளன ; அனவரதம் - எப்பொழுதும், அம்பலத்தினில் நடம்கிடும் தொழிற்கு - சபையின்கண் நடனஞ்செய்கின்ற தொழிலுக்கு, அபிநயம் விதங்கள் பெற்று - கூத்து விகற்பங்களைப் பெற்று, அழகோடு இருந்தன - அழகுடனே யிருக்கப்பெற்றன ; அருமறை தெரிந்த - அரிய வேதங்களையனர்ந்த, சொல்புகவி இறை - புகழினையுடைய திருஞான சம்பந்தர், செம்தமிழ்க்கு அரசு - திருநாவுக்கரசராடன், சுந்தரப்பெருமாள் - சுந்தரமூர்த்திகளால், புகழ்ந்தன - புகழப்பெற்றன ; (அவை யாவை யென்றால்) அரிபிரமர் தங்களுக்கு - திருமால் பிரமன் என்னு மிருவர்களுக்கு, அரிய - கானுதற்காரிய, முதம் பங்கயத்து - திருவடித் தாமரைகளையுடைய, அருணை அதிரும் கழல் பெருமாள் புயங்கள் - அருணகிரிப்பத்தியிலுள்ள அதிருங்கழற் பெருமாள் என்னுங் திருநாமத்தை யுடைய சிவபெருமானது திருத்தோள்களாகும்.

பொற்றி தலைவனது தோள்களைப் பலபடியாக வருணித்து, முறையில் புய வகுப்பாம்.

குண்டலக்கலன் - குண்டலக் கலஞ்சிய குழு யெனினுமாம். சிலபெருமான் திருவெண்ணீரணிந்தது :—சர்வ சங்கார காலத்தில் பிரமாதியோரை நுதல்விழியங்கியானீருக்கியணிந்தனர். இதனைக் கந்தபூராணம் ததிசீ யுத்தரப் படலத்தாலுணர்க. திருவெண்ணீற்றின் ஒளியால் சந்திர ஞானி மழுங்கி, சங்கு இருளடைந்து, முத்துக் கருகிற்று என்றதனால் மிக்க தாவள்யமானதென்பது கருத்து. அக்கினிதேவனது கையை வெட்டியதும், சூரியனைக் கோபித்துப் பல்லைத் தகர்த்ததும், தக்கனுடைய தலையை வெட்டி ஆட்டுத் தலை வழங்கியதும், கந்தபூராணம் தட்சயாக சங்கார படலத்தாலுணர்க.

இரணியன் - பொன் னிறமானவன். இரணியம் - பொன். செழித்தல் - மேம்படல். தட - பெருமை; உரிச்சொல் : அது “தடவுங் கயவும் நளியும் பெருமை” (தோல்-சோல்-உரி. உடு) என்றதனுணர்க. நரமடங்கல் - உடல் மனித வடிவும் தலை சிங்க வடிவும் உள்ளது. மடப்பம் - இளமைக் குணம். புளகம் - பெரு மகிழ்ச்சியுமாம்; (திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் பூராணம் நூ-சநு.) சுவடு-வடுப்படல். தரியலர்-பகைவர்; அவர்தாரகாசி, கமலாஷி, வித்துன்மாலி என்னும் மூவர். சுரம்-அமுது; அதனை யுண்டவர் சுரர். சலசம்-சலத்தில் தோன்றுவது. முத்தலை-மூன்று என்பதன் ஈறு கெட்டு முதல் குறுகி னகரம் வந்தமெய்யாகத் திரிந்தது. உரி-தொழிலாகுபெயர். போர்வை-போர்க்கப்படுவது. போர்- பகுதி; ஐ செயப்படுபொருள் விகுதி, வெழுத்துப்பேறு. நஞ்சு என்பது நச்செனை வலித்தழையிற்று.

வருணம் - னிறம்; ஈண்டு செந்னிறத்தை யுணர்த்திற்று. கங்கணம் - கைவளை. புகலி - சீகாழியின் பன்னிரண்டு நாமங்களுள் ஓன்று; இந்திரன் சூரபதுமனுக்குப் பயந்து சரணடைந்த

காரணம் பற்றி வந்தது. இறைவன் என்பது இறை என நின்றது; இறுபகுதி, மூல விணமுறைப்பொருள் விகுதியுமாம்; எப்பொருளிலும் நங்குதல் பற்றிக் கடவுளோ இறை யென்பர்; இறுத்தல் - தங்குதல்; அது எண்டு திருநாளையிடந்தப் பெருமானையனர்த்திற்று. அரசு என்பது சொல்லால் அஃநினையும் பொருளால் உயர்கிணையும் பெற்று வந்தது. பெருமான் - பெருமான், பெருமை யுடையவன்; இதில், பெருமை யென்ற பண்புப் பகுதி யீற்று ஜகாரம் மாத்திரங் கெட்டு, பெரும் என நின்றது; ‘ஆன்’ என்ற ஆண்பால் விகுதி ‘ஆள்’ என ஈறு திரிந்தது; ‘ஆள்’ என்ற பெண்பால் விகுதியே சிறுபான்மை ஆண்பாலுக்கு வந்ததெனிலுமாம்: அன்றிப் பெருமையையாள்பவன் எனக் கொண்டால் ஆள் என்ற விணைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்டதென வேண்டும். திருநாவுக்கரசர் செந்தமிழிலேயே பாடிய காரணம்பற்றிச் செந்தமிழ்க் கரசென்றார். களபம் - கலவைச் சாஞ்து, பலவகை வாசனைப் பண்டங்களுக்கு கலந்த சந்தனம். புழுகு - புனுகு; கஸ்துரியுமாம். தமனியம் - தபநியம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; நெருப்பிறசுடப்பட்டு விளங்குவது என்று பொருள்.

இது ஒன்று மூன்று ஐந்து கருவிளக்காய்ச் சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு கூவிளச் சீர்களும், ஏழு புளிமாச் சீரும், எட்டு கருவிளச் சீரும் வந்தது காலடியாகவும், அது நான்கு பெற்றது ஓர் அடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்டமுப்பானிருசீராசிரிய வண்ண விருத்தம். ‘தனதனன் தந்தனதனதனன் தந்தன தனதனன் தந்தன தன்னை தனந்தன’ என்பது சந்துக் குழிப்பாம். குற்றெழுத்து மிக்குப் பயிலுதலால், இது குறுஞ்சீர் வண்ணமாம்; என்னை? “குறுஞ்சீர் வண்ணங்குற்றெழுத்துப் பயிலும்” (தோல்காப்பியம்-சேய்யியல்-துத்திரம்-உடக்) என்றாகவின். (கந)

தலைவனை வேண்டல்

எண்சீரிக்கழி நெடிலாசிரியவிநுத்தம்

புரங்தமுவங் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்
 பூண்டகயற் கண்ணியுஞ்செவ் விதழி யேமால்
 வியந்துசொலி னன்னதும்பொன் னிறமே யெங்கண்
 மின்னிறமும் பொன்னிறமே புயம்பெறும
 ஸயர்ந்திவள்வா டத்தகுமீமா வருட்கண் பாரீ
 ரருணகிரிப் பெரியீரே யமல ரேநல்
 வயந்தவிழா வழகரே னினைக்க முத்தி
 வரந்தருவா ரேமலைமேன் மருந்த னரே.   கச

அருணகிரி பெரியீரே - அருணகிரிப் பதியிலுள்ள தலை
 வரே! அமலரே - மலங்களில்லாதவரே! நல் - நல்ல, வயந்த விழா
 அழகரே - வசந்த விழா அழகர் என்னும் பெயரை யுடையவரே!
 னினைக்க முத்தி வரம் தருவாரே - சிந்திக்க வீடு பேரூகிய வரத்
 தைக் கொடுக்கின்றவரே! மலை மேல் மருந்து அன்றே - மலையின்
 மேலுள்ள சாவா அமிழ்தத்தை ஒத்தவரே! புயம் - உம்முடைய
 திருத்தோள்களில், தழுவும் - தழுவப் பெற்ற, கண்ணியும் -
 மாலையும், செம் இதழியே - செவ்விய கொன்றைப் பூ மாலையே
 யாகும்; மால் பூண்ட - மயக்கங் கொண்ட, கயல் கண்ணி - மீன்
 போற் பிறழுகின்ற கண்களை யுடைய தலைவியும், செம் இத
 தழியே - செம்மையாகிய இதழினை யுடையாளாகும்; மால் - பெரு
 மையை, வியந்து சொலின் - புகழ்ந்து சொன்னால், அன்னதும் -
 அத் தன்மை யுடையதாகிய கொன்றைப் பூவும், பொன் னிறமே-
 பொன்னின் னிறமாகும், எங்கள் - எங்களுடைய, மின் னிறமும் -
 மின்னற் கொடி போன்ற தலைவியின் னிறமும், பொன் னிறமே -
 பொன் போன்ற பசலை னிறமே யாகும்; புயம் பெருமல் - (ஆத

லால்) உம்முடைய தோன்களைச் சேராமல், அயர்ந்து - தளர்ந்து, இவள் - இத் தலைவியானவள், வாடத் தகுமோ - வருந்தத் தகுமோ? அருள் கண் பாரீர் - கிருபா நோக்கஞ் செய்வீர்.

பெரியேரே, அமலேரே, அழகேரே, தருவாரே, மருந்தனாரே என்பவை வினி. டோழி தலைவனை நோக்கித் தலைவியை மாலைக்கு உவகை கூறி யென்டல். மலங்கள் - ஆணவம், மாணய, கன்மம் என்பன. வயந்த விழா அழகர் - வசந் தோற்சவத்தில் விக்க அழகுடையராகத் திருக்கோலங் கொண் திருக்குங் காரணம் பற்றிக் கூறப்பட்டது. அனார் - தொகுத்தல். ஏகாரம் நான்கும் தேற்றம். ஒகாரம் எதிர்மறை. இதழ் - உதடு. காம மயக்கத்தால் பசலை பூத்திருத்தவின் பொன்னிற மென்றூர். மின் - உவமையாகுபெயர். மின்னற் கொடி இடைக்கு உவமம், நுண்மைக்கும் ஒளிக்கும்.

இது, ஒன்று இரண்டு ஐந்து ஆறு காய்ச் சீர்களும், மூன்று ஏழு புளிமாச் சீர்களும், நான்கு எட்டு தேமாச் சீர்களும் பெற்று இடைமடக்காய் வந்த எண்சீர்க் கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

(கச)

இரங்கல்

எழுசீர்க்கழிநேடிலாசீரியவிருத்தம்

மலைமேன் மருந்த ராருணேச ரன்று

வலைவீ சினின்ற வலைபீய

யலைமே னிறைந்து வருமீ னருந்து

யருகே யிடங்கொள் குருகே

முலைபீமன் முயங்கு தலைநா னிலன்பார்

மொழிசூண் மறந்த பிழையோ

தலைபீமன் வரைந்த படியோ விருந்து

தமிழைன் வருந்து தகவே.

கநி

போதுமானிய - அருணேசர் - அருணசலேசர், அன்று வலை கீடு நின்ற ஏலையே - அந்நாளில் வலையை வீசி நின்ற கடலே ! ஆலை பீமஸ் நிறைந்து வரும் மீன் அருந்தி - அலைகளினிடத்துக் கூட்டமாகப் பெருகி வருகின்ற மீன்களைப் புசித்து, அருகு இடம் கொள் குருகே - அக்கடவின் சமீபத்தில் வசிக்கின்ற பறவைகளே ! தமிழேன் இருந்து வருந்து தகவு - யாதொரு துணையுமில்லாத யான் தனியே யிருந்து வருக்குகின்ற முறை மையானது, மூலமேல் முயங்கு தலைநாளில் - தனங்களி னிடத்துக் கூடிய முதல் நாளில், அன்பர் மொழிகுள் மறந்த பிழையோ-தலைவர்க்கறியசபதத்தை மறந்துபோன குற்றமோ, (அன்றி) தலை மேல் வரைந்தபடியோ-தலையின்மேல் எழுதியபடியோ அறியேன்.

இரங்கல் நெய்தற்றினைக் குரியதாதலால் தலைவி, பிரிந்த தலைவன் வாராமை கண்டு, ஆண்டுள்ள கடலையும் கடற் பறவை களையும் விளித்து வருந்திக் கூறியது. என்னை ? “ஞாயிறு திங்கள்றிவே நாணே, கடலேகானல் விலங்கே மரனே, புலம் புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே யவையல பிறவுதுதலிய நெறி யாற், சொல்லுங் போலவுங் கேட்குங் போலவுஞ், சொல்லி யாங் கமையு மென்மனூர் புலவர்.” என்னுஞ் (தோல்காப்பியம்-செய்யுளியல்-உங்க) சூத்திரத்தான் அஃநினைப் பொருள்கள் கேட்பனபோலக் கூறப்பட்ட தென்க.

இரங்கல் நெய்தற்றினைக் குரித்தென்பதை ; “போக்கெல்லாம் பாலை புணர்த னறுங்குறிஞ்சி, யாக்கஞ் சேருட லணி மருத - நோக்குங்கா, வில்லிருக்கை மூல்லை யிரங்க னறுநெய் தல், சொல்லிருக்கு மைம்பாற் ரூகை” (தனிச்செய்யுள்) என்றதனை னுணர்க.

மேல் - ஏழுனுருபுகள். அலை - சினையாகு பெயர். ஒகாரங் கள். ஓயப்பொருளன. அலையே, குருகே என்பன விளி. அருகே

சா

திருவாருணைக் கலம்பகம்

என்றதில் ஏ தேற்றம். தகவே - ஏ அசைனிலை. இடம் கொள் - தனக்குரிய இடமாகக் கொண்ட. சபதமாவது நின்னைப் பிரியேன் என்றுரைத்தது.

வாரியில் வலைவீசிய வரலாறு :—முன்னெரு காலத்தில் உமைக்குச் சிலபெருமான் மீவழங்களைக் கூறுங்கால் அவன் பராமுகமாகக் கேட்டாளாக அவையை வலைஞர் மகளாகென்று சபித்தார். அதுதேட்ட விநாயகரும் முருகவேளும் வெகுண்டு வேதங்களையும் விவரான போதத்தையும் வாரிக் கடவிலெறிந்தனர். உடனே, அவ்விருவர்களையும் செவ்வியறியாமல் நந்தி உள்ளிட்டமைக்குப் பரமன் சினந்து நந்தியைக் கடவில் மீனை கென்று சபித்ததுடன் முருகவேளை மூங்கையாகென்றும் சபித்தார். பின்னர் அவ்வாறு பிறந்த உமையை மணஞ்செய்தல் காரணமாகக் கடவில் பிறந்திருந்த நந்தி தேவராகிய மீனை வலைவீசிப் பிடித்து உமையை மணஞ்செய்தனர். இதன் விரி வைத் திருவிளையாடற் புராணம் வலைவீசிய படலத்தா ஞேர்க.

இது புளிமாச் சீர்களான் வந்த எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

(கடு)

தலைவியைப் புகழ்தல்

எழுசீர்க்கழிதேடிலாசிரியவிநுத்தம்
 தகன முறைவளின் மதனை முனிபவர்
 சடையி லணிபல தலையினை
 ரகன வழியரூ டிறைபு மிறைபவ
 ராஞ்னை வளநக ராவையார்
 நிகரி றனதட வழுத நிறைகுட
 நிலவு முசபடம் விலகினுற்
 ககன வமராந நாநு மிகல்கொடு
 கலக மிடுவரிவ் வுலகிலே.

ககு

நாம் முறைவின் - தகனைச் சிரிப்பினால் மதனை - மன் முறை, முளிப்பார் - கோடிப்பவரும், சடையில் - சடையி னா, அணி - தரித்த, பல தலையினார் - பல தலைகளை யடை வாரும், அன்னல் அடியரொடு - நல்ல மனசையுடைய அடியார் என்னாரு, உறையும் - வீற்றிருக்கின்ற, இறையவர் - கடவுளரு மானிய விவப்பருமான் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, அருணை வளம் மார் - வளப்பம் பொருந்திய அருணைப் பதியிலுள்ள, அரிவை யார் - தலைவியரது, நிகர்தில் - ஒப்பற்ற, தனம் - முலைகளாகிய, நட - பெரிய, அமுதம் நிறைகுடம் முகம் - அமுதம் நிறைந்த குடங்களின்மேல், நிலவு - விளங்குகின்ற, படம் - துகில், விலகி னால் - சிறிது நீங்கினால், ககனம் அமரரும் - விண்ணுலகத்தி ஹள்ள தேவர்களும், நரரும் - மனிதர்களும், இகல்கொடு - பகைமேற் கொண்டு, இ உலகில் - இந்த நிலவுலகத்தில், கலகம் இவர் - சண்டை செய்வார்கள்.

மன்மதனைச் சிரித்தெரித்த வரலாற்றினை, “அனங்க ஹுடல் பொடியாய் வீழ்ந்து மங்க நகத்தான் வல்ல மருந்து தன்னை” என்னும் திருத்தாண்டகத்தா னுணர்க. அல்லின் யுடைய மன்மதன் எனக் கொள்வாரும் உளர். தகனமுறை எனப் பாடங் கொள்ளலுமாம்.

இது தலைவியின் முலையெழினலங் கண்டு தலைவன் புகழ்ந்து கூறியது. அணி அழகுமாம். பிரமஞ்சியோர் தலைகளைத் தலையிலணிந்ததை “தலைமாலை தலைக்கணிந்து” என்னுங் திருநாவுக்கரையர் திருவாக்கா னுணர்க. அகன் - மொழியிறுதிப் போலி. அரிவையார் - உவப்பினால் ஒருமைப்பால் பண்மைப்பாலாயிற்று. சிவபிரானுக்குக் கூறியது உயர்வுபற்றி என்க. இவ்வாறே வருமிடங்தோறுங் கொள்க. அமரர் - மரித்தவில்லாதவர். அமுதனிறை குடமானதால் எங்கட்கே யுரியதென்று அமரர்கள் இவ்வுலகில் கலக்கிடுவ ரெங்க. ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இது, முதல் மூன்று ஐங்கு சீர்கள் புளிமாச்சீரும் மற்றைய கருவிளச்சீரும் பெற்றுவாங்கு எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத் தம். தனன் தனதன் தனன் தனரன் தனன் தனதன் தனதன் என்பது சந்தக் குழிப்பு. (ககு)

இதுவுமது

எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்

உலககண் டகனைய் வருசலங் தரனை
 ருடறடிந் திடுவார் கடல்விடங் கொளுவார்
 குலவுசங் கரனை ராருணையங் கிரிசுழ்
 குளிர்புனங் தனிலே கிளிகடிந் திடுவார்
 மலர்முகஞ் சகியே வடிவமுஞ் சகியே
 மகரமென் குழையே வருணமென் குழையே
 மூலையுமங் தரமே யிடையுமங் தரமே
 மொழியுமா சுகமே விழியுமா சுகமே. கன

உலகம் - உலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு, கண்டகன் ஆய்வரு - துட்டஞகி வந்த, சலங்தரன் - சலங்தராசரனுடைய, ஆர் - பிற ரால் பிளத்தற்கரிய, உடல் - உடலை, தடிந் திடுவார் - பிளந்தவரும், கடல் - திருப்பாற்கடலிற் ரேன்றிய, விடம் - விடத்தை, கொளுவார் - பானஞ்செய்தருளியவரும் ஆகிய, குலு - வீற்றிருக்கின்ற, சங்கரனேர் - சிவபெருமானேர், அருணை அம்கிரி - அருணைப் பதியைச் சார்ந்த அழகிய மலையிடத்து, சூழ் - சூழ்ந்துள்ள, குளிர்புனம் தனில் - குளிர்ச்சி பொருந்திய தினைப் புனத்தில், கிளி கடிந் திடுவார் - கிளி யோட்டுகின்ற தலைவியரது, மலர்முகம் - தாமரை மலர்போன்ற முகம், சகியே - சந்திரனே, வடிவமும்-உருவழகும், சகியே-இந்திராணியே, (காதில் அணிந்

கிருப்பும்) மாரம் மெங்குழை - மகரமீன் வடிவான மிருது ஸாமி, தூஷ்டலமே, வருணம்-நிறமும், மெல்குழையே - மெல்லி, தாரை, முலையும் - தனங்களும், மந்தரமே - மந்தரகிரியே, குளைபும் - இடையும், அந்தரமே - ஆகாயமே, மொழியும் - சொற்களும், மாசகமே-பெருமை பொருந்திய கிளிமொழியே. விழியும் - கண்களும், ஆசுகமே - அம்பே யாகும்.

இது தலைவன் தலைமகளது அவயவ முதலியவற்றைப் புதினார்த்து சொல்லியது. கண்டகன் - முன்போன்றவன் எனினுமாம். கண்டகம் - முன். வரு சலந்தரன் - வினைத்தொகை. சலந்தரன் - நீரில் தோன்றியவன் என்று பொருள். சலந்தரன் யாவரையும் வென்று கைலாயத்தை நோக்கிச் செல்லு கையில் சிவபிரான் விருத்த பிராமண வடிவங்கொண்டு அவனைதிரே வந்து பூமியில் சக்கரம்போற் சுற்றி அதனை எடுக்க வல்லையோவன, அவன் அவ்வாறே பெயர்த்துத் தலையில் வைக்க அது அவனைப் பிளந்தது என்றதைக் குறிக்க உடல் தடிந்திடுவா ரென்றூர். இவ்வரலாற்றைக் காஞ்சிப்புராணம் சலந்தரீசப் படலத்தா னுணர்க.

கொளுவார் - கொள்ளுவார்; தொகுத்தல். வர்ணம் என்னும் வடசொல் வருணமென் ரூயிற்று. இச்செய்யுள் மடக்கு என்னும் சொல்லணியாதல் காண்க. தடிந்திடுவார், கடிந்திடுவார் என்பவற்றில் ‘இடு’ துணைவினை. அருணையங்கிரி என்பதில் அம் சாரியையுமாம். உலகம் என்பது தமிழ் மொழியோ மென்பர் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கிரியர்; லோகமென்ற வடசொல்லின் திரிபென்பாரு மூளர்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழூர்கள்க்கருவிளச்சிரும் ஏனைய புளிமாச்சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழுதிநடவாசிரிய விருத்தம்.

(கன)

இரங்கல்

என்சீரிக்ஷதி நேடி லாசிரியவிருத்தம்

சுகமே சுகமே இரும்வந் துடனஞ்

சூழ்கின் றவுமைத் தினமித் தினை
புகமே யவிடா துகடி திடுமெம்

பொல்லா மையுமின் றுபொறுத் திடுமென்
மகமே ருதெடுஞ் சிலையா ஸரணை

மலையா ராஞ்சு புரிமால் வரைமே

லகமே செலுமா றுதுணிந் திதண்விட்

டகறுன் பழுமன் பர்வரிற் சொலுமே, கடு

சுகமே - கிளிகளே !, சுகமே இரும் - சுகமாக இருங்கள்,
புனம் - தினைக்கொல்லையில், வந்து சூழ்கின்ற - வந்தடைகின்ற,
உமை - உங்களை, தினம் - எந்நாளும், இ தினையுள் - இந்தத்
தினைக்குரிணிடத்து, புக - புகுஞ்சு, மேயவிடாது - மேய
விடாமல், கடிந்திடும் - ஓட்டுகின்ற, எம் - எங்களுடைய, பொல்
லாமையும் - தீங்கையும், இன்று - இந்நாள், பொறுத்திடுபின் -
பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், (நீங்கள்) அன்பர்வரின் - தலைவர்
வந்தால், மகமேரு - மகா மேருமலையை, நெடு சிலையாளர் -
நீண்ட வில்லாக உபயோகிக்கின்றவராகிய, அணைமலையார் -
அண்ணைமலையாருடைய, அருணைபுரி - அருணை நகரிலுள்ள, மால்
வரைமேல் - பெரிய மலையின்கண் இருக்கின்ற, அகமே - வீட்
ஒற்கே, செலுமாறு - போகும்படி, துணிந்து - நிச்சயித்து,
இதண்விட்டு - பரணைவிட்டு, அகல் - நீங்கிய, துன்பமும் - துய
ரத்தையும், சொலும் - சொல்லுங்கள்.

இச்செய்யுள் தினையறுத்தமையால் இதண்விட்டு இல்லிற்
கேகுஞ் தலைவி, பரிந்து கிளிகளைப் பார்த்துத் தலைவற்குப் பிர
வுணர்த்தக் கூறியதென்க.

മുലമുമ் ഉത്തരയുമ്

15.5

காலம் - கிளி. ஏகாரம் விளிப்பொருள் தந்தது. சுகமே, டாக்டர் இவற்றில் ஏகாரங்கள் தேற்றம். இறுதி ஏகாரம் அசை டாக்டர் இரும் முன்னிலைப் பண்மை விணைமுற்று. புகவென் டாக்டர் புகுந்து எனச் செய்தெனச்சமரகத் திரிக்க.

மாஸ் - திருமால் போலும் குவடுகள் ஓங்கிய எனவும், மூங்கிள் எனவும், கருமை எனவும் கூறும் “வரைமேல்” வசிக்கிழங்கு ‘சுகமே’ எணக்கூட்டிப் பொருள்கொள்ளினு மமையும். கம் என்றது தோழியையும் உளப்படுத்தி. பொல்லாமை - பண்புப்பெயர்.

இது பெரும்பாலும் புளிமாச்சிரால் வந்த எண்சீர்க்கழி
நடிலாசிரிய விருத்தம். (கஅ)

தூமது

என்சீர்க்கம் நேடிலாசியவினுத்தம்

சொல்லா ரணத்திற் கறிவரியார்

சோன்ன சலத்திற் சுகங்கடமைக்

கல்லா லெறிந்த பரைக்குவழி

காட்டா தொழில் கண்டாயே

கொல்லா வம்புஞ் சமர்க்களத்திற்

குனியா வில்லுங் கொண்டுநிற்கும்

புல்லா டவனே யெமக்குறுதி

പുകൻ്റെ രെംകേ യകൻ്റോ.

கட்டு

கொல்லா அம்பும் - கொலை செய்யாத பாண்த்தையும், சமர் களத்தில் குனியா வில்லும் - போர்க்களத்தில் வளையாத வில்லையும், கொண்டு நிற்கும் புல் ஆடவனே - ஏந் திக்கொண்டு நிற்கின்ற புல்விழற் செய்யப்பட்ட ஆண்மகனே ! சொல் ஆர

ணத்திற்கு அறிவு அரியார் - புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற வேதத் திற்கும் அறிதற்கரியவராகிய சிவபெருமானரது, சோனைசலத் தில் - அருணகிரியில், சுகங்கள்தமை - கிளிகளை, கல்லால் எறிந்த பகைக்கு - கல்வினுடையிலோத்தின் பொருட்டு, வழிகாட்டாது ஒழிதல் கண்டாய் - தலைவர் போன வழியைக் காட்டாமல் நீங்குதலை யறிந்தாய், (ஆதலால் நீ) எமக்கு உறுதி புகன்றூர் - எங்கட்கு உறுதி வார்த்தைகளைக் கூறிய தலைவர், எங்கு அகன்றூர் - எவ்விடத்திற்குச் சென்றூர்? (அதனைக் கூறுவாயாக).

இச்செய்யுள், தலைவி புல்லாடவனைப் பார்த்து, தலைவன் சென்ற வழியை யிரங்கிக் கேட்டல் கூறியது.

தினைப்புனத்தில் விலங்கும் பறவையும் வாராமைப் பொருட்டுப் புல்வினாற் செய்யப்பட்டு வில்லும் அம்பு மேங்கி நிற்கும் ஆண்மகன் வடிவத்தைப் புல்லாடவனே என்று விளித்தாள் என்க. சோனைசலம் - சோண + அசலம்; வடமொழிப் புணர்ச்சி; தீர்க்க சந்தி: சோணம் - சிவப்பு (நெருப்பு); அசலம் - மலை; சவித்தவில்லாதது; சலித்தல் - சஞ்சரித்தல்: செங்கிறம் பொருந்திய அக்கினிமலை யென்பது பொருள். ஏகாரங்கள் அசைநிலை. கொல்லாத, குனியாத என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சங்களின் ஈறு தொக்கது.

இது, மூன்று ஆறுசீர்கள் காய்ச்சிரும், ஏனைய மாச்சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம். (கக)

பிரிவு விலக்கல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

ஆருட்வி ரும்பிய கல்விமே லாசையு மக்குள தாயிடிற்
பாருற வென்பொரு பாவையாப் பாடிய பாவலர் போலவே

நிராம ராஷ்டிமும் செப்பிடு நீர்மைய றிக்திவ ஜேகுவீர்
பொரு கெடுஞ்சிலை யத்தனார் வீறரு ணபுரி வெற்பரே. 20

மேரு கெடு சிலை அத்தனார் - மேருவாகிய நீண்டவில்லை
யெங்கிய சிவபெருமானார் வீற்றிருக்கின்ற, அருணபுரி வெற்
பரே - அருணைப்பதியிலுள்ள குறிஞ்சினிலத் தலைவரே! உமக்கு-
உங்கட்கு, ஆரும் - யாவர்களும், விரும்பிய - விரும்புகின்ற,
கல்விமேல் - வித்தையினிடத்து, ஆசை - விருப்பம், உள்தா
யிடன் - உள்ளதானால், பார் உற - இவ்வுலகத்தில் பின்னும்
வதியும்படி, என்பு ஒருபாலை ஆபாடிய - எலும்பை ஒரு பெண்
ஞைப் பாடியருளிய, பாவலர் - திருஞான சம்பந்தப் பெருமா
னைப் போல, நீரும் - நீங்களும், அருந்தமிழ் செப்பிடும் நீர்மை
அறிந்து-அரிய தமிழ்ப் பாக்களைக் கூறுந்தன்மையைத் தெரிந்து
கொண்டு, இவண் ஏகுவீர் - இவ்விடத்தை விட்டுநீங்குவீர்.

இது, பிரிவீராயின் என் உயிர் நீங்கும் என்ற தலைவி
தலைவனது ஓதற்பிரிவை விலக்கியது.

ஆர் என்பது யார் என்பதன் மருஉ. விரும்பிய, பாடிய -
செய்தவென்னும் வாய்ப்பாட்டு இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்.
உள்து-குறிப்பு வினைமுற்று; தொகுத்தல் விகாரம். ஆயிடன்,
செப்பிடும் என்னும் எச்சங்களில் இடு துணைவினை. உற என்பது
உறு என்னும் உரிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்.
போலவே - ஏகாரம் தேற்றப் பொருட்டு. வெற்பரே - விளி.
ஏகுவீர் - முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று. வீறு - பிறிதொன்
றற்கில்லாத பெருமை. பாலை - உவம வாகுபெயர். தமிழ்
செப்பிடு நீர்மை என்பதற்கு “உமது பிரிவால் யான் இறந்து
என்பாவேன், என்னைப் பெண்ணுருவமாகச் செய்யுங்” தமிழ்க்
கவி சொல்லுந் தன்மை என வருவித்துரைக்க. அறிந்திவணைகு
வீர் என்ற குறிப்பான், விலக்கணியின்பாற் படும்.

என்பைப் பெண்ணுருவாக்கிய வரலாறு: திருஞான சம்

பந்தரி பூராணத்தா னுணர்க. அத்தனர் - ஆர் இடைச்சொல்; உயர்த்தற் பொருளில் வந்தது.

இச்செய்யுள் கூவிளச்சீரான் வந்த அறுசீர்க்கழி நடவா சிரிய விருத்தம். (20)

காலம்

எண்சீரிக்கழி நேடிலாசிரியவிநுத்தம்

வெற்றிமதன் *போர்க்காய வம்பிறைக்குங் காலம்

வெங்கணலே போற்காய வம்பிறைக்குங் காலம்
சற்றுமிரு கரமென்னே சங்கணியாக் காலம்

தலைவர் துறைமறந்தென்னே சங்கணியாக் காலம்
கற்றைநடுஞ் சடைமுடியா ரடியார்மேன் முழுதுங்

கருணைநாட் டம்புரியு மருணைநாட் தையும்
பெற்றவிளங் தென்றன்மறு கிடத்தியங்குங் காலம்

பேதயேன் சிந்தைமறு கிடத்தியங்குங் காலம். உக

வெற்றிமதன்-வெற்றியையுடைய மன்மதன், போர்க்குஆய-
யுத்தத்திற்குத் தகுந்த, அம்பு இறைக்கும் - மலர்ப்பாணக்களைத்
தூவுகின்ற, காலம் - காலமும்; அம்பிறைக்கும் - அழகிய இளஞ்
சந்திரனுக்கும், வெம் கனல்போல் - கொடிய நெருப்பைப்
போல், காய - வருத்துதற்குரிய, காலம் - காலமும்; இரு
கரமும்-இரண்டு கைகளும், சற்றும்-சிறிது நேரமும், என்னே-
யாது காரணத்தினாலோ, சங்கு அணியா - வளையல்களை அணியாத,
காலம் - காலமும்; தலைவர் - நாயகர், துறைமறந்து -
வழிமறந்து, என் நேசம் - என்னுடைய அன்பை, கணியா -
கருதாத, காலம் - காலமும்; கற்றை - தொகுதியாகிய, நெடு
சடை முடியார் - நீண்ட சடைமுடியையுடைய சிவபெருமானர்,

---

* “போர்க்காயம் பிறைக்குங்காலம், வெங்கனலேபோற் காயம்
பிறைக்கும் என்றும்” பாடபேதம் உண்டு.

அடியார்மேல் - தொண்டர்களிடத்து, முழுதும் - முழுமையும், கருணாநாட்டம் - கிருபா நோக்கம், புரியும் - செய்தருளுகின்ற, அருணைநாட்டு - அருணைப்பதியை யுடைய நாட்டில், உறையும் - தங்கிய, இளம் தென்றல் பெற்றம் - இளங்தென்றற் காற்று, மறுகிடத்து - வீதியின்கண், இயங்கும் - சஞ்சரிக்கின்ற, காலம் - காலமும்; பேதயேன் - பேதயாகிய யான், சிந்தை மறுகிட தியங்கும் காலம் - மனம்சூழலச் செய்வதின்னதென் றறியாது கலங்குகின்ற காலமுமாம், இது.

இப்படிப்பட்ட மாலைக்காலத்தில் யான் எங்குனம் தலைவனைப்பிரிந்து உயிர்வாழ்வது எனத் தலைவி வருந்திக் கூறியவாறு.

‘மதன் போர்க்குரிய அம்புகளைச் சிதறுங்கால’ மென்ற தால் வசந்த காலம் என்பது குறிக்கப்பட்டது. மாலைக்காலத்தில் சந்திரன் பிரிந்த தலைவன் தலைவியை வருத்துங் காரணம் பற்றி “வெங்கனல் போற்காய அம்பிறைக்குங் கால” மென்றான். தலைவன் பிரிவாற்றுமல் உடல்மெலிந்து வளையல் கழன்ற காரணத்தால், “சங்கணியாக் கால” மென்றான். தலைவன் வாராமை பற்றி “என் நேசங் கணியாக் கால” மென்றான். நினைத்த மாத்திரத்தில் வீடுபேறு தருந் தலமாதல்பற்றி, “சடைமுடியாரடியார்மேல் முழுதுங் கருணை நாட்டம் புரிய” மென்றான். வசந்தகால மாதல்பற்றி “தென்றல் மறுகிடத்து இயங்குங் கால” மென்றான். இக்காரணங்கட்குரிய காலம், தனக்கும் சிந்தை கலங்கும்படி செய்தலால் “பேதயேன் சிந்தை மறுகிட தியங்குங் காலம்” என்றான்.

மன்மதனுக்குரிய மலரம்புகளாவன : தாமரை, மா, அசோகு, மூல்லை, நீலம் ஆகிய இவற்றின் மலர்கள். வளைவல் சங்கினாற் செய்யுங் காரணம்பற்றிச் சங்கென்றார். துறை என்பதற்கு இடமென்றும், களவுத் துறையென்றும் பொருள் கூறுவாருமளர். மன்மத பாணம் ஏய்யும் முறையும் அதன் செய்கையும்:—

‘நெஞ்சி வரவிந்த நீள்குறுங் கொங்கையினி
லஞ்சும் விழியில சோகமாம்—வஞ்சியர்தன்
சென்னியிலே மூல்லை திகழ்வில் மல்குவிலே
யென்னவே ணெய்யு மியல்பாம் ’

‘நினைக்கு மாவிந்த நீள்பசலை மாம்பு
வனைத்துண்டு நீக்கும சோகு—வனத்திலுறு
மூல்லை கிடைகாட்டு மாதே முழுநீலங்
கொல்லுமத னம்பின் குணம்.’

என்ற இரத்தினச் சூருக்கச் செய்யுட்களா னுணர்க.

இது மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி பெற்று நான்கு எட்டு
சீர்கள் மாச்சிரும் ஏனைய பெரும்பாலும் காய்ச்சிரும் பெற்று
வந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (உக)

அறுவர்சீக்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

காவிற் றுலங்கு நகத்தாலுங்
கைவிற் பொவிகூர் நகத்தாலுங்
சிலத் தரக்க னுரங்கொண்டூர்
திசைமா முகனைச் சிரங்கொண்டூர்
மேலைப் புரத்தை நகைத்தெரித்தீர்
வில்வேன் புரத்தை *விழித்தெரித்தீர்
குலப் படையேன் மழுப்படையேன்
சுமந்தீ ராருணை யமர்ந்தீரே.

22

அருணை அமர்ந்தீர் - அருணைப்பதியை விரும்பிய கட
வுளே? (உம்முடைய), காவில் - பாதத்தில், துலங்கும் -
விளங்குகின்ற, நகத்தாலும்-பெருவிரல் நகத்தினாலும், கையில்-
கையினிடத்து, பொவி - விளங்குகின்ற, கூர் - கூர்மை பொருங்

* பகைத்தெரித்தீரெனவும் பாடபேதம்.

பொ, வாத்தாவும் - ரகத்தினாலும், (முறையே) சீலத்துஅரக்கன் - பொத்தாலும் இராவணனாது, உரம் - மார்பை, கொண் டி - லோரித்தீர், மாதிசைமுகன் - பெருமை பொருந்திய நான் முகளாது, சிரத்தை - தலையை, கொண்டூர் - கிள்ளினீர், (இங்கொடையென்றி) மேலை - முன்னுளில், புரத்தை - முப்புரத்தை, நாகார்த்து - சிரித்து, ஏரித்தீர் - கொளுத்தினீர், வில்வேள் - ஈரப்பு வில்லையுடைய மன்மதனாது, புரத்தை - உடம்பை, விழித்து - அக்கினிக்கண்ணைத் திறந்து, ஏரித்தீர் - கொளுத்தி வீர், (இவ்வாறிருக்க) சூலம்படை என் - சூலாயுதம் எதற்காக, மழுபடை என் - மழுவாயுதம் எதற்காக, சுமங்தீர் - தரித்தீர் ?

கூர் - பண்புப்பகுதியின் ஈறுகெட்டது. பொலிகூர் என் பதற்கு - விளக்கம் மிகுந்த எனினுமாம்; பொலிவு என் பதன் ஈறுதொக்கது. கூர் - உரிச்சொல். சீலம் - இழிவு சிறப்பு; ஈண்டு ஒழுக்கமில்லாதவன் என்பது குறிப்பு. திசை முகன் - நான்கு திக்குகளையும் சோக்கிய நான்கு முகங்களை யுடையவன் என்பது பொருள். முன் இரண்டடி நிரனிறைப் பொருள்கோள், உம்மை எண்ணும்மை. அரக்கனுரங் கொண்டது: இராவணன் கைலையைப் பெயர்த்தெடுத்த காலை, தம் முடைய பெருவிரல் நகத்தால் ஊன்றி மலையை யழுத்த அவன் மார்பு நொறுங்கியதைக் குறித்தது. திசைமுகன் சீரங்கோள் ஸலீ: ஒரு காலத்தில் பிரமன் நானே முதற்கடவுளன்று செருக் குற்றுத் தன்னை மதியாதிருந்ததைப்பற்றிச் சிவபெருமான் வயிர வக்கடவுளை ஏவி அவனுக்குரிய ஜங்கு தலைகளுள் ஒரு தலையைக் கிள்ளியதைக் குறித்தது. முகனை என்பதிலுள்ள இரண்டு ஞாருபு சிரம் என்பதனேடு கூட்டப்பட்டது. உம்முடைய வீரச் செயல்களெல்லாம் இவ்வாறிருக்க எதற்காக + இவ்வாயுதங்

+ சூலமும் மழுவும் வீரத்தன்மைக்கு அடையாளமாகக் கொண்டமை திருவானைக்காப்புராணம் நகரப்படலம் நுடு-ம் கவியிற்காண்க.

கொண்டேர் என்பது கருத்து. இச்செய்யுளிற் கூறிய வரலாறு களைக் கந்தபூராணம், காந்தசிபூராணம் முதலிய நால்களா னுணர்க

இச்செய்யுள், மூன்று ஆறு சீர்கள் காய்ச்சிரும் எனைய மாச் சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி ரெடிலாசிரிய விருத்தம். (உ)

மாலையிரத்தல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

அமர்ந்தரு ஜெப்பதி வாழ்வீரே
யன்பர்க ளன்பினி லாழ்வீரே
சுமந்தொளிர் சூலமை டுப்பீரே
தோளனி மாலைகொ டுப்பீரே
விமந்தரு வெண்மதி காயாதே
யிருக்கண டும்புனல் பாயாதே
கமழ்ந்தசு மூற்கொடி வாடாதே
கங்குலு மிப்படி நீடாதே.

உ

அருணைப்பதி - திருவருணைப்பதியை, அமர்ந்து - விரும்பி, வாழ்வீரே - வாழ்கின்றவரே! அன்பர்கள் - பத்தர்களுடைய, அன்பினில் - பத்தியில், ஆழ்வீரே-மூழ்குகின்றவரே! சுமந்து - பிரமஞ்சியோர் உடலை யெதுத்தேந்தி, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, சூலம் - முத்தலைச் சூலத்தை, எடுப்பீரே - எடுக்கின்றவரே! (நீர்) தோள் அணி - புயத்தில் அணிந்த, மாலை - பூமாலையை, கொடுப்பீரேல் - கொடுப்பீரானால், இமம்தரு - குளிர்ச்சியைத் தருகின்ற, வெண்மதி - வெண்ணிறம் பொருந்திய சந்திரன், காயாது - சுடாது, இருகண் - இரண்டு கண்களினின்றும், நெடு புனல் - மிகுந்தநீர், பாயாது - சொரியாது, கமழுந்த குழல் -

திருப்புதூர் மாவட்டம் வீசுகின்ற கூந்தலையடைய, கொடி - தலைவி, நீடி நீடி - வாழும்பூ மெலிந்துபோகான், கங்குலும் - இராக்கால மும், சிப்பாடி - இவ்விதம், நீடாது - நீண்டுபோகாது.

வாட்டுவீர், ஆழ்வீரே, எடுப்பீரே, கொடுப்பீரே என் மாங்கு வீரியாகள். விளி ஏகாரங்கள் தவிர, ஏனைய அசைநிலை, மாங்க கொடுப்பீரேல் இவ்விதத் துண்பங்கள் உளவாகா வாங்கு யீதாழி தலைவனை நோக்கி யிரங்கிக் கொடுக்குப்படி வீரங்கள்; செவிலி கூற்றுமாம். கொடி வாடாது என்றது உயிவுகம். மடக்கு என்னுஞ் சொல்லனா காண்க.

இச்செய்யுள், முதற்சீர் கருவிளச்சிரும், இரண்டு ஐந்து சீர்கள் கூவிளச்சிரும், மூன்று ஆறுசீர்கள் தேமாங்காய்ச்சிரும், மாலாஞ்சீர் பெரும்பாலும் விளச்சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்காழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

(உங)

ஒன்பதின்சீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிநுத்தம்
நீடாழி ஞாலம் வாலைடு தீகாலு லாவுமி யாவையு
நீரூய காலமாய் விடுநாள்
கோடாழி மால்பி தாமக னாரூன கோடி வீழ்தலை
கோடை பாமீ துறவே
சூடாத மாலை சூடுவர் தோனோடு தோளை வீசுவர்
சோணைச் சேசர்சோ பனமா
வாடாத வாட லாடுவர் பாடாத பாடல் பாடுவ
ராராத வோகைகூ ருவரே.

உச

சோணைச்சேசர் - அருணைச்சேசர், ஞாலம் - பூமியும், நீடு ஆழி - பெரிய கடலும், தீ - நெருப்பும், கால் - காற்றும், உலாவும் - இவைகள் இயங்குகின்ற, வாலைடு - ஆகாயத்தோடு, யாவையும் - எல்லாப் பொருள்களும், நீறு ஆய - துகளாகின்ற;

கூடு

திருவருணைக் கலம்பகம்

காலம் ஆய்விடு - காலமாகி விடுகின்ற, நாள் - சர்வசங்கார காலத்தில்; கோடு ஆழிமால் - சங்கையும் சக்கரத்தையுமேந்திய திருமாலும், பிதாமகன் - பிரமணுமாகிய இவர்களின், நூறு ஆன கோடி - நூறுகிய கோடி, வீழ் தலை - இறந்த தலைகளை, கோடை ம்பாரம்மீது உற - சடாபாரத்தின்மேல் பொருந்தும்படி, சூடாத மாலை - பிறர் தரிக்காத மாலையாக, சூடுவர் - தரிப்பார்; தோனோடு - புயங்களோடு, தோலை - தோன்களை, வீசவர் - வீசவார்! சோபனம் ஆ - மங்களகரமாச, ஆடாத - வேறேருவரும் ஆடாத, ஆடல் - * பாண்டரங்க முதலிய கூத்துக்களை, ஆடுவர் - நடிப்பார்; பாடாத - ஒருவரும் பாடாத, பாடல் - சாமகானப் பாடலை, பாடுவர் - பாடுவார், ஆராத - அடங்காத, ஓகை - மகிழ்ச்சி, கூருவர் - அதிகரிப்பார்.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, விண் ஆகிய ஐம்பூதங்களும் மற்றுள்ள இயங்கியற்பொருளும் நிலையியற்பொருளும் ஆகிய எல்லாப் பொருள்களும், அழிகின்ற சர்வசங்கார காலத்தில், அழிந்து போகின்ற திருமால் பிரமர்களுடைய தலைகளை மாலையாகக் கோத்து அணிவர்.

நீரூயகாலம் - அழிந்து போகுங்காலம். நூறுஞ்சோடி என்பது, மிகுதியின் மேற்று; மிகப்பலவாகிய எண்ணிற்கு ஒன்று எடுத்துக்காட்டியவாறு; திருக்துறையில் “எழுபது கோடியறும்” என்பதுபோல.

எண்ணிற்க பிரமவிட்டு ஜூக்கள் அழிந்துள்ளாரென்பதை,

“நூறுகோடி பிரமர்களைக்கினார்
ஆறுகோடி நாராயண ரங்கநே

---

* அது தேவர்களாகிய தேரில், முன் நின்ற பிரமன் காலம்படி, பைரவ வடிவாகிய பரமகிவன் திரிபுரசங்கார காலத்தில், வெண்ணீற்றை யணித்தாடியது.

“ முதலிலே மஹாபேஷன் னி விந்திரர்
ஈழவாதவ ஸீராம்கோட்டை ருவனே.”

“ அதே ஆறுடைய வரசுகள் திருவாக்கா னுணர்க.

“ ஒட்டாறு மாலை என்பதற்கு, என்புமாலை எனவும் பொருள் அ. முகர், சிவபெருமான் எட்டுத்தோள்வீசி யாடுவர் என்பதை “ கால்மீட்டாள்வீசி நின்றூடும் பிரான் ” என்ற ஆளுடைய வரசு காலி திருவாக்கா னுணர்க. ஒகை - உவகை யென்பதன் மருங் காக - வகைக்கூத்துள் சிவபெருமான் நடிக்கின்ற கூத்து பாண்ட மாங்கம், கொட்டி யென்பன. அவை

“ கடையமயி ராணிமரக் கால்விந்தை கந்தன்
குடைதுடிமா லல்லியமல் கும்பஞ் - சுடர்விழியாற்
பட்டமதன் பேடுதிருப் பாவையரன் பாண்டரங்கங்
கொட்டியிவை காண்பதினேர் கூத்து.”

“ என்ற சிலப்பதிகார உரைமேற்கோட் செய்யுளா னுணர்க.

இது, ஒன்று ஊன்கு ஏழுசீர்கள் தேமாங்காய்ச்சிரும்,
மூன்று ஆறு எட்டு ஒன்பதுசீர்கள் கூவிளச்சிரும், இரண்டு
ஒருச்சீர்கள் தேமாச்சிரும் பெற்றுவந்த ஒன்பதின் சீர்க்கழி
(நடிலாசிரிய விருத்தம்.

(உச)

புன்னைகங்கண்டிரங்கல்

கலித்துறை

கூத்தாடு மருணேசர் வரையன்பர்
பொருளன்பு கொண்டுன்னையு
கீத்தார்கொ னிழலாரு ம்லையாகி
நின்றூய்தெ டங்காலமே

பார்த்தாலு மயலேகி னோத்தாய்ச்

வித்தாய்ப் சுந்தென்றலாற்

பூத்தாய்ப்பான் னிறமாக வென்னுக

மேயன்ன புன்னுக்கீம்.

உஞ்

என் ஆகமே அன்ன - எனது உடம்பையே யொத்த, புன் கைமே - புன்னைமரமே! கூத்து ஆடும் - நடனஞ் செய்கின்ற, அருணேசர் - அருணைசலேசரரது, வரைஅன்பர் - மலையிலுள்ள தலைவர், பொருள் அன்புகொண்டு - பொருளினிடத்து அன்பி னால், உன்னையும் - (என்னைவிட்டுப் பிரிந்ததே யன்றி) னின்னை யும், நீத்தார்கொல் - நீக்கினார்போலும்; நெடுங்காலம் பார்த்தாலும் - நீண்டகாலம் பார்த்தாலும், நிழல் ஆரும் இலையாகி னின்றூய் - [நானும் பற்றுக்கோடு யாரும் இல்லையாகி னின்றேன்] நீயும் நிழனிறைந்திருக்கும் இலைகளை யடையனவாகி நிற்கின்றூய், (மயலே) அயலே கிளைத்தாய் - [மயக்கமே பெருகினேன்] பக்கமே கிளைகள் விட்டிருக்கின்றூய், சலித்தாய் - [இளைத்தேன்] அசைகின்றூய், பசு தென்றலால் - இளங்தென்றற் காற்றால், பொன்னிறம் ஆகபூத்தாய் - (பொன்னிறமாக அடைந்தேன்) பொன்னிறமாக மலர்ந்தாய்.

உன்னையும் என்றதில் உம்மை ஏச்சவும்மை. கொண்டு - சொல்லுருபு. பற்றுக்கோடு - தஞ்சம். தலைவியைக் குறிக்குங்கால், ஆர் என்பது யார் என்பதன் மருஉ. மயல் எனப் பிரிக்க. இல்லையென்பது இலை எனத் தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றது. பொன்னிறமாகப் பூத்தல் - பசலை நிறமடைதல். பசலை - தேமல்; கிளைத்தல் - அடைதல்; அது பொன்னிறமாக இருத்தல்பற்றி இவ்வாறு கூறினார். புன்னைக்கு அயல் எனப் பிரிக்க. புன்னை மலர் பொன்னிறமாக இருத்தல்பற்றி யிவ்வாறு கூறினார். பசுமை என் ஆம்பண்பின் மைவிகுதிகெட்டு இனமிகுந்தது. பசுமை - இளமை.

பாராதுவயிற் பிரிந்த தலைவன் வாராமை கண்டு, தலைவி நாலூப்போன்ற தன்மை யடைந்த கடற்கரையிலுள்ள புன்னோ ... தஸுப் பார்த்து இரங்கிக் கூறியது. கேளாமரபின் கேட்பாட்பொலக் கூறப்பட்டது மரபு வழுவமைதி. இத்துறை, “தன் ஆட்கையா ரெய்திடுகிளவி” எனப்படும்; அதாவது, தமக்கு போர்த்த துன்பத்தைத் தம் ஆற்றுமையாற் பிறிதொன்றன் மூலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொல்.

இது, முதற்சீர் தேமாங்காய்ச்சிரும், இரண்டு மூன்று நான்கு சீர்கள் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச்சிரும் இறுதிச்சீர் தேமாங்கனிச்சிரும் பெற்று வந்த விருத்தக் கலித்துறை. (உடு)

இரங்கல்

அறுசீர்க்கழி நேடிலாசீரியவிருத்தம்

நாகமெ டத்தவ ரம்பானார்
நாலும றைக்குவ ரப்பானார்
தோகையி டத்தவர் சேஞ்சூராய்
சோணகி ரிப்பதி வாஞ்சூராய்
மாகம டத்தவி ளங்காவே
மன்னவ ரெண்ணம்வி ளங்காவே
கோகன கத்திமி ருந்தேனே
கொண்கரை விட்டுமி ருந்தேனே.   உசு

நாகம் எடுத்தவர் - கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்தவரை, அம்பு ஆனார் - அம்பாகப் பெற்றவரும், நாலு மறைக்கு வரம்பு ஆனார் - நான்கு வேதங்களுக்கும் எல்லையாக ஒள்ளவரும், தோகை இடத்தவர் - உமாதேவியாரை இடப் பாகத்தி லுள்ளவருமாகிய சிவபெருமானைரை, சேண் அராய் -

வாடே ராராய்கின்ற, சோணகிரிப்பதி - அருணகிரிப்பதியில், வாழ் நாராய் - வாழ்கின்ற நாரையே! மாகம் அடுத்த - ஆகாயத்தை யளாவிய, இள காலே - இளமரச் சோலையே! கோகங்கத்து - தாமரை மலரில், இமிரும் தேனே - ஒலிக்கின்ற வண்டே! மன்னவர் எண்ணம் - தலைவருடைய நினைப்புகள், விளங்கா - இன்னவென்று தெரியாவாம்; கொண்கரை விட்டும்-நாயகரை நீங்கப்பெற்றும், இருந்தேன் - இறவாமல் உயிர் தரித் திருந்தேன்.

தலைவி நாரைகளையும் சோலைகளையும் தடாகத் திலுள்ள தாமரை மலரில் வசிக்கின்ற வண்டுகளையும் பார்த்துத் தலைவன் பிரிந்தமை கூறிவருந்தல்.

நாகமெடுத்தவர்-கண்ணபிரான்; இனிச் சேடஞகிய நாகத் தாற் றுங்கப்பெற்ற திருமால் எனினுமாம். தோகை - மயில்; உவமவாகு பெயர்; சாயலுக்குவரை. திருமால் அம்பு ஆதல், திரிபுரதகன காலத்திலென்க. சேண் - இடவாகு பெயர்; சேஞ்சு ஆய் எனினுமாம். ஆய்-ஆராய். ஆய்சோணகிரி வினைத்தோகை. வானுராய் வாழ்நாராய்; முகரங்கெட்டு நகரங் திரிந்தது; இதை விதியின்பாற் படுத்துவர் வீரசோழியகாரர்; மருஉவின்பாற் படுத்துவர் நன்னாலார். கொண்கர் - கொழுநர் என்பதன் மருஉவுமாம். இச்செய்யிலில் மடக்கு என்னும் சொல்லணி காண்க.

இது, மூன்று ஆறுசீர்கள் தேமாங்காய்ச்சிரும், எனைய கூவி ளச்சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

ஊசல்

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

இருசரணச் சிலம்பாட வாட ரூச

விளம்புலைப்பொற் சிலம்பாட வாட ரூசன்

11. நிலைகளை மருங்கசைய வாட ரூசல்
நாவியகீக்கை மருங்கசைய வாட ரூச
நாவியகீக்கை எனவிடுதற் கரிதா மைய
நாவியகீப் பரம்புக முடைவே பாடிப்
பொருமிருக்க கயலுலவ வாட ரூசல்
புயமதனன் கயலுலவ வாட ரூசல்.

உள்

இருசரணம் - இரண்டு கால்களிலுமணிந்துள்ள, சிலம்பு - ஸிலம்புகள், ஆட - அசையும்படி, ஊசல்ஆர் - ஊஞ்சல் ஆடுவீாக; இலமூலை - இளங்கொங்கைகளாகிய, பொன் சிலம்பு - அழியா மூலை, ஆட - அசையும்படி, ஊசல்ஆர்-, கலைமருவு-ஆடையணிந்த, மருங்கு அசைய - இடை அசையும்படி, ஊசல் ஆர்-, யாரி வளைகை - வரிகளையடைய வளையலணிந்த கைகள், மருங்கு அசையா-பக்கங்களில் அசையும்படி, ஊசல்ஆர்-, அருமறைகள் அளவிடுதற்கு - அரிய வேதங்களாலும் அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கு, அரிது ஆம் ஜயர் - அரிதாகிய தலைவராகிய, அருணகிரி பரமர் - அருணசலேசரரது, புகழ் - புகழூ, அடைவே பாடி - முறையே பாடி, பொரும் - போர்புரிகின்ற, இருகண் கயல் - இரண்டு கண்களாகிய மீன்கள், உலவு - உலாவும்படி, ஊசல் ஆர்-, புயம் மதன் - புயங்களையடைய மன்மதன், அயல் - பக்கத்தே, நன்கு - நன்றாக, உலவு - உலாவும்படி, ஊசல்ஆர்-.
இச்செய்யுள், தலைவியர் ஊஞ்சலிலிருக்க அவ்வூஞ்சலாடும் மகளிர் பாடுவதாகக் கூறியது என்க.

ஊசலாவது: ஆசிரிய விருத்தத்தாலாதல், கவித்தாழிசையாலாதல் ஆலரூசல், ஆடாமோஆசல், ஆடுகஆசல் என ஒன்றால் முடிவுறக்கூறுவது. ‘பொன்னாசலாடாமோ’ என்று திருவாசகத் திலும், ‘ஆடுக பொன்னாசல்’ என்று மதுரைக் கலம்பகத் திலும் வருதல் காண்க.

சிலம்பு - காலனி, சிலம்புவது எனக் காரணக்குறி. மூலை மலைக்கு உவமை பருமையானும் வன்மையானும் கூறப்பட்டது. பரமர் - மேலானவர். பொருபிருகண் என்றது ஆடவரை வருத் துங் தன்மைபற்றி. மதுரைக் கலம்பகத்தும் “போர்த்தடங்கண்” என்றார். கண்களுக்குக் கயல் உவமம் பிறழ்தல் காரணம்பற்றி. பாணங் தொடுத்தற்கேற்ற சமயம் என்று மன்மதன் பக்கத்திலுலாவுதல் என்றார்; உலாவுதல் - சஞ்சரித்தல். உலவ செயவென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; உலா பகுதி. மதனங் கயல் என்பதற்கு மன்மதனுடைய மீனக்கொடி யென்பாரு மூளார். *வரி - சித்திரக்கோடு; நிறமுமாம். இது மடக்காத வறிக.

இது, ஒன்று இரண்டு ஐந்துசீர்கள் காய்ச்சிரும் ஏனையமாச் சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (உள)

பாங்கி கழறல்

எண்சீர்க்கழி நேடி லாசிரிய விருத்தம்

ஊசலு கைத்திடுவார் சுன்றெதிர் கூவிடுவா

ரொண்டர ஸங்கிகாஞ்சுவார் தண்டலை கொய்திடுவா
ராசில்பு னற்குடைவா ரம்மனை பந்துகழுங்

காடும கிழுந்திடுவார் கோடும டந்தையரே
யீசர்வி டைக்கொடியார் பூசைசெயற்களியா

ரேராரு ணைப்பதிசுழ் மேருவி னிற்கவனே
வீசுதிணைப்புனமே யாவரை னத்தெளியேம்

வேலர்ம னத்திடையே மாலைவி ணைத்தவரே.

24

* புள்ளிகளுமாம்; மதுரைக் கலம்பகம் செய்யுள். கட.

பிளவா - சோலைபேஞ்திய தலைவரே, ஈசர்விடைக் கொடி பால் - ஆஸ்வரும் இடபக்கொடியை யடையவரும், பூசை பாயந்து - பூசை செய்வதற்கு; எளியார் - எளிமையானவரும் ஆகிய அருளுசலேசரர் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, ஏர் அருணைப் பதிகுழ் - ஆழுகிய அருணைப்பதியைச் சூழ்ந்துள்ள, மேருவினில்லீமரு மலையினில், கவண்வீசு - கவணை வீசுகின்ற, தினைப்புனம்-தினைப்புனத்தில், ஊசல் உகைத்திடுவார் - ஊஞ்சல் ஆட்டு கிள்ளின்றவர்களும், குண்றுளதிர் கூவிடுவார் - மலையினெதிரே ஒவியுண்டாகும்படி அழைக்கின்றவர்களும், ஒன்றரளம் கொளுவார் - ஒளி பொருங்திய முத்துக்களைச் சேர்ப்பவர்களும், தண்டலை கொய்திடுவார் - சோலைகளிலுள்ள தளிர்களைக் கிள்ளுபவர்களும், ஆசுஇல் - குற்றமில்லாத (தூய்மையான), புனல்குடைவார் - நீரில் குளிக்கின்றவர்களும், அம்மனை - அம்மனையும், பந்து - பந்தும், கழுங்கு-கழுங்கும் ஆகிய விளையாட்டுகளை, ஆடி - விளைபாடி, மகிழ்ந்திடுவார் - மகிழ்ச்சி யடைகின்றவர்களும் ஆகிய, கோடி மடந்தையர் - கோடி யளவினையடைய பெண்களுள்ளார்; (அவர்களுள்) மனத்திடை - நும்மனத்தில், மாலை விளைத்தவர்மயக்கத்தை உண்டாக்கினவர், யாவர்னன - யாவரென்று, தெளியேம் - அறியோம்; (கூறக்கடவீர்).

தலைவரே! இப்புனத்தில் கோடி மடந்தையர்களுளர். உம் மனத்தில் மாலை விளைத்தவர் யாவரென்ற றியேம் கூறுவீரெனப் பாங்கி கூறினாலென்க. மடந்தையரே, கவணை என்பவற்றுள் ஏகாரங்கள் அசைநிலை. விளைத்தவரே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. யாவரெனத் தெளியேம் என்பதில் என இடைச்சொல்; வினையோடியைந்தது. கோடி மிகுதியைக் குறித்தது. வேலர் என்பது விளி.

இது, பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐங்கு ஏழு சீர்கள் கூவிளச்சிரும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு சீர்கள்

கூவினங் காய்ச்சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (உ.அ)

கலீவிருத்தம்

மாலையென்பாங் கலத்தாரு மறைநாறுங் கலத்தாருங் கோலமண்ண கலத்தாருங் குறைவில்பரி கலத்தாரு மாலைவில்வேள் சலத்தாரு மதர்த்தமதா சலத்தாரு மேலகலாச் சலத்தாரும் விளங்கருண சலத்தாரே. உகை

என்புமாலைஆம் - எலும்புமாலையாகிய, கலத்தாரும் - ஆபரணத்தை யுடையவரும், மறைநாறும் - வேதமணங் கமழ்கின்ற, கலத்தாரும் - பிரமகபாலமாகிய பாத்திரத்தை யுடையவரும், கோலம் - பன்றிக்கொம்பு, மன் அகலத்தாரும் - நிலைபெற்று விளங்குகின்ற மார்பையுடையவரும், குறைவுஇல் - குறைவில்லாத, பரிகலத்தாரும் - பூதச்சேனைகளை யுடையவரும், மாலை - மாலைக்காலத்தில் அம்பு தொடுக்கின்ற, வில்வேள் - வில்லை யுடைய மன்மதனை, சலத்தாரும் - கோபித்தெரித்தவரும், மதர்த்த - களிப்புற்ற, மதாசலத்தாரும் - அயிராவணமென்னும் யானையை யுடையவரும், மேல் - சடையின்மேல், அகலா - நீங்காத, சலத்தாரும் - கங்கைநீரை யுடையவரும், விளங்கு - விளங்குகின்ற, அருணசலத்தாரே அருணசலேசரரேயாவார். ஏ - தேற்றம்.

என்புமாலை - பிரமன் முதலியோருடைய எலும்பு மாலை. மறைநாறும் கலம் என்றதால் பிரமகபாலம் என்பது பெறப்பட்டது; பிரமன் வேதம் ஓதுகின்ற காரணம்பற்றி இவ்வாறு கூறினார். கோலம் - பன்றி. எண்டுப் பொருளாகு பெயர்; குறைவில் - மிகுந்த என்னும் பொருளது. மதாசலம் - மத + அசலம்; தீர்க்கசன்தி.

அயிராவணம் - இரண்டாயிரங் கொம்புகளையுடையது.

அது: “நீரனிரை, யாயிரம் வகுத்த மாயிரு மருப்பின், வெண் ஸ்ரீமத் செங்கண் வேழமும்” என்ற கோயினுள்மணிமாலையா திருணர்க் குறைவில் பரிகலம் என்பதற்கு அச்சியபாத்திரம் என் பாருமுளர். பரிகலம் - பரிவாரம், சேனை.

இச்செய்யுள்மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணியாதல் காண்க.
இது காய்ச்சீரான் வந்த கவிவிருத்தம். (உக)

தலைவியைப் புகழ்தல்

அறுசீர்க்கழிநேடிலாசிரிய விநுத்தம்

அருண்ணென்றி தனிலுமொளி ராமலீம
 ருந்தாய வமலரதி ருங்கழலினார்
 மருமலர்வி ரிந்துநதி பெருகருணை
 யம்பதியின் மருவியம டஞ்சையிடையா
 மொருகொடியி லொன்றுகழு கொருபவள
 மொன்றுகுமி மூருமதிய மொன்றுபிறைதா
 னிருசிலையி ரண்டுகைண யிருபணையி
 ரண்டுகுழை யிருமுலையி ரண்டுமலையே.

அருணன் ஒளிதனிலும் - சூரியன் ஒளியைப் பார்க்கினும், ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, அருமலை - அரியமலையிலுள்ள, மருந்து ஆய - மருந்தாகிய, அமலர் - மலமில்லாதவரும், அதிரும் கழவினர் - அதிருங்கழவினுரென்னும் பெயரை யடையவருமாகிய சிவபெருமானர் வீற்றிருக்கின்ற, மருமலர் விரிந்து - வாசனை பொருந்திய மலர்கள் விகசித்து, நதிபெருகு - நதிபெருகி வருகின்ற, அருணைப்பதியின் - அருணகிரிப்பதியில், மருவிய -

இருக்கின்ற, மடந்தை - பெண்ணின், இடையாம் - இடையாகிய, ஒரு கொடியில் - ஒரு கொடியினிடத்தில், ஒன்று கழுகு - ஒன்று கழுகு, ஒரு பவளம் - ஒன்று பவளம், ஒன்று குழிழ் - ஒன்று குழிழும்பூ, ஒருமதி - ஒன்று சந்திரன், ஒன்று பிறை—, இருசிலை - இரண்டுவில், இரண்டு கணை - இரண்டு அம்பு, இருபணை - இரண்டு மூங்கில், இரண்டு குழை - இரண்டு இலை, இருமூலை - சிறப்புப் பொருந்திய மூல்லை யரும்பு கள், இரண்டு மலை.—(உள்ளன.)

இஃதோர் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கொடியாயிருக்கின்றதெனத் தலைவன் தலைவியைப் புகழ்ந்தானென்க.

கழுகு - கழுத்திற்கும், பவளம் - உதட்டிற்கும், குழிழ்-மூக்கிற்கும், மதி - முகத்திற்கும், பிறை - நெற்றிக்கும், சிலை - கண் புருவத்திற்கும், கணை - கண்ணிற்கும், மூங்கில் - தோளுக்கும், (வள்ளை) இலை - காதிற்கும், மூல்லை - பற்களுக்கும், மலை - கொங்கைக்கும் உவமம். இருமை - மை விகுதி கெட்டது; சிறப்பு என்பது பொருள். இருமூலை என்பதில் இரு என்பது இரண்டு வரிசையை யுனர்த்திற்று எனினுமாம். மூலை தொகுத்தல் விகாரம். குழை - காதணி யென்பாருமூளர். அருணையம்பதி என்பதில் அம் சாரியை.

கழுகமரம் குழிழும்பூ மதி பிறை சிலை பணை குழை மூல்லை யரும்பு மலை மெய்யுவமம். பவளம் உருவுவமம். கணை தொழி ஹுவமம். பிறை - பாதிமதி. குழிழ், மூல்லை - முதலாகுபெயர். இச்செய்யுளில் மூன்று நாலு அடிகளில் முறையே. ஒன்று இரண்டு என்னும் எண்கள் பல வந்தது, சொற்பொருட்பின் வருங்கிலையுணி.

இது இறுதிச்சீர் கூவிளங்கணிச்சீரும் ஏனைய காய்ச்சீரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழிநெஷலாசிரிய விருத்தம். (ந. 0)

தலைமகன் தன்னிட்டானே புகழ்தல்

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

ாலையாச நத்தர்மலை மாபிலாச நத்தரெழு
மலையானி லத்து வருவா

ாலையாச நத்தரோடு மமிர்தாச நத்தர்தொழு
மருணைச லத்தர் வரையீர்

முலையாளை கட்டியிடை வெளிதேர்நி ஹத்திமதி
புகமாய மைத்த ருகுலா

மிளைவேல்ல, ரப்பியினி தெழுதோள மைப்பனினி
பெருத்தனி ருப்பு மனமே.

நக

மூலமா - போர்செய்யாத, சன்னத்தர் - போர்க்கு ஆயத்
தமா யிருப்பாரும், மலையில் - உமாதேவியின், ஆசம் - சிரிப்
பிலே, நற்றர் - நிருப்பமுடையவரும், மலைஞமும் - போர் செய்
தற்கு எழுகின்ற, ஜனிலத்து - (திருமாலாகிய) இடபத்தி
னிடத்து, வருஷார் - வாருகின்றவரும் ஆகிய, அலை - பாற்கடலை,
ஆசனத்தரோடு - ஓருப்பட்டமாகவுடைய திருமாலோடு, அமிர்த
அசனத்தர் - அமிர்தங்கு உணவாகவுடைய தேவர்களும்,
தொழும் - வணாக்கின்ற, அருணைசலத்தர் - அருணைசலேசர
ருடைய, வரையிர் - மூலையினாள் தோழிகளே ! (தலைமகளது
அவயவங்களாகிய) மூலையாலை கட்டி - மூலைகளாகிய யானை
களைக் கட்டி, ஓஸட்டாவாரி - ஓஸட்டாகிய வெளியில், தேர்
நிறுத்தி - அல்குலாகிய தேர்வாரி நிறுத்தி, மதி - சந்திரனை, முக
மாய் அமைத்து - முகமாகப் பொருந்தசெய்து, அருகுலாம் -
பக்கத்தே யுலாவுகின்ற, இலைவேல் பரப்பி - கண்களாகிய
தகட்டு வடிவமைந்த வேலாயுதங்களைப் பரப்பி, இனிது எழு

தோள் அமைப்பன் - இனிமையாக வெழுந்த தோள்களை யெழுதுவன், இனி - இனிமேல், இரும்பு மனம் எழுதேன் - இரும்பாகிய மனத்தை யெழுதேன்.

இக்கவி தலைமகள் அவயவத் தருமை சாற்றி எழுதமுடியாதென்ற தோழிக்கு எழுத முடியுமெனத் தலைமகன் தன்னைத் தானே புகழ்ந்துரைத்ததாகக் கூறியது.

மலையா என்பது ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். சன்னத்தர் என்பது சனத்தர் எனத் தொக்கினின்றது. சன்னத்தம் - போர்க்கோலம். மலைமயில் - மலையரசன் மகளாகிய மயில்போன்ற உமாதேவியார். மயில் உவமவாகு பெயர். ஆசம் - சிரிப்பு. நத்து - விருப்பம். மலை எழும் என்பதில் மலை முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மலையானிலம் - தென்றல்; அது வீசங்கால் வருபவர் வசந்தராயர். எழுமலையா னிலத்து - எழுகின்ற வலிய அழகிய இடபத்தில் எனவும் (மலை-மல்-வலி, ஐ-அழுகு); எழுகின்ற மலைபோன்ற எனவும் பொருள் ஈறுவர். ஆனிலத்து - ஆன் இல் அத்து. இல்-ஏழுனுருபு, அத்து-வேண்டா விடத்து வந்த சாரியை. அலை சினையாகு பெயர். அமிர்த அசனத்தர் - தீர்க்க சந்தி. உலாவும் என்னும் செய்யுமெனச்சம் ஈற்றுயிர்மெய்கெட்டு உலாம் எனத் தொகுத்தலாய் னின்றது. இருப்பு என மென்றௌடர் வன்றௌடராயிற்று. மனத்தையுமெழுதுவேன் இளகாத இரும்பா யிருப்பதனால் எழுதே னன்றுன் என்க.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்துசீர்கள் புளிமாங்காய்ச்சிரும், இரண்டு நான்கு சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சிரும், ஆறுஞ்சீர் தேமாச்சிரும், ஏழாஞ்சீர் புளிமாச்சிரும் பெற்றுவந்த எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

(நக)

இரங்கல்

கட்டளைக்கலித்துறை

பீமலாடை தோற்றனி சங்காழி கைவிட்டு மென்சிலம்பின் காலால் வருந்தி நிலங்கிறுங் கோலத்தைக் கண்டிருந்து மாலால் முண்டவ ரண்டை மலையர்த மன்பர்க்கன்றி மாலான வர்க்கிரங் காரிங்க னேயொரு வன்கண்ணரே. நூ

ஆலாலம் உண்டவர் - (திருப்பாற்கடவிற் ரேன்றிய) விடத் தை யுண்டவராகிய, அண்ணைமலையர் - அருளுசலேசரர், மேல் ஆடை தோற்று - காமமயக்கத்தால் மேல் அணிந்த உடையையு மிழந்து [பீதாம்பரத்தையு மிழந்து], அணி சங்கு ஆழி கைவிட்டு - அணிந்த சங்கு வளையலையும், மோதிரத்தையும் நழுவவிட்டு [அழகிய சங்கு சக்கரத்தையும் நீக்கி], மென்சிலம்பின் காலால் - மிருதுவான சிலம்பை யணிந்திருக்கின்ற கால்விரலால் [அருண சலத்தினடியைக் காணுமேதுவினால்], வருந்தி ஸிலம் கிறும் கோலத்தை - வருத்தமடைந்து பூமியைக் கிண்டுகின்ற கோலத்தை [வருந்தி பூமியைத் தோண்டிக் கிழிக்கின்ற பன்றி வடி வத்தை], கண்டிருந்தும் - பார்த்திருந்தும், தம் அன்பர்க்கு அன்றி - தம்முடைய அடியார்களுக்கல்லாமல், மால் ஆன வர்க்கு - மயக்கமடைந்த மாதருக்கு [திருமாலானவர்க்கு], இரங்கார் - மனமிரங்கி யருள்செய்யார், ஒரு வன்கண்ணர் - ஒரு கொடுமையாளர், இங்கனே - இப்படியு மிருக்கலாமா?

இச்செய்யுள் தலைவிக்கும், திருமாலுக்கும் சிலேடை. தலைவி தண்ணீப்போல மயங்கினின்ற மாதரையுங் தண்டுஞ்சூலைப் படுத்தி மாலானவர் என்றார். தண்ணீப் படர்க்கையில் வைத் துக்க கூறினாலென்றுமாம். வன்கண்ணரே, ஏகாரம் ஈற்றசை. இங்குனம் என்றது இங்குன் எனக் கடைகுறைந்தது. இங்குனே

எசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

என்பதில் ஏகாரம் வினைப்பொருள் தந்தது. அன்றி - குறிப்பு வினையெச்சம் ; அன்மை பகுதி.

இது நேரசெழுற்றுவான கட்டளைக் கலித்துறை. (ந.2)

இருவிகற்பாநோடை வேண்பா

கண்ணருக்கும் போதருக்குங் காண்பரிதாய்க் கண்பறித்த
திண்ணருக்கு நன்றாய்த் தெரிந்ததே—விண்ணருக்குப்*
போற்றுவா ரண்ணூர் புரமெரித்தா ரென்பிறவி
மாற்றுவா ரண்ணை மலை.

விண்ணர் உக்கு போற்றுவார் - தேவர்களால் மனமுருகித்
துதிக்கப்பட்டவரும், அண்ணூர் புரம் எரித்தார் - பகைவர்
களுடைய திரிபுரத்தை யெரித்தவரும், என் பிறவி மாற்றுவார் -
என்னுடைய பிறவியை யொழிக்கின்றவருமாகிய சிவபெருமா
ரைது, அண்ணைமலை - திருவண்ணைமலையுருவம், கண்ணருக்கும் -
திருமாலுக்கும், போதருக்கும் - பிரமதேவருக்கும், காண்பு அரிதாய் - பார்த்தற் கரியதாகி, கண்பறித்த - கண்ணைத் தோண்டிய,
திண்ணருக்கு - கண்ணப்ப நாயனாருக்கு, நன்றாய் தெரிந்தது - நன்றாகத் தெரிந்தது.

இதனால், அண்ணைமலை யுருவம் அன்பர்க்கன்றி ஏனையர்க்குத் தெரியாதென்பது பெறப்பட்டது.

கண்ணர் - கருநிறமுடையவர். போதர் - திருமாலுங்கியங்காமரைப்போதி லுதித்தவர். காண்பு - புதொழிற்பெயர் விகுதி. ஆய் என்பது செயவெனச்சத்திரிபு. தெரிந்ததே என்பதில் ஏகாரங் தேற்றம்: போற்றுவார் என்பதில் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளுணர்த்தும் படு விகுதி தொக்கது. அண்ணூர் - நெருங்காதவர் எனவே பகைவர் என்றவாரும்.

*விண்ணருக்கா என்றும் பாடமுண்டு.

நீண்ட பூத்தல் - சிறிதும் ஒளியாது தோன்றல். உக்கு
பூத்தல் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்; உக்கு
பூத்தல், ம் வினையெச்ச விகுதி; பகுதி விகாரப்பட்டு உக்கு
பூத்தல் (நீண்ட ரூபம் காட்டியது; உகரக்கேடு சந்தி.

(ஆ) து, மலர் என்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப
(நீண்ட வெண்பா. (நீண்ட)

இரங்கல்

கலீவிநுத்தம்

அண்ணே மலையத் தரடற் கிரிமே
லெண்ணே மலையத் தவரெய் திலராற்
கண்ணே மலையத் தனைநீர் கலுமும்
விண்ணே மலையத் தரும்வெண் மதியே.   நச

அண்ணமலை அத்தர் - அருணசலேசரருடைய, அடல் கிரிமேல் - திண்ணீய மலையிடத்து, எண்ணே - எம்மைக் கருதி, மல்லூய தவர் - வலிய அழகினையுடைய நாயகர், எய்திலர் - அடைந் திலர் (ஆதலால்), கண் - கண்கள், அலைதூம் அத்தனை - கடலாகு மவ்வளவு, நீர் கலுமும் - நீரைச்சொரியும், விண் - ஆகாயத்தில், வெண்மதி - வெண்ணிறம் பொருந்திய சந்திரன், நாம் - அச்சாத்தை, அலைய தரும் - வருந்தும்படி கொடுக்கும்.

இது. தலைவி தலைவன் வாராமை கருதி யிரங்கிக் கூறல்.

அழற்கிரியெனப் பாடங் கொள்வாரு மூளர்: எண்ணமல் எனப்பிரித்தும் பொருள் கொள்வர். எண்ணே செய்யரவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். விண்ணம் எனப்தில் நாம் தண்மைப் பன்மைப் பெயராகக் கொண்டு பொருள் கொள்ளினுமாம். மலைய எனப் பிரித்து மயங்க எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். ஜூயத்தவரெனச் செய்யுளோசையின்ப கோக்கி மிக்கது.

எஅ

திருவருணைக் கலம்பகம்

இது, முதற்சீர் தேமாச்சிரும் எனைய புளிமாச்சிரும்
பெற்று வந்த கலிவிருத்தம்.

(நூ)

பாங்கன் இறைவியைக் காண்டல்

எழுசீர்க்கழி நேடிலாசிரியவிருத்தம்

மதுவானி றைந்தகுழன் மடவார்னெ ருங்கருணை
மலைமேன்ம ருந்தர் வரையின்
முதுநீரில் வந்தவவ ரடையாள மென்றிறைவர்
முதலேமொ ழிந்த படியே

யிதுநாக மன்றமுலை யிதுபூக மன்றுகள்
மிதுமேக மன்ற ளக்மே
யதுநீல மன்றுவிழி யதுசாப மன்றுநுத
லதுகோப மன்ற தரமே.

ந.ஞ

மதுவால் நிறைந்த - தேனால் நிறைந்த, குழல் மடவார் -
கூந்தலையுடைய பெண்கள், நெருங்கு அருணை - மிகுந்துள்ள
அருணைப்பதியிலுள்ள, மலைமேல்மருந்தர் - மலைமேல்மருந்த
ரென்னும் பெயரையுடைய சிவபெருமானாது, வரையின் -
மலையினிடத்து, முதுநீரில் வந்த அவர் - திருப்பாற்கடலிற்
ரேன்றிய இலக்குமியை யொத்த தலைவியரது, அடையாளம்
என்று—; இறைவர் - தலைவர், முதல் மொழிந்தபடியே -
முன்னே கூறியபடியே, இதுநாகம் அன்று மூலை - இந்த
அவயவம் மலையன்று மூலையாகும், இது பூகம் அன்று களம் -
இது கழுகன்று கழுத்தாகும், இது மேகம் அன்று அளகம் -
இது தேஷமன்று கூந்தலாகும், அது நீலம் அன்று விழி - அது
நீலோற்பலமன்று கண்ணாகும், அது சாபம் அன்று நுதல்-அது
வில்லன்று கண்புருவமாகும்; அது கோபம் அன்று அதரம் -
அது இந்திரகோபமன்று இதழாகும்.

விதி, தீவிரவாரி கூறிய அடையாளப்படி பாங்கன் தலைவி ஆகாத்துண்டு மொழிகிப் பின்பு துணிந்துரைத்தா என்க.

பூசை விரிந்திருத்தலால், மதுவானிறைந்த குழலென்றார். பூசைப்பண்கள் ஸிகுந்திருத்தல் சிறப்பு. முதுநீர்-கடல்; அது “முதுநீர்க்கடியப்பட்டனே” என்றும் மணிமேதலையிலும் முதுநீராருஷாதலறிக. முதுக்குறைவு (பேரறிவு) என்றும் நீரர மகாவீரர்களும் பொருள் கூறுவாருமூனர். இந்திர கோபம் - மாமுக்காஸத்திற் ரேன்றும் மிருதுவான செங்கிறம் பொருங் தூப்புச்சி. அன்று - எதிர்மறைக்குறிப்பு வினைமுற்று. முதலே - வா அங்காங்கை; ஏனைய தேற்றம். உண்மையுவமையனி; இங்கே பாகம், பூசம், மேகம், நீலம், சாபம், கோபம் என்பன மறுத் துவாக்கப்பட்டன; மூலை, களம், அளகம், விழி, நுதல், அதரம் பால்பால உண்மை யென்று சொல்லப்பட்ட பொருள்கள். அடையாளம் - குறி.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து சீர்கள் புளிமாங்காய்ச்சிரும், இங்களுடைய நான்கு சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சிரும், ஆரூஞ்சீர் தேமாச்சிரும் எழுஞ்சீர் புளிமாச்சிரும் பெற்றுவந்த எழுசீர்க்கழி நெடி ஈராயிரிய விருத்தம்.

(நடு)

நாரைவிடு தூது

ஓழீரிக்கழி நேடிலாசிரியவிநுத்தம்
அருளை வெற்பின ரயனி ருக்கவு
பாரிடி ஷழக்கவு மாகவே
திருமிடற்றெறு கருமை வைத்தவர்
திருந திக்கய ரேடியே
திருநா நெட்டுட வைசவ றத்துயில்
காடு மித்துரை நாஸகா
நிருத வாரித்துரை யிலையை னச்சொல
விறைராவர் புக்கலி லேழுமே.

நடு

அயன் இருக்கவும் - பிரமன் உயிரோடிருக்கவும், அரி பிழைக்கவும் - திருமால் உயிர்பிழைக்கவும், திருமிடறு ஒரு கருமை வைத்தவர் - அழகிய கண்டத்து ஒரு கரிய விடத்தைத் தரித்தவராகிய, அருணை வெற்பினர் - அருணகிரி யென்னும் மலையினையுடைய சிவபெருமானரது, திருந்தி கயல் தேடி - திருந்தியின்கண் மீனைத்தேடி, கருதும் - சிந்திக்கின்ற, நெடுடல் அசைவு அற துயில் - நீண்ட உடலானது அசைதலில்லாமல் தூங்குவதுபோல, கபடம் நித்திரை நாரைகாள் - வஞ்சகம் பொருந்திய நித்திரையையுடைய நாரைகளே! இறைவர் பக்க வில் - தலைவரிடத்தில், இருகண்களும் - இரண்டு கண்களும், நித்திரை இலை என சொல ஏரும் - தூங்குதல் இல்லையென்று சொல்வதற்குச் செல்லுங்கள்.

அயன் திருமாலிடத்துத் தோன்றியவன் என்பது பொருள். ஆகவேன்னு மிடைச்சொல் தான் சார்ந்துநின்ற சொல்லின் பொருண்மையை யுணர்த்திற்று. ஆகவே - ஏகாரம் பிரிநிலை.

திரு என்பது கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை; நோக்கம் என்றது அழகு. திருந்தி அருணசலத்திற்கு வடபக்கத்தி ஹள்ள ஒரு நதி. உம்மைகள் - எண்ணும்மை. ஒரு - ஒப்பற்ற எனினுமாம். கருமை - பண்பாகு பெயர். துயில் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; உவமவருபு தொக்கது. மீனப்பிடித்தற்கு அவ்வாறிருத்தல்பற்றிக் கபடனித்திரை யென்றார். கருதும் செய்யுமென் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம். நாரைகாள் - விளி. இலை சொல என்பன தொகுத்தல்; சொல - செயவென்வாய் பாட்டு வினையெச்சம். நெட்டு நெடுமை யென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறுபோய்த் தன்மைற்றிரட்டியது.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்துசீர்கள் புளிமாச்சீரும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழு சீர்கள் கூவிளச்சீரும் பெற்றுவந்த எழுசீர்க் கழுபி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (நகூ)

பாங்கி தலைவிக்குரைத்தல்

கடைசிக்கலீத்துறை

நாகார் புனத்துத் தழையாற் கரிபட்ட தென்பரென்றும்
வீராகாத ஒருக்கு வழிதேடு வீரபுளிக் காண்முனியு
நாகா திபருந் தொழுமரு ஞைசல நாட்டிலினாங்
வீராகா யணங்கனை யாயவர்க் கேது சொல்த்தக்கதே. நன

புலிக்கால்முனியும் - வியாக்கிரபாத முனிவரும், நாகாதி
ஏழும் - ப்தஞ்சலி முனிவரும், தொழும்-வணங்குகின்ற, அருளை
ஏலம் நாட்டில் - அருணகிரிப்பதியிலுள்ள, இலம் தோகாய்-
நூலமையாகிய மயில்போன்ற சாயலையுடையாளே! அணங்கு
ஆனையாய் - தெய்வப்பெண்ணை யொத்த தலைவியே! புனத்து
ஏகார் - தினைப்புனத்தைவிட்டு நீங்காதவராய், தழையால் -
தமது கையில் ஏந்தி இருக்கும் தழையினால், கரிபட்டது என்
பர் - யானை இறந்ததென்று கூறுவார், என்றும் - எப்பொழு
தும், போகாத - தாம் செல்லப்படாத, ஊர்க்கு - நம்மூருக்கு,
வழிதேவார் - வழி நம்பாற்கேட்டுத் தேவேவார், அவர்க்கு -
நுப்படிப்பட்டவர்க்கு, ஏது-யாது; சொல்லத்தக்கது-சொல்லத்
தக்குந்தது?

பாங்கி தலைமகளை விளித்து, தலைவன் முன்சால்வதும்
பின்சொல்வதும் வேறுபட்டிருக்கின்றன; ஆதலால், அவர் என்ன
ணம் வேறு; நாம் பதில் கூறுத்தக்கது என்னை? என்னுள்.

- ஏகார் - முற்றெச்சம். போகாத - எதிர்மறை. நாகாதிபர் -
நர்க + அதிபர்; வடமொழித் தீர்க்கசந்தி; நாகங்களுக்குத் தலைவராகிய ஆதிசேடன். அவரே பதஞ்சலி முனிவராகவின் இவ்வாறு
கூறினார்: தோகை - யென்பதன் விளி தோகாய் என்பது.
தோகை - ஆண் மயில், தோகையுடையது அது வாகலான்;

அஷ்

திருவருணைக் கலம்பகம்

ஆண்பால் பெண்பாலுக்காயிற்று. எண்டு உவமையாகு பெயர். ஏ எற்றசை. முனி - மநங்சீலன்.

இது நேரசை முதலதாய் வந்த கட்டளைக் கலித்துறை. (ந.எ)

எண்சீர்க்கழி நேடலாசிரிய விருத்தம்

சொர்க்கமெனு மொருபதவி யிருக்க மாலைத்
துளவணியு மரிபதவி யிருக்க மேலை
நற்கயிலை மலையிருக்க நினைத்தோர்க் கெல்லா
நயந்தமுத்தி நகரமொன்றே நல்கா நிற்பீர்
பொற்கையினு லுமைவணங்கிப் பரிந்து பூசை
புரிந்து தவந் தெரிந்து தினம் புகழ்வோர்க் கெல்லா
மெற்குலவு புகழ்ருணை யீசு ஞாரே
யினியனிக்கும் பதவிதனக் கென்செய் வீரே. ந.அ

எல் குலவு - பிரகாசம் விளங்குகின்ற, புகழ் - புகழினை
யுடைய, அருணை ஈசனூரே - அருணசலேசரரே, சொர்க்கம்
எனும் - தேவலோகம் என்கின்ற, ஒரு பதவி இருக்க - ஒப்பற்ற
கதி இருக்கவும், துளவுமாலை அணியும் - துளசி மாலையை அணி
கின்ற, அரிபதவி இருக்க - திருமால் கதி இருக்கவும், மேலை -
தலைமையுடைய, நல்கயிலை மலை இருக்க - நல்ல கயிலாய மலை
இருக்கவும், நினைத்தோர்க்கெல்லாம் - சிந்தித்தவர்களுக்கெல்
லாம், நயந்த - விரும்பிய, முத்தி நகரம் ஒன்றே - முத்தியாகிய
நகர மொன்றினையே, நல்காநிற்பீர் - கொடுக்கின்றீர், உமை -
உம்மை, தினம் - நாடோறும், பொன் கையினால் - அழகிய
கையினால், வணங்கி - கும்பிட்டு, பரிந்து - விரும்பி, பூசை
புரிந்து - பூசை செய்து, தவம் தெரிந்து - தவத்தை யறிந்து,
புகழ்வோர்க்கெல்லாம் - புகழ்கின்றவர்களுக்கெல்லாம், இனி

மூலமும் உரையும்

அங்

அவ்விதம் பாலி நன்கு - இனி கொடுக்கும்படியான பதவிக்கு, எங்கள்முயிர் - யாது செய்வீர் ?

ஈஸார்க்கம் முத்திதரும் தலத்தீராதலால் நினைத்தவர்க்கு (பாத்தி) ஈராத்தைக் கொடுக்கின்றீர்; உம்மைப் பூசைபுரிந்து பாம்பவருக்கு அளிக்கும் பதவிக்கு என்செய்வீர் என்றார்.

சௌர்க்கம் - சுவர்க்கம் என்பதன் சிதைவு. திருக்க-ஈங்காந்த்டீர் என செயவேண் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் பிற கார்த்தாவின் வினை கொண்டு முடிந்தது. எண்ணும்மை கருாக்கது.

சௌர்க்கம்-இந்திரன் பிரமன் முதலியோர் பதவிகளாகிய இறுவலோகம், சத்தியலோகம் என்பன; திருமால் உருத்திரர் முதலியோர் பதவியைக் கூறவே பிரமனது சத்தியலோகமாகிய பதவியையுக் கூட்டிக்கொள்க. அரிபதவி - வைகுந்தம். உருத்திரபதவி - கயிலைமலை. பூசையாவது - அவரது திருமேனியை அகத்தும் புறத்தும் வழிபடல். அது ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தமென இருவகைப்படும்: தன் பொருட்டுச் செய்வது ஆன்மார்த்தம்; பிறர் பொருட்டுச் செய்வது பரார்த்தம். இவற்றின் விரிவை ஆகம முதலிய நூல்களிற் காண்க. தவமாவது, மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கலும், கோடைக்கண் வெயினிலை நிற்றலும், மாரியினும் பனியினும் நீர்நிலை நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் தம்முயிர்க்கு வருந்துன்பங்களைப் பொறுத்து, பிறவுயிர்களை யோம்புதல் என்பர் பரிமேலழகர். எல்லாம் என்பது இருதினைப் பொதுப்பெயர்; என்கு உயர்தினைக்கண் வந்தது. எல் - பிரகாசத்தை யுணர்த்தும் இடைச் சொல். அது “எல்லேயிலக்கம்” என்னுங் தோல் - இடை-உக்குத்திரத்தா னுணர்க. செய்வீர் - முன்னிலைப் பன்மை வினை முற்று. எவன் என்பது - என் எல நின்றது. இனி - இடைச்

ஆசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

ஷால்; காலவிடங்களின் எல்லைப்பெர்ருளைத் தருவது; ஈண்டு
இடப்பொருள்ளின் மேற்று.

இது, முதற்சீர் கூவிளங்காயச்சிரும், இரண்டு ஐந்து ஆறு
சீர்கள் கருவிளங்காய்ச்சிரும், எனைய மாச்சிரும் பெற்றுவந்த
எண்சீர்க்கழி ரெடிலாசிரிய விருத்தம். (ந-அ)

சித்து

எண்சீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிருத்தம்

வீரத்தை யணிமழுவா ருமைபங் காளர்
விளங்கருணைச் சித்தர்யாம் விளம்பக் கெளா
காரத்தை யெமக்கிடுகஞ் சத்தை யேகோ
கனகமெனக் காட்டி வோங் கரியோ ருக்குத்
தாரத்தைப் பெருங்கை வழைத்தோங் தம்பீ
தாம்பரமும் பொன்னுகச் சமைத்தோ மிந்தப்
பாரத்தை யாரறிவா ரயனை கத்தைப்
பசும்பொனிற மாகவுமே பாவித் தோமே. நகூ

வீரத்தை அணி - வலிமையைக்கொண்ட, மழுவார் -
மழுவாயுதத்தை யுடையவராகிய, உமைபங்காளர் - உமர்
தேவியை இடப்பாகத்திலுடைய பரமசிவனேர், விளங்கு - வீற்
நிருக்கின்ற, அருணை - அருணகிரிப் பதியிலுள்ள, சித்தரேம் -
சித்திபெற்ற இரசவாதிகளாவோம், யாம் - நாங்கள், விளம்பக்
கேள் - கூறக்கேட்பாயாக; கரியோருக்கு - திருமாலுக்கு,
தாரத்தை - தராவை, யொன்னுகை - பொன்னுகச் செய்தோம், [மைனைவியை இலக்குமியாகச் செய்தோம்] தம்பீ - , தாம்பரமும்-
செம்பையும், பொன்னுகை அமைத்தோம் - செம்பெரன்னுகச்
செய்தோம், [தம்பீதாம்பரமும் - தம்முடைய பொன்னுடை

ஸ்ரீ, ஸுவாமிநாதசு செய்தோம்]; அயன்நாகத்தை - இரும்பையும் கூறாதால்தாழும், பசுபொன் நிறம் ஆகவும் பாலித்தோம் - ஸ்ரீபாலபானிறமாகவும் செய்தோம் [அயன்ஆகம் - பிரமனது ஸ்ரீதாத, பொன்னிறமாகவுங் கொடுத்தோம்], ஆகாரத்தை எங்களுடைகு-இது ஆச்சரியம்! காரத்தை (படிகாரத்தை) எக்குக் கூடாடு [உண்ணவே ஏமக்குக் கொடு], கஞ்சத்தை - வெண்கலத் தும், கேரகனகம் என காட்டுவோம் - ஒளியுள்ள பொன் என் ஜூம்படி செய்து காட்டுவோம் [தாமரையைக் கோகனகம் என் ஜூம்படி செய்வோம்.] இந்த பாரத்தை யார் அறிவார் - இந்தப் பெருமையை யாவர் அறிவார்கள்?

இரசவாதிகள் தமது திறமையை ஒரு தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்தல், சித்து என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்; இரசவாதமாவது இரும்பு முதலிய தாழ்ந்த உலோகங்களைப் பொன் முதலிய உயர்ந்த உலோகமாக்குதல். பங்காளர் - பங்கை ஆளுதலை யுடையவர். கஞ்சம் தாமரையென்ற பொருளில் கம் - நீர், ஜம் - முளைப்பது; நீரில் முளைப்பது என்பது பொருள். வெண்கலத்தைக் குறிக்கும்போது காம்ஸ்யம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. கோகனகம் - தாமரை. கோகனகம் என்னும் பெயருடையதாகும்படி யென்க. இலக்குமிக்கும் இவ்வாறே கொள்க. ஏகோ - வியப்பிடைச் சொல்லுமாம். தம்டி - சித்தர்கள் வழங்குஞ் சொல் விழுக்காடு. அயல்நாகம் எனப்பிரித்து வேறூயுள்ள துத்தாகமுமாம். தரா - ஒருவகை உலோகம். தாரம் - தராவென்னும் வடமொழித் திரிபு. பீத + அம்பரம் வடமொழித் தீர்க்கசங்தி. பாரம்-பொறை, பெருமை; அதாவது அரிய செயல். யார் அறிவார் - ஒருவரும் அறிவாரில்லை. யார் - வினை வினைக்குறிப்பு - இன்மை குறித்து சின்றது. இ - சுட்டு இந்த என மருவிற்று. ஏ - அசைநிலை. கேள் ஈறுகெட்ட முன்னிலை வியங்கோள் வினைமுற்று. அயன் -

அசு

திருவாரைணக் கலம்பகம்

இரும்பென்ற பொருளில் அயம் என்பது அயனென மொழி யிறுதிப் போவியாயிற்று.

இச்செய்யுள் சிலேடையாக மற்றோர் பொருள் தருகின்ற நயம் பாராட்டற்பாலது. அதூத செய்யுளிலும் இங்குனுமே காண்க.

இது ஒன்று இரண்டு ஐஞ்சு ஆறுசீர்கள் காய்ச்சிரும், மூன்று நான்கு ஏழு எட்டுசீர்கள் மாச்சிரும் பெற்று வந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (ஏக)

இதுவுமது

பாதமெமக் களித்தவரு ணேச ஞர்க்கின்
 பச்சிலைபொன் செய்திமையோர் பசிநோய் தீர
 வோதுகடை மருந்தளித்த சித்த ரேம்யா
 மொருபிழ்சோ றல்லதுகூ முண்டோ வப்பா
 மாதவர்தந் திருவாணை கரிக ளெல்லா
 மாதங்க மாக்குகிற்போ மருந்தில் லாதே
 யேதமற நாகமொளித் தரவாச் செய்வோ
 மிரும்பையும்பொன் ஞகவுரைத் திசைவிப் போமே.

பாதம் - திருவடியை, எமக்கு - எங்கட்கு, அளித்த - கொடுத் தருளிய, அருணேசனர்க்கு - அருணசலேசரருக்கு, "இன்பம் சிலை பொன்செய்து - இன்பம் பொருந்த கல்லைப் பொன்ஞகச் செய்து [வில்லைப் பொன்மயமாகிய மேருமலையாகச் செய்து], இமையோர் பசிநோய் தீர - தேவர்களுக்குப் பசித்துன்பம் நீங்க, ஓது கடைமருந்து அளித்த - புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற கடையிலுள்ள ஒளடத்தைக் கொடுத்த [மந்தரகிரியாற் கடை யப்பட்ட அமிழ்தத்தைக் கொடுத்த], சித்தரேம் யாம் - சித்

நான் யாவிலாம் நாங்கள்; அப்பா—, ஒருபிடி சோறு அல்லது ஒரு பிடியளவு சோறே யல்லாமல், கூழ் உண்டோ— (இலாமு உணவு உண்டோ? மாதவர் ஆணை - பெரிய தவத்தினை புண்டைய சித்தர்கள்மேல் ஆணை; மருந்து இல்லாது - மருந்து இல்லாமலே, கரிகள் எல்லாம் மாதங்கம் ஆக்குகிற்போம் - கரிகளெல்லாவற்றையும் சிறந்த பொன்னுகச் செய்வோம் [யானைகளெல்லாவற்றையும் மாதங்கமென்னும் பெயரையடைய தாகச் செய்வோம்], ஏதம் அற - துன்பம் நிக்க, நாகம் ஒளித்தரவா செய்வோம் - துத்தநாகத்தை ஒளிபொருந்திய தராவாகச் செய்வோம் [பாம்பென்னும் பெயரை மறைத்து அரவென்னும் பெயருடையதாகச் செய்வோம்]; இரும்பையும்—; பொன்னுக. உரைத்து இசைவிப்போம் - பொன்னுகும்படி உரைகல்லிலுரைத்துப் பொருந்தும்படி செய்விப்போம் [கரும்பொன் என்னும் பெயருடையதாகும்படி சொல்லி அவ்வாறே வழங்கும்படி செய்விப்போம்].

“பாதம் எமக்களித்த” என்றதனால் திருவடியே வீடாயிருக்குமென்றார்; அதனை, “தென்னன் பெருந்துறையான், காட்டாதன வெல்லாங்காட்டிச் சிவங்காட்டித் தாட்டாமரைகாட்டித் தன் கருணைத் தேன்காட்டி” எனத் திருவாசகத்தும், “சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு, நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந்துறையுஞ் செலவு” எனத் திருமூருகாற்றுப் படையிலும் பிற்னால்களிலும் வருவனவற்றூ னுணர்க. அன்றித் திருவடி தீசைச் செய்தாரெனினுமாம். பிறரும் திருவடியைக் கூறு மாற்றானுணர்க.

பச்சிலை பொன்செய்து - பச்சிலையினாற் பொன்செய்து எனலுமாம். அப்பா - இங்கே சித்தர்கள் வழங்குவதோர் சொல்விழுக்காடு. “தரிசித்து நேசமுடன் பூசித்துங் திரிகின்ற சித்தரப்பா” என்றார் ஓரட்டையரும். இச் சிறு உணவைத்

அஆ

திருவாருணைக் கலம்புகம்

தருவீரேஸ் மிகப்பெரிய தொழில்களைச் செய்வேண்டும் என்பது தோன்றுதல் காண்க. கூழுஞ்சோ - அதிக உணவுண்டோ; ஓ - எதிர் மறை; இல்லை யென்றபடி. மாதவர் ஏன் டீப் பெரிய சித்தரை யுணர்த்திற்று. ஆணை - சபதமொழி. மருங்தில்லாதே என்பது நடுநிலைத் தீபகம். “ஒளித்தரவா” என்பதை, தரா என்ற பொருளில் ஒளி + தரவு + ஆ எனவும்; பாம்பு என்ற பொருளில் ஒளித்து + அரவு + ஆ எனவும் பிரித்துப் பொருள்கொள்க. இசைவிப்போம் - யாரையும் உடன்படும்படி செய்விப்போம், பிறவினை; ஆ - ஆகவென்பதன் கடைக்குறை... தீசு அளித்த வென்க; தீர-காரியப்பொருளில் வந்த செய்வெனினக்கம் எதிர் காலங் காட்டிற்று. கடை என்பது பெயரும், கடைமருங்கு என்பழி வினைத்தாகையுமாம். சித்தரேஷ் - ஏம் தன்மைப் பன்மை விகுதி.

இது முன்செய்யுள் போன்றதே.

(க.0)

தலைவியைப் புகழ்தல்
எழுசீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிந்தம்
இதழி யங்கொடைய ராநை யங்கிரிய
விரத முந்தினிடு வலவனே
பதிய டைந்து *மறு கினில்வ சந்தனதி
படையெ முந்தத்து பகருவேன்
புதிய கொம்புசிலை வளையி ரண்டருகு
பொழியும் வெம்பகழி போரூ
வுத்ய தந்தமத களிறுடன் கதலி
வுபய தண்டுவரு கின்றதே.

சக

---

*யடைந்த எனவும் பிரதிபேதம், வசந்தனது எனவும் பிரதிபேதம்.

இந்தி ஸ்ரீ வினாக்கலாரர்கள் - கொன்றையலர் மாலையை அணிந்து எறுஷாக்கில்லை ராது, அருணகிரியில் - அருணகிரிப்பதியிலுள்ள போட்டிகள், இரதம் முந்தி விடுவெவனே-இரதத்தை முன்னே விடுவது ஒரு தேர்ப்பாகனே! பதி அடைந்து - ஊரை பூஷாத்தி, மறுகுனில் - வீதியில், வசந்தன் அதிபடை - மன்மத ஸ்ரீ மாதர்களாகியும் மிக்க சேனைகள், எழுந்தத்து பகருவேன் - யங்குடைந்ததைக் கூறுவேன். (கேட்பாயாக); புதிய கொம்பு - புதுமையான ஊதுகொம்பும் [இடையும்], சிலை - வில்லும் [புருவமும்], வளை - சங்கும் [கழுத்தும்], இரண்டு அருகுபொழி யும் - இரண்டு பக்கத்திலுள்ள சாரிகின்ற, வெம்பகழி - கொடிய அம்புகளும் [கண்களும்], போர்அரை - போர்த்தொழிலில் நீங்காத, உதயம் தந்தம் மதம்களிறு - முளைத்தலையுடைய கொம்புகளையும் மதத்தையுமுடையானையோடு [முலைகளோடு], கதவி உபய தண்டு - கதவிக்கொடியும் இரண்டு தண்டாயுதமும் [தொடை களும்], வருகின்றது - வாரா நின்றது.

இக்கவி தலைவன் தலைவியின் உருவெளித் தோற்றங் கண்டு பாக்கேடு கூறினதென்க.

இதழி அம்தொடையர், அருணை அம்கிரி - இவற்றுள், அம் சாரியை. அன்றி அழகுமாம். தொடையர் - உயர்துகிணைப் பஸ்பாற் படர்க்கைப் பெயர். தொடை - தொடு பகுதி, ஜ செய்ப்புபொருள் விகுதி சேர்ந்து தொடையாயிற்று. *முந்தி- இடைக்கொல்; ஈண்டு காலத்தினை யுனர்த்திற்று. வசந்தன் - வேவனிற் காலத்திற்குரியவன். சித்திரை மாசமும் வைகாசி மாசமும் ஆகிய இளவேனிற் காலத்தே மன்மதனுக்குப் போர்த் தொழிலில் ஊக்கமும் களிப்பும் மிகுதியும் உண்டாதபெற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது. கொம்பு - பூங்கொம்பு. எழுந்தத்து -

* முந்தி - இடையடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்; முந்து - பகுதி, ஈ - வினையெச்ச விகுதி.

அது பகுதிப்பொருள் விகுதி; வினையாலைண்டும் பெயர். கதவி - ஒருவகைக் கொடிவிசேடம். உபயகதவி தண்டு - இரண்டு வாழைத்தண்டு. அரூ - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐங்குசீர்கள் புளிமாச்சிரும், இரண்டு நான்கு ஆறுசீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சிரும், ஈற்றுச்சீர் விளச்சிரும் பெற்று வந்த எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். தனன் தந்ததன் தனன் தந்ததன் தனன் தந்ததன் தனத்து என்பது இதன் சந்தம்.

(சக)

ஓன்பதினீசீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிருத்தம்

வரைக்கனக சாப சோண கிரிப்புனித கால கால
மதிக்குநெடு மாயர் போலவே
தரைக்குளினி யாரி யாவ ரவர்க்குமுனி லாம ணீடு
தழற்சிகரி யாக ணீதியோ
விரைக்கமல வோடை யாவர் புரத்தைமுனி பாண மாவர்
விரித்தகொடி யாவ ரீதலா
விரக்குமுனை தோறு மேறி நடத்துமெரு தாவர் மேவி
யிடத்திலுறை தேவி யாவரே.

சு

கனகம் வரைசாப - மேருமலையை வில்லாக வுடையவரே சோணகிரிபுனித - அருணைசலத்திலுள்ள நின்மலரே, காலகாலயமனுக்கு யமனுயன்ஸவரே, (உம்மை) மதிக்கும் - மேலாகக் கருதுகின்ற, நெடு மாயர்போல - நீண்ட திருமாலைப்போல, தரைக்குள் - பூமியினிடத்து, இனியார் யாவர் - இனிமையுடையார் யோரிருக்கின்றார்? விரை கமலம் ஓடை ஆவர் - வாசனை பொருங்திய தாமரை மலர்களையுடைய தடாகமாயிருப்பவரும், புரத்தை முனி பாணம் ஆவர் - திரிபரத்தை யழித்தற்கு அம்பாயிருப்பவரும், விரித்த கொடி ஆவா - விரிக்கப்பட்ட கொடியா

ஏந்தாவால், எதுஅலால் - இவையல்லாமல், இரக்கும் மனை பீஷாஹி - யாகிக்கின்ற வீடுகள்தோறும், ஏறிநடத்தும் - ஏறி பாத்துக்கிள்ள, எருதுஆவர் - இடபமாயிருப்பவரும், இடத்தில் உறை - இடப்பக்கத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, தேவி ஆவர் - அம் ஏந்தாயாயிருப்பவரும், (அவர் ஆதலால்) அவர்க்குமுன் நில்லாமல் - அத்திருமாலுக்கு முன்னே காட்சிகொடுத்து நில்லாமல், நீஷமுல் சிகரிஆகல் - நீண்ட அக்கினி மலையாகுதல், நீதியோ - சியாயமாமோ?

மாயர் - கருநிறமுடையவர்; மாயம் - கறுப்பு. புனிதன் - தூய்மை வாய்ந்தவன்; ஆகவே, மனமில்லாதவன் என்றவாரும். காலகால - நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை; பகைப்பொருள். தரை - எல்லாப் பொருள்களையுங் தரிப்பதென பூமிக்குக் காரணக்குறி. நெடுமைப்பண்பின் ஈறுகெட்டது. இனியார் - குறிப்பு வினையாலஜீயும் பெயர். இனிமை யென்னும் பண்பி னடியாகப் பிறந்தபெயர். யாவர் - வினாவினைக்குறிப்பு ; எண்ணு இன்மை குறித்தது. முன் - இடப்பொருளில் வந்த இடைச் சொல். நிலாமல் - தொகுத்தல் விகாரம்; எதிர்மறை வினையெச்சம். சிகரி - மலை; சிகரத்தை யடையது. நீதியோ - ஓ வினாப் பொருள். போலவே - ஏ தேற்றம். கமலம் - கம் - நீர், அலம் அலங்கரிப்பது எனத் தாமரைக்குக் காரணக்குறி யாயிற்று. ஓடை - ஓடு பகுதி, ஜ செயப்படுபொருள் விகுதி. எண்ணும்மை கள் தெருக்கன. கமலவோடையாவர் என்றது - மாயர் அவயவ மெல்லாங் தாமரை வடிவமாயிருத்தல் காரணம்பற்றி; எண்ணுக் கண்ணுகிய தாமரை மலரைக்கொண்டு பூசித்தலால் அத்தாமரை மலர்க்கிடமா யிருத்தல்பற்றி யிவ்வாறு கூறினார். எது - இது வென்னுஞ் சுட்டு முதனீண்டது; தொழிற் பண்மைக்குச் சாதி ஒருமையாக வந்தது. தோறும் இடப்பண்மைப் பொருளில் வந்த இடைச் சொல்.

கூறு

திருவருளைக் கல்பகம்

இது, ஒன்று நான்கு ஏழீர்கள் கருவிழங்காய்ச் சீரும், இரண்டு மூன்று ஐந்து ஆறு எட்டு சீர்கள் தேமாச்சீரும், ஒன்பதாஞ்சீர் கூவிளச்சீரும் பெற்றுவந்த ஒன்பதின்சீர்க்கழி நடி வாசிரிய விருத்தம். தனத்ததன தான் தான் தனத்ததன தான் தான் தனத்ததன தான் தானாலே என்னுங் சந்தம் பெற்று வந்தது.

(சு)

கட்டளைக்கலித்துறை

ஆனிட பக்கொடிச் சோனை சலவென்று மன்பர்மலர் தானிட முத்தி தரும்பெரு மாவென்றால் சம்புவென்றுவ கானிட வேடன்முன் னானிட விண்டிது கண்டுமொரு மானிட மானவ ஜைத்தேவர் செய்வதென் வந்தனீயே. சா

ஆன் இடபம்கொடி - இடபக்கொடியையுடைய, சோனை சலன் என்றும் - அருளைசலன் என்றும், அன்பர் - அடியார்கள், மலர்தான் இட - பூக்களால் அர்ச்சிக்க, முத்திதரும் - மோட்சத் தைக் கொடுக்கின்ற, பெருமான் என்றும் - பெரியோன் என் றும், சம்பு என்றும் - சம்பு என்றுங் தோத்திரித்து, கான் இடம் வேடன் - காட்டிலுள்ள வேடன், முன் ஹன்இட - முன்னாளில் மாமிசத்தைப் படைக்க, உண்டது கண்டும் - புசித்ததைப் பார்த்தும், ஒரு மானிடம் ஆனவனே-ஒரு மனிதன் ஆனவனை (ஒப்பற்ற ஒமாதேவியை யிடப்பாகத்தில் வைத்தவனை), தேவர் - தேவர்கள், வந்தனை - வழிபாடு, செய்வது என் - சீய்வது யாது காரணம்?

ஆன் - இடபம்; ஒருபொருட் பண்மொழி. சம்பு-சுகத்தைக் கொடுப்பவன் என்பது பொருள். வேடன் என்றது கண்ணப்பாயுமை. உண்டது - வினையாலைனையும் பெயர். என்றும்-உம் எண்; கண்டும் - உம் இழிவுசிறப்பு. மானிடமாதல் அன்பர்கள் பொருட்டு; மான் இடம்-ஆனவன் - மானை இடக் கையிலேந்தி

பாவாஸ்தவ விழைடைப்பாருளில் வந்தது. மானிட மானவ நாத தீர்மான செய்வதென் வந்தனேயே என்பது வஞ்சப் புதுமுறையானது. ஆனவன் - இறந்தகாலத் தெரினிலை வினையால்ஜெ ஏம் போயர்.

இது, நேரசை முதலதாய் வந்த கட்டளைக் கலித்துறை

குளா

எண்சீர்க்கழி நேடிலாசிரியவிருத்தம்

தூஷாயிருக்கு மறைதுதிக்கு மருளை நாதன்
சரணமலர் புகழ்களியேஞ் சக்ர பூசை
விளையிருக்கு மவர்க்கெளிதோ வரிதா ணைபோ
விதிவசத்தால் விவரமற்ற விதஞ்சொல் வேனே
பனையிருக்க நெடியகஞ்சா விருக்க வீணோ
பச்சையர விலைதுயின்றூண் பனையன் ரேளி
யகினையிருக்கப் பணிதுயின்றூண் மதுவாங் தெய்வ
வாழிவிட்டுப் பாற்கடன்மீ தழுந்தி ஞனே.

(யாம்) தனை - தன்னை, இருக்குமறை - இருக்கு முதலா
கிய வேதங்கள், துதிக்கும் - துதிக்கின்ற, அருணைநாதன் - அரு
ணசலேசுரரது, சரணமலர்-திருவடித்தாமரை மவர்களை, புகழ்-
புகழுகின்ற, களியேம் - கட்குடிப்பவராவோம்; சக்ரபூசை-சத்தி
பூசையானது, வினை இருக்குமவர்க்கு - பாவமுள்ளவர்களுக்கு,
ஊளிதோ - ஊளிதாகுமோ? அரிதான் - திருமால், ஐயோ—, விதி
வசத்தால் - ஊழிவினை வயத்தால், விவரம் அற்ற - உய்யும்வகை
நீங்கிய, விதம்சொல்வேன் - செய்கையைக் கூறுவேன், பனை
இருக்க - பனைமரம் இருக்க, நெடியகஞ்சாஇருக்க - நீண்ட
கஞ்சாசெடி யிருக்கவும், வீணே - பயணில்லாமல், பச்சை
ஆவிலை - பசுமை பொருந்திய ஆலந்தழழின்மேல், துயின்

ரூன்-உறங்கினான், பனையன் தேளி அனைஇருக்க - பனையனும் தேளியும் அனையும் ஆகியமீன்கள் இருக்க, பணிதுயின்றுன் - பாம்பின்மேல் நித்திரை செய்தான், மதுஆம் தெய்வம் ஆழி விட்டு - கள்ளாகிய தெய்வத்தன்மை பொருஞ்சிய கடலை நீக்கி, பால்கடல்மீது - திருப்பாற் கடவின்கண், அழுந்தினான் - மூழ்கினான்.

கட்குடியர் அக்கள் முதலியவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, களியென்னும் உறுப்பிற்கு இலக்கணமாம்.

தான்னன்பது உருபேற்றதனால் தன்னை எனக் குறுகியது. யாம் தோன்றுவெழுவாய். தனை தன்னையென்பதன் தொகுத்தல். களியேம் - தன்மைப் பன்மைக்குறிப்பு முற்று. சக்கரபூசையாவது, சக்கரமெழுதி தேவியின் மந்திரங்களை யடைத்துச் செய்யும்பூசை. வினை - தீவினை; அதாவது பாவம். எளிதோ - ஓ எதிர்மறைப்பொருள். ஜயோ - இரக்கக்குறிப்பு. பனையன், தேளி, அனை - மீன்களின் விகற்பம். அழுந்தல் - பள்ளிகொள்ளல். வீணை - ஏ தேற்றம். ஏனைய அசைநிலை. ஆகும் என்பது ஆயெனத் தொகுத்தலாயிற்று. செவ்வெண் உம்மைகள் தொக்கன. பணி - பணத்தையுடையது. பணம்-படம். அரிதான் என்பதில் தான் அசைநிலை; அரி - (அசுராதியரை) அழிப்பவன் என்பது பொருள்.

இது, ஒன்று இரண்டு ஜந்து ஆறுசீர்கள் காய்ச்சிரும், ஏனைய மாச்சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழிநடிலாசிரியவிருத்தம்.

(சுசு)

இதுவுமது

இருவிதற்பநேரிசைவேண்பா

ஆனார் கொடியா ராகுண புரிக்களியேம்
வானைட ரேனே மதியற்றூர்—மேனைளிற்

காமாகன் சாவிலையே தூளிட்டத்துத் தின்றாலுங்
காமாகன் சாவிலையே தான்.

சாநு

(யாங்கள்) ஆண்தூர் கொடியார் - இடபம் எழுதிய கொடி
மாலையுடைய சிவபெருமானரது, அருணைபுரி - அருணைப்பதியில்
ஷாள்ளா, களியேம் - கட்குடியாராவோம்; கஞ்சாஇலை - கஞ்சா
இலைகைய, சும்மா - ஒன்றுங் கலவாமல், தூளிட்டத்துத் தின்றா
லும்-பொடியாக இடித்து உண்டாலும், தம்தூகம் சாவுஇலை-தம்
முடைய உடம்பு அழிதல்இல்லை, (இவ்வாறிருக்க) மேல்நாளில்-
முற்காலத்தில், வாண்நாடர் - தேவர்கள், ஏனோ - யாது கார
ணமோ, (மலை முதலியவற்றால் வருந்திக் கடல்கடைந்து அழு
தெடுத்துண்டு) மதிஅற்றூர் - புத்தியற்றூர்கள்.

தான் - அசைநிலை. கஞ்சாஇலை மயக்கத்தைத் தருவது. களியர் களிப்பால் இவ்வாறு கூறினார்.

இது நாள் என்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப
நேரிசை வெண்பா.

(சாநு)

பிச்சியார்

எண்சீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிநுத்தம்

தாமணிவர் திரிகுல மெதிர்கண் டார்மேற்
சக்கரத்தை விடுவர்சிவ சமயத் தாவர்
க்காமுகரை யாண்டுகொளார் சிவநூல் கேட்பர்
கருத்தின்மா றெரிசனமே காட்டா நிற்ப
ராமையர வணிதொடையார் விடையார் வாழு
மருண்கிரி வளநாட்டி லகங்க டோறுஞ்
சேமனிதி யெனவுலவும் பிச்சி யார்தங்
திருப்பெயரை வெளியாக்கித் திரிகின்றாரே

ஆமை - யாமை யோட்டையும், அரவு - பாம்பையும், அணி தொடையார் - அணிகின்ற மாலையாக வுடையவராகிய, விடையார் - இடப வாகனத்தையுடைய கடவுள், வாழும் - வாழ்கின்ற, வளம் அருணகிரி நாட்டில் - வளப்பம் பொருந்திய அருணை சலத்தையுடைய தேசத்திலுள்ள, அகங்கள் தோறும் - வீடுகளெல்லாம், சேமம் நிதினா - காவலோடு வைக்கப்பட்ட செல்வத்தைப் போல, உலவும் - திரிகின்ற, பிச்சியார் - பிச்சையேற்கும் பெண்கள், தாம் - தாங்கள், திரிகுலம் அணிவர் - முத்தலைவேலைத் தரித்துக் கொள்ளுவார், எதிர் - தமக்கு நேரே, கண்டார் மேல் - பார்த்தவர்களின் மேல், சக்கு அரத்தை விடுவர் - கண்ணகைய அரத்தைச் செலுத்துவார், காழுகரை - காழிகளை, ஆண்டு கொளார் - பாதுகாத்துக் கொள்ளார்; சிவநால் கேட்பர் - சைவ நால்களைக் கேட்பார், கருத்தில் - மனதில், மால் தரிசனமே காட்டானிற்பர் - மயக்கத் தோற்றத்தையே காட்டுகின்றார்; (இவ்வாரூகிய காரணத்தால்) தம் திருப்பெயரை - தம்முடைய அழகைய பிச்சியாரென்னும் பெயரை வளி ஆக்கி திரிகின்றார் - வளிப்படுத்தி யலைகின்றார்.

சுல முதலிய சிவ சின்னங்களைத் தரித்து, வீடுகடோறும் பிச்சையேற்கும் மகளிரைக் காழுகன் டேக்கிக்கி கூறியதாகக் கூறுவது பிச்சியார் என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம். இது காலத்தான் மருவியது. பிச்சியார் என்பதற்குப் “பயித்திய முடைய பெண்கள் என்பதும் ஒரு பொருளாதலால் “தம் பெயண்டுவளியாக்கித் திரிகின்றார்” என்றார் என்னை? பயித்தியமுடையானைப் போலச் சொல்லுஞ் செயலு மாறுபட்டிருப்பதுண்ண. பிச்சு - பித்து என்பதன் போலி. ஆணை - முதலாகு பெற்று, அனுகுதற்கு அரிதாகிருத்தல் நோக்கிச் சேமநிதியென்றார். தரிசனமே எதற்றம்; ஏனையது அசை நிலை சக்கரமென்பதை ஒரு செருல்லாகக் கொண்டு தனத்தை யுணர்த்

ஸூலமும் உரையும்

கங்கி

திருவா. வாண்பாறூருமனர். திருமால் கூர்மாவதார மெடுத்துச் சூதாக்குத்துறை திரியுங்காலை அச்செருக்கினை யடக்கி அத தீவிட்டதோ. பாணித்தனர். அது, “முற்றலாமை யினாகமோ பிள்ளையாக விரோம்பவை பூண்டு” என்ற ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாக்காலை முணர்க. தாம் - படர்க்கைப் பன்மைப்பெயர்; அவர் நிலையுமாம். காட்டாநிற்பர் - நிகழ்கால வினைமுற்று.

இ.ஆ, ஏ.ஏ.ஏ, இரண்டு, ஐஞ்சு, ஆறு சீர்கள் காய்ச்சிரும், அதோடு மாச்சிரும் பெற்றுவந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விழுத்தும்.

(ஈசு)

இதுவுமது.

கட்டளைக்கலிப்பா

தில்லை மன்றுண டம்புரி பாதனைர்

தேவ ராயர் திருவரு ஜெக்குளே
முல்லை மல்லிகை சண்பகம் பிச்சியார்

மொய்த்த வார்குழன் மோகனப் பிச்சியார்
நல்ல மேனியும் பொற்றிரு வேடமே

நாடி யிட்டதும் பொற்றிரு வேடமே
யில்லை யாயினு மிவ்விடை யையமே

யேற்க வந்தது மிவ்விடை யையமே.   சன

நில்லை மன்றுன் - திருத்தில்லைப்பதியின்கணுள்ள கனகசபை
நில்லை, நடம்புரி பாதனைர் - திருக்கூத்தியற்றுங் திருவடியை
நிலை நாலைம், சீதாவாயர் - தேவராயரென்னுங் திருப்பெயரை
நிலை நாலைமாயிடு நிலைப்பருமானாது, திருவருஜெக்குள் - திரு
வெந்தாலைப் படியாளிர். ந.ஏ.ஏ.ஏ., முல்லை --, மல்லிகை --, சண்
பகம் --, நிலை --, ஆப். ஆத். தி யினைவக்கரின் டூக்கன், மொய்த்த-
நாடுக்கியா, வார்குபுல் - நீண்ட. ந. ந. ந. நையுளைய, மோகனம் -
மொக்குத்துவையுளைய, நிச்சியார் - நிச்சைக்கு வாருகின்ற மகளிரது,

காலி

திருவருணைக் கலம்பகம்

நல்ல மேனியும் - செவ்வையான வடிவமும், பொன் திருவேடமே - இலக்குமியின் அழகிய வேடமே, நாடி இட்டதும் - விரும்பி யணிந்து கொண்டதும், பொன் திருவேடமே-பொன் ஞற் செய்யப்பட்ட சிறப்புற்ற வாபரணமே, இல்லை ஆயினும் - இல்லையானாலும், இ விடை ஜூயமே-இந்த விடையானது சந்தேகமே, ஏற்க வந்ததும் - யாசிக்க வந்ததும், இ இடை - இவ்விடத்தில், ஜூயமே - பிச்சையேயாகும்.

பிச்சி - சாதிப்பு வெனாலுமாம். பொன் திருவேடம் என் பதற்குப் பொன்னூகிய சீதேவி யென்னுங் தலைக்கோல மெனினும், பொன்னற் செய்த சிறப்புற்ற காதணியெனினும் பொருந்தும். இல்லையென்று துணிந்தாலும் மேலுள்ள உறுப்புக்க ஸிருப்பதால் இந்த விடையானது சந்தேகமென்றார். இடையெனப் பிரித்து மருங்கு எனப் பொருள்கொள்ளலுமாம். அருணைக்குளே - ஏ அசைநிலை; ஏனைய தேற்றம். ஏற்க - தெரிநிலை வினையெச்சம்; ஏல் - பகுதி, அ-வினையெச்ச விகுதி, கு - சாரியை.

இதில் முதலடி நீங்க மற்றையடிகள் இடை மடக்காய் வந்தன. முதலில் மாச்சிரும் மற்ற மூன்றங் கூவிளச்சீர்களும் பெரும்பாலும் பெற்று நாற்சீரால் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும், அவ்வடி நான்கு கொண்டு அரையடிக்கு நேரசை முதலாய் ஒற்றொழுத்துப் பதினேரமுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக் கலிப்பா. (சன)

கார் கண்டு பாக்கேடு சோல்லல்

கட்டளைக்கலி த்துறை

அயங்காட் டியமறை யார்விடை யாவா ராஜைவற்பிற்
புயங்காட் டியமறைத் தேர்வல வாமுன்பு போன்கொண்டல்
சயங்காட்டிக் கோபமுஞ் சாபமுங் காட்டி. த் தடித்திடித்துப்
பயங்காட்டி. னலஞ்சு மேதனி பேநின்ற பைங்கொடியே. சா

ஸாலமும் உரையும்

சுக்கூ

அபங்காட்டிய - சூதிரையாகக் காட்டிய, மறையார் -
விதைத்தினா புடையவாகிய, விடையாளர் - இடபவாகனத்தை
ஏன்றும் எடுத்து, அருணை வெற்பின் - அருணகிரிப் பதியி
நீண்ட மீண்டையப்போல, புயம் காட்டிய - தோள்களைக் காட்டிய,
மாணிரீதர்வலவா - மணிகள் கட்டிய தேர்ப்பாகனே! முன்பு
பொனா - முன்னே சென்ற, கொண்டல் - மேகமானது, சயம்
நாட்டி - கோட்டைத் தெரிவித்து [வெற்றியைக் காட்டி], கோப
யும் - சினாத்தையம் [இந்திரகோபப் பூச்சியையும்], சாபழும் -
வில்லையும் [இந்திர தனுசையும்], காட்டி - காண்பித்து, தடித்து
நூட்டி. ரூ - கனத்து முழுக்கி [மின்னியிடித்து] பயங் காட்டி
காள் - அச்சத்தைக் காண்பித்தால் [நீரைக் காண்பித்தால்], சுளியே
நின்ற - தனியாக நின்ற, பை கொடி - பைங்கொடி
போன்ற தலைவி [பசிய பூங்கொடியானது], அஞ்சம்-பயப்படும்.
[ஆதலால் தேரை விரைந்து விடுவாயாக.]

தலைவன், கார்காலங் கண்டு பாகனிடம், தலைவி மிக வருந்துவாள் ஆதலால் தேரை விரைந்து விடு என்று கூறியது.
 சயம் - கேடு என்ற பொருளில் சூயம், வெற்றி என்னும் பொருளில் ஜயம் என்னும் வடமொழிகளின் திரிபு. ஏ - இரண் டும் அசைநிலைகள்.

இது, நிரையசை முதலதாய் ஒற்றைழுத் தொழித்துப் பதினேழுழுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக் கலித்துறை. (சா)

இருவிக்பட்டேநிசைவேண்டா

பைங்கட்ட புலிக்குப் பரிபவத்தைக் காட்டிநர
 சிங்கத் திணைடர்த்துச் சீறியே—வெங்கைப்
 புழைக்குஞ் சரமுரித்துப் போர்த்த தருணைக்கே
 தழைக்குஞ் சரபமொன்று தான்.

சுக்கூ

அருணைக்கு - அருணைப் பதியினிடத்து, தழைக்கும் சரபம் ஒன்று - சிறப்புற் ரேங்கிய ஒரு சரபமானது, பை கண்புலிக்கு - பசிய கண்ணையுடைய புலிக்கு, பரிபவத்தை காட்டி - துன்பத்தை யுண்டுபண்ணி, நரசிங்கத்தினை சீறி அடர்த்து - நரசிங்கத்தினைக் கோபித்து வருத்தி, வெம்புழை - கொடியதுளை பொருந்திய கையினையுடைய, குஞ்சரம் உரித்து - யானையை யுரித்து, போர்த்தது - அதன் தோலைப் போர்த்தது.

புலி - தாருகாவன முனிவர்களேவிய புலி. அதன் தோலை ஆடையாக உடுத்தின காரணம்பற்றி, புலிக்குப் பரிபவத்தைக் காட்டி என்றார். நரசிங்கம் - திருமால் இரணியனைக் கொல்வதற்கு எடுத்த வடிவம். குஞ்சரம் - கயாகுரன். சரபம் - எண்காற்புள். அருணைக்கு என ஏழாம் வேற்றுமை நான்கனுருபாக மயங்கிறது. தான், ஏ அசை நிலைகள். இது சிவபெருமான் எடுத்த சரப வடிவத்தை வியந்து கூறிய தென்க.

இது, நாளென்ற வாய்பாட்டான் வந்த இரு விகற்பாரிசை வெண்பா.

(சுக)

குறம்

பதினூல்துசீர்க்கழிநேடிலாசீரியவிநுத்தம்

ஓன்று மூன்று நாடு ரைக்க வந்து கேளு மரிவைமீ

ருதய மான் சுளகு நெல்லு மொற்றை பட்ட தாதலாற் கண்று மானு மழுவு பாக வொருவர் வந்து தோன்றினேர்

கண்ட மட்டி லேக றப்பர் கைக்க பால ரவரையுஞ் சென்று நாடி லருணை மீது காண லாகு நாமமுங்

தேவ ராய ரவர லாது தெய்வம் வேறு கண்டிலே நிவ்று வாடு மிவட ஞசை யிடர்த விர்ப்ப ராதலா

னீறு கொண்டு மூன்றி ரேகை நெற்றி மீதி லெழுதுமே.

அரிசையாரிர்! - பெண்களே! நாம் - யாம், உரைக்க - குறி
நா, வந்து கேளும் - வந்து கேளுங்கள், உதயம் ஆன -
(பொன்னி) வந்த, சளகு நெல்லும் - முறத்திலுள்ள நெல்லும்,
ஏதாவும் மூன்றும் - ஒன்றுகவும் மூன்றுகவும் எண்ணும்போது,
உற்றைப்பட்டது - ஒற்றைப்பட விருந்தது, ஆதலால் - ஆதவினால்,
மாண்பன்றும் மழுவும் ஆக - கையிலே மாண்கன்றும் மழு
யாயுதமுமாக, ஒருவர் வந்து தோன்றினார் - ஒருவர் வந்து என்
கண்ணினதிர்ப்பட்டார், கண்டமட்டில் - பார்த்தவளவிலே
[கழுத்தளவிலே], கறுப்பர் - கோபிப்பர் [நீல நிறத்தை
யடையவர்], கைபாலர் - கையிலே பிரமகபாலத்தை யடைய
வர், அவரையும் - அத் தலைவரையும், நாடில் - அடைய விரும்பி
ஞால், அருணைமீது - திருவருணைப்பதியில், சென்று - போய்,
காணலாகும் - பார்க்கலாகும்; நாமமும் - பெயரும், தேவராயர் -
தேவராய ரென்பது; அவர் அலாது - அவரல்லாமல், வேறு
தெய்வம் - வேறு தெய்வத்தை, கண்டிலேம் - பார்த்திலோம்;
நின்று வாடும் - நின்று வருந்துகின்ற, இவள் தன் ஆசை - இவ
ளுடைய ஆசையினாலுண்டாகிய, இடர் தவிர்ப்பர் - துண்பத்தை
நீக்குவர்; ஆதலால் - ஆதவினால், நெற்றி மீதில் - நெற்றியின்
மேல், நீறுகொண்டு - விபூதியினால், மூன்று இரேகை - திரி
புண்டரமாக, எழுதும் - அணியுங்கள்.

தலைவி தலைமகனைக் கண்டு காழுற்று மயங்கினிற்கும் நிலை
மைக்கண் தம்மிடம் வந்த, குறி கண்டறிந்து கூறவல்ல குறத்தி
யாகிய கட்டுவிச்சியைக் குறிவினவ, குறத்தி குறிதேர்ந்து கூறுவ
தாகச் செய்யுள் செய்வது குறம் எண்ணும் உறுப்பின் இலக்கண
மாம்.

சளகிலிட்ட நெல்லை யெண்ணலாவது, நெல்லை மூன்று
கூருக்கி யொருகூற்றை யெண்ணினால் ஒற்றைப்பட வருவதுப்
இரட்டைப்பட வருவதுமாக வெண்ணுதலென்க. ஒற்றைப்பட

வருவது நன்மையாகவும், இரட்டைப்பட வருவது அஃதின்மையாகவுங் கொள்வர். சுளகிலிட்ட நெல்லைக் கையிலளிக் கீழிட்டால் கையிலொட்டியிருக்கின்ற நெல்லை யெண்ணிக்கூறுவது முன்டென்பர்.

மீனுட்சியம்மை துறுத்தில், “இங்காழி நெல்லையுமுக் கூறு செய்தோர் கூற்றை யிரட்டைப்பட வெண்ணினபோ தொற்றை பட்டதம்மே” எனவுங் கூறுவர்.

குறம் - தொழிற் பெயர்; குறிகூற வென்னும் பொருளது. ஏ - அசைனிலை. அரிவைமீர் - வீளி. தான் - அசைனிலை; தன் எனக் குறுகியது. கண்டிலேம் - தன்மைப் பன்மை விளைமுற்று. கறுப்பு - வெகுளிப் பொருள்: அது, “கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” (தோல். சோல். உரி. சுன) என்றதலு னுணர்க. இதனேன், ஸ்ரீகண்டருத்திர ரென்னுங் குறிப்புத் தோன்றுதல் தாண்க.

இது, ஏழு பதினேண்கு சீர்கள் விளச்சிரும், எனைய மாச் சிரும் பெற்றுவந்த பதினேண்குசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

(டீ)

பாங்க தலைவனை வேண்டல்

இதுவுமது

நெற்றி மீது கண்ப டைத்த வும்மை மார னெய்வலே
நீர ணிந்த வரவி ருக்க நெடிய தென்றன் முடிகுமோ
வெற்றி யான தாளி ருக்க மதிய மும்மை நலியுமோ
விரவு கங்கு லுமது கண்ணின் வெயிலின் முன்பு நிற்குமோ
கற்றையான குழலி யெந்த வுதவி கொண்டு பகைவெலுங்
கருணை கூர்தெ னருணை மேவு கலியு கத்து மெய்யரே
செற்ற லார்கள் புரமெ ரித்த புழுக ணிப்ர தாபரே
தேவ ராய ரேசு கந்த தினவ சந்த ராயரே. ருக

ஏற்கிடையார் - திருப்பை மிகுந்த, தென் அருணைமேவு - அழு
ஷா அருளைப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற, கலியுகத்து மெய்யரே -
ஈழப்பத்து மெய்யரென்னுஞ் திருநாமமுடையவரே! செற்ற
ஸாரான் - பகைவர்களுடைய, புரம் எரித்த - முப்புரத்தை
யெரித்த, புழுகு அணி ப்ரதாபரே - புழுகணிப் பிரதாபரென்னுஞ்
திருநாமமுடையவரே! தேவராயரே - தேவராயரென்னுஞ் திரு
நாமமுடையவரே! தினம் சுகந்தம் வசந்தராயரே - தினமும்
ஈஸ்ஸ வாசனையைத் தருகின்ற வசந்தராயரென்னுஞ் திருநாம
முடையவரே! நெற்றிமீது - நெற்றியின்மேல், கண்படைத்த
கண்ணைப்பெற்ற, உம்மை-உம்மீது, மாரண் எய்வுகோ-மன்மதன்,
பாணங்களைப் பிரயோகிப்பாகே? நீர் அணிந்த-நீர் ஆபரணமாகத்
தரித்த, அரவு இருக்க - பாம்பிருக்க, நெடிய தென்றல் - நீண்ட
தூரத்திலிருந்து வருகின்ற தென்றற்காற்று, முகுமோ - விரை
வாக வீசி வருத்துமோ? வெற்றி ஆன தாள் இருக்க - வெற்றி
யடைந்த திருவடியிருக்க, உம்மை மதியம் நலியுமோ-உம்மைச்
சந்திரன் வருத்துவாகே? விரவு கங்குல் - நீண்ட இராக்கால
மானது, உமது - உம்முடைய, கண்ணின் வெயிலின் - கண்ணை
கிய சூரியனுக்கு, முன்பு நிற்குமோ - முன்னே நிற்குமோ?
கற்றையான குழலி - தொகுதியான கூந்தலையுடைய தலைவி,
எந்த உதவிகொண்டு - எந்த உதவியினால், பகைவெலும் -
பகையை வெல்லுவாள்?

மாரனும், தென்றலும், மதியமும், கங்குலுமாகிய பகை
களை வெல்லுமுதவி உமக்கிருப்பது போலத் தலைவிக்கு இன்மை
யால் உம்முதவியால் வெல்ல வேண்டுமெனப் பாங்கி கூறினு
ளன்க. மெய்யர் - கண்கூடாக விளங்குகின்றவர். பிரதாபர் -
கீர்த்தியை யுடையவர். தேவராயர் - தேவர்களுக்குத் தலைவர்.
சுகந்த தினம்-வசந்த காலத்திற்கு விசேடணமாம். வசந்தராயர் -
வசந்த காலத்தில் விழாக்கொள்ளுகின்ற தலைவர். மெய்யரே,

ப்ரதாபரே, தேவராயரே என்பவை விளிகள். ஓகாரங்கள் எதிர் மறைப்பொருள். பாம்பிற்கு வாதாசனன் என்னும் பெயருண் மையான், ‘அரவிருக்க நடிய தென்றல் முடிகுமோ’ என்றாள். வெற்றியான தாள் என்றது சந்திரனைத் தேய்த்ததும், யமனையுதைத்ததும்பற்றி. மதியம் - அம்சாரியை. கண்ணின்வெயில் - பண்புத்தொகை. கண்ணின் - இன்சாரியை. வெயிலின் - இன் உருபுமயக்கம். எந்த என்பது எவினுவின் மருஉ. உதவிகொண்டுகொண்டு மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. வெலும்-தொகுத்தல்; செய்யுமென்முற்று. ஆன - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; ஆபகுதி, அபெயரெச்ச விகுதி, ன் இறந்தகால இடைஞிலை.

செற்றலார்கள் புரமெரித்த வரலாறு:—முன்னாலூரு காலத் தில் தாருகாக்கன், கமலாக்கன், வித்துன்மாவி என்னும் மூன்றசுரர்க ஸிருந்தனர். அவர்கள் தவஞ்செய்து, பிரமதேவனிடம் தனித்தனி பொன், வெள்ளி, இரும்புகளாலாகி யெங்கும் பறந்து செல்லும் அழியாத மூன்றரண்களைப் பெற்ற பின்னர், எங்கும் பறந்துசென்று தேவர் முதலிய யாவரையும் துண்புறுத்தினர். திருமால் பலவித சூழ்ச்சி செய்தும், சிவபூஜா பக்தியிற் சிறந்த அவர்களை வெல்ல முடியாதவராய், சிவபெருமானிடம் முறையிட, அப்பெருமான் பூமியைத் தேர்த்தட்டாகவும், சூரிய சந்திரர்களைத் தேரூருளையாகவும், தேவர்களைத் தேரூறுப்புக்களாகவும், பிரமனை வலவஞகவும், மேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேடனை நாணகவும், திருமாலை அம்பாகவும், அக்கினியை அம்பின் முனையாகவும், காற்றை அம்பினீர்க்காகவும், சாங்கு வேதங்களைக் குதிரைகளாகவுங் கொண்டு அத்திரி புரத்தை யெரிக்கச் சென்றனர். திரிபுரங்களை யழிப்பது எம்மக் கொண்டன்றே எனத் தேவர்கள் செருக்குற் றெண்ணி னர். அதையறிந்த பரமசிவன் புன்னகை கொண்டார். அந்த அவுமதிச் சிரிப்பின் பிரகாசம் அத்தேரை யழித்து, முப்புரங்

வினாக்கள் கட்டில்தான் அப்போது, திருமால் இடப்பாய்ப் போட்டு விட்டது என்பது கந்தபுராணம், காஞ்சிப்புரா ணம் (முதலிடம் நூல்களுட் காணக்.

(ஒ) முற்செய்யுள் போன்றதே.

(நுக)

கார்

அறுசீர்க்கழி நேடி லாசிரிய விருத்தம்

தினைப்போது தானே நினைத்தாலு மேலோர்

சிறப்பான பேறீகுவீவார்

வனத்தாடு சோனை சலத்துடு தீரா

பாயிற்பேடை காளோடைகாள்

நினைப்பானி யானேன் விழிப்பாடு நீரான்

மிகுத்தேறு கார்காலமே

தனித்தானி சோர்வார் தமக்கால மேநின்

சரற்கால மேகாலமே.

நுட

சோனைசலத்து ஊடு - அருணசலத்தினிடையே யுள்ள, வனத்துஆடு - காட்டின்கண் ஆடுகின்ற, தீரா - நீங்காத, மயில் பேடைகாள் - பெண் மயில்களே ! ஓடைகாள் - நீர்னிலைகளே ! மேலோர் - பெரியோர், தினைப்போது - மிகச்சிறிய காலம், நினைத்தாலும் - சிந்தித்தாலும், சிறப்பான பேறு - சிறப்பாகிய பேற்றை, ஈகுவோர் - கொடுப்பார் (என்பர்; அவ்வாரூயின் சதாகாலமும் நினைக்கும் எனக்கு என்றலைவர் ஏனே பேறுவதை வில்லை), விழிப்பாடும் நீரால் - கண்களினின்றுஞ் சொரிகீன்ற நீரினால், வினைபாவி ஆனேன் - தீவினையைடைய பாவி யானேன், தனித்து ஆவி சோர்வார் தமக்கு - தனிமையாக உயிர் சோர்கின்றவர்களுக்கு, மிகுத்து ஏறு கார்காலம் - தன்

ஸ்ரீயற்கையில் அதிகாரித்தெழுகின்ற கார்காலமே, ஆலம் - விடமாகும், நீள் சரற்காலம் - மிகுந்த வருஷாகாலமே, காலம் - இறுதிக்காலமாகும்.

கார்காலத்தில் மீண்டும் வருவேணன்ற தலைவன் வாராமை கண்டு தலைவி மிக வருந்திக் கூறல்.

மயிற்பேடைகளையும் ஒடைகளையும் கூறியது, கார்காலத்தில் முறையே களித்தலும் நீர்நிறைதலுமாகிய சிறப்பை தொக்கி. அக்காலத்தில் சிறப்பையாத தான் அவைகளை விளித்து வருந்தினன். தான், ஏ - அசை நிலை. காலமே என்பது ஒவ்வொரு ஏகாரங்கள் தேற்றம், ஏனைய அசை நிலை. ஆகும் என்ற சொல் எஞ்சி நின்றது. சதாகாலமும் நினைக்குமெனக்கு என்றலைவர் பேறீயவில்லை யென்றது அவாய்நிலைக்குறிப்பான் வருவிக்கப்பட்டது. சரத்காலம் என்ற வடமொழி தமிழில் மயக்க விதியின்மைபற்றி சரற்காலமென வந்தது. தினை - மிகச் சிறுமையைக் குறித்தது. சிறப்பு - வீடு. வனத்தாடு என்பதற்கு ஆகாயகங்கையின்கண் முழுகுகின்ற என சோன்னைத்திற்கு அடைமொழி யாக்கினும் அமையும். தீராத வென்னும் பெயரெச் சத்து ஈறு கெட்டது. ஒடை என்பது மனிதர்களால் ஆக்கப்படாத நீர்நிலை.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து சீர்கள் புளிமாங்காய்ச்சிரும், இரண்டு நான்கு தேமாச்சிரும்; இறுதிச்சீர்கள் தேமாங்களிச் சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (ஞ)

இளவேணில்

நேரிசையாசிரியப்பா

காலையு மாலையுங் கைமலர் குவித்து

மாலு மயனும் வணங்குதற் கரிதேயா

அாகாஷத்திற்கு ஆலக மியாவையும் படைத்தோன்
 களாக்கொரு தாயுங் தந்தையு மில்லோன்
 பழங்கிளக் கயிற்றிற் பல்லுயிர்ப் பாவை
 பழங்கு நடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்
 விளையலை யறக்கு மெய்த்தவ வேடன்
 மாலைப் பிணிக்கு மாண்மத நாதன்
 பேரூ மறுபத் தாரூ யிரம்பொன்
 மாருத் தியாகன் வசந்தவி நோத
 னண்ணை மலைய னதிருங் கழுலன்
 கண்ணை ரழுதன் கைலைப் பொருப்பின்
 மறவித் திசையின் மலயா சலமென
 விருத்திய துருத்திகொண் டிளங்கால் பரப்பிக்
 காவுலைப் பல்லவக் கண்ண வசைப்பக்
 குறைவறை குயில்வாய்க் குறட்டினி லடக்கிப்
 பொறிதிக மூரிக்கரி யதனிடைச் சொரிந்து
 விசைத்திடு மஞ்சரிப் பசைக்கோ லசைத்து
 மதவீ ரனுக்கு வசந்தக் கருமான்
 பனிமலர்ச் சாயகம் பண்ணி நிட்டின
 னின்னமும் வந்திலர் கேள்வர்
 புண்ணையங் கருங்குழ வன்னமென் னடையே.   நந

புண்ணை அம் கரு குழல் - சுரபுண்ணை மலரணிந்த அழகிய
 கரிய கூந்தலையடைய, அன்னம் மெல்நடையே - அன்னம்
 போன்ற மிருதுவாகிய நடையினையடைய தோழியே! காலையும்
 மாலையும் - காலைப் பொழுதினும் மாலைப் பொழுதினும், கை
 மலர் குவித்து - கைகளாகிய மலர்களைக் கூப்பி, மாலும் அய
 னும் வணக்குதற்கு அரியோன் - திருமாலும் பிரமனும் வணக்

கஞ் செய்வதற்கு அருமையானவரும், இமைக்குமுன் - இமைப் பதற்கு முன்னே, உலகம் யாவையும் படைத்தோன் - உலக மெல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினவரும், தனக்கு ஒரு தாயும் தந்தையும் இல்லோன் - தனக்கு ஒரு அன்னையும் பிதாவும் இல்லாதவரும், பழவினை கயிற்றின் - பிராரத்த வினைக் கயிற்றால், பல் உயிர் பாவை அழகுறை நடிக்க - பல ஆன்மாக்களாகிய பாவைகளை யழகுபொருந்த நடிக்கும்படி, திருநடம் புரிவோன் - திருக்கூத்தியற்றுகின்றவரும், வினைவலை அறுக்கும் - சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் வினைகளாகிய வலைகளை யறுக்கின்ற, மெய் தவ வேடன் - உண்மையான தவவேடத்தை யடையவரும், மனம் அலைபிணிக்கும் - மனவிருளை யொழிக்கின்ற, மாண்மதநாதன் - மாண்மதநாதரும், பேறுஆம் அறுபத்தாரூயிரம் பொன் - பேரூகிய அறுபத்தாரூயிரம் பொன்னை, மாரூ தியாகன் - மறுக்காமல் கொடுக்கின்றவரும், வசந்த விநோதன் - வசந்த விநோதரும், அண்ணுமலையன் - அண்ணுமலையரும், அதிரும் கழலன் - அதிருங்கழலரும், கண்ணுரமுதன் - கண்ணுரமுதருமாகிய சிவபெருமானாது, கைலை பொருப்பின் - திருக்கைலாட மலையின்கண்; மதன் வீரனுக்கு - மன்மதனாகிய வீரனுக்கு, வசந்தம் கருமான் - வசந்த காலமாகிய கொல்லன், மறவிதிசையின் - இயமனது திசையாகிய தென்றிசையில், மலயம் அசலம் என இருத்திய துருத்தி கொண்டு - பொதியமலையன்று வைக்கப்பட்ட துருத்தியினால், இளகால் பரப்பி - தென்றற்காற்றை வீசி, கா உலை - சேஷையாகிய உலையில், பல்லவம் கனல் நா அசைப்ப - தளிராகிய நெருப்புக் கொழுந்துவிட்டெரிய, குறைவு அறு குயில் வாய் குறட்டினில் அடக்கி - குறைவில்லாத குயிலின் வாயாகிய குறட்டினிற் செறித்து, பொறி திகழ் அரிகரி அதனிடை சொரிந்து - புள்ளிகள் விளங்குகின்ற வண்டுகளாகிய கரிகளை யதனிடத்துப் போகட்டு, உன் இசைத்

திடு மஞ்சரி பசைக்கோல் அசைத்து - உள்ளே பொருத்தப் பெற்ற பூங் கொத்தாகிய சுடுகோலால் அசைத்து, பனிமலர்ச் சாயகம் பண்ணி நீட்டினன் - குளிர்ச்சி பொருந்திய மலர்களாகிய அம்புகளை (நம்மீது தொடுப்பதற்குச்) செய்து கொடுத்தனன்; கேள்வர் - நாயகர் இன்னமும் வந்திலர் - இன்னமும் வரவில்லை.

இது தலைவி இளவேணிற் பருவங்கண்டு தோழிக்கூக்குறியது.

“மாலு மயனும் வணக்குதற் கரியோன்” என்றதனால் இவரே பரம்பொருள் என்பது பெற்றும். “யாவையும் படைத் தோன்” என்றதால் சிருஷ்டியும், “தாய் தந்தையில்லோன்” என்றதால், தோற்றமில்லாதவர் என்றும், “உயிர்ப்பாவை நடிக்கத் திருநடம் புரிவோன்” என்றதால் திதியும், “வினை வலை யறுக்கும்” என்றதால் சங்காரமும், “மனவலைப் பிணிக்கும்” என்றதால் திரோபவமும், “பேரூமறுபத்தாரூயிரம் பொன்மாருத் தியாகன்” என்றதால் அநுக்கிரகமும் கூறியதனால், பஞ்ச கிருத்தியமும் நடத்துகின்றவர் இவர் என்பது பெற்றும். அது,

“தோற்றங் துடியதனிற் ரோயுங் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார—மூற்றமா
யுன்று மலர்ப்பதத்தே யற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”

என்னும் உண்மை விளக்கத்தாலுணர்க.

மாண்மத நாதன், தியாகன், வசந்த விநோதன், அண்ண மலையன், அதிருங்கழலன், கண்ணைரமுதன் என்பன பெயர்கள்.

அறுபத்தாரூயிரம் பொன் வழங்கிய சரிதையைப் புராணத் தூட்காண்க. பசைக்கோல் - உலையாணிக்கோல். குறடு - ஒரு

வகை ஆயுதம். அன்னமென்னடை - அன்மொழித்தொகை. அல்-இருள். மன அலை பிணிக்கும் - மன அலையை நிறுத்தும் எனினுமாம்.

இது ,இருபானிரண்டடியான் வந்த சேரிசை ஆசிரியப்பா.

எண்சீர்க்கழி நேடிலாசீரியவிருத்தம்

அன்னியமா சடையாரும் பின்னியமா சடையாரு
 மடிமாற நடித்தாரு முடிமாற னடித்தாரு
 முன்னுமற மொழிந்தாரும் பின்னுமற மொழிந்தாரு
 முகைத்திமா னேற்றூரு மிகைத்திமா னேற்றூரு
 மென்னகத்தா முரியாருங் கொன்னகத்தா முரியாரு
 மெருக்கிதழி மணத்தாரு முருக்கிதழி மணத்தாரும்
 வன்னிவடி வனத்தாருஞ் சென்னிவடி வனத்தாரும்
 வருகருணைப் பதியாரும் பெருகருணைப் பதியாரே.

அன்னியம் மாச அடையாரும் - அன்னியமாகிய மலபந்த மில்லாதவரும், பின்னியமா சடையாரும் - பின்னிய பெரிய சடையினை யுடையவரும், அடிமாற நடித்தாரும் - (மதுரைப் பதியில் வெள்ளியம்பலத்தின்கண்) பாதம் மாறும்படி நடனஞ் செய்தருளியவரும், முடிமாறன் அடித்தாரும் - கீர்டமணிந்த பாண்டியஞல் அடிக்கப்பட்டவரும், முன்னும் அறம் மொழிந்தாரும் - கருதுகின்ற தருமோபதேசஞ். செய்தருளியவரும், பின்னும் மறம் ஒழிந்தாரும் - பிணித்து வருத்துகின்ற பாவம் நீங்கினவரும், உகைத்திடும் ஆன் ஏற்றூரும் - இடபத்தை ஏறிச் செலுத்துகின்றவரும், மிகைத்திடுமான் ஏற்றூரும் - எதிர்த்து அதிகாரித்து வந்த மானைக் கையில் ஏந்தியவரும், என் அகத்து உரியாரும் - என்னுடைய மனதில் எழுந்தருளி யிருத்தற்கு உரியவரும், கொல்நகத்து உரியாரும் - கொல்லும் மலையாகிய யானைத்தோலை யுடையவரும், ஏருக்கு இதழி மணத்தாரும் -

நான்காட்டி பொன்றைப் பூக்களின் வாசனையெடுயவரும், அந்தாடி இதழி மணத்தாரும் - முருக்கம்பூப்போலும் அத நான்காட்டயவளாகிய உமாதேவியை மணம் செய்தவரும், காங்கிரி வடிவு அனத்தாரும் - நெருப்பாகிய வடிவத்தில் அன் நான்காட்ட உமாதேவியை யுடையவரும், சென்னி வடி வனத் தாங்கும் - தலையிலே வடிகின்ற கங்கை நீருள்ளவரும், வரு நாந்தாப் பதியாரும் - வருகின்ற கிருபைக்கு இருப்பிடமாயுள்ள நாந்தாம், பெருகு அருணை பதியாரே - சிறப்புமிகுந்த அருணைசலே நாந்தா (ஆவார்).

மாந - குற்றம், என்டு மலபந்தத்தை யுணர்த்திற்று. அடி மாறி ஈடுத்ததும் மாறனடித்ததும் முறையே தீருவிளையாடற் பாந்தாம் கான்மாறியாடியபடலத்தும், பிட்டுக்கு மண் சுமந்த பாலாற்காங்க காண்க. முன் அறமொழிந்தது, சனகாதி நால் வருக்குக் கூறியது. முன் - காலமுமாம். ஆனே றகைத்திடு ஸார் என விகுதி பிரித்துக்கூட்டுக. தாம் - அசைநிலைகள். ஏம் - என்னும்மைகள். ஏ - தேற்றம். இதழி - இ பெண்பால் விகுதி. அனம் தொகுத்தல், உவமவாகுபெயர். அடித்தார் என யெய்ப்பாட்டு வினை செய்வினையாய் வந்தது. ஆவார் என்பது காஞ்சி நின்றது. வருகருணை - வினைத்தொகை.

மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணியாதல் காண்க.

இது, ஒன்று மூன்று சீர்கள் கூவிளங்காய்ச் சீரும், இரண்டு கான்கு ஆறு எட்டுச் சீர்கள் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச் சீரும் பெற்று வந்த எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம். (நுச)

சம்பிரதம்

எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்
பரவைபொருக்கைழவுங் ககனம்வ டுப்பட்டவுப்
பரிதுவ டக்கைழவு நிருதிகு ணக்குறவு

மிரவுப கற்படவும் பகவீர வொத்திடவு

மெளிதினி யற்றிடுவோ மிவைசில வித்தைகளோ
வரவம் ணிப்பணியா னனலகி ரிப்பெருமா

னருணகி ரிக்கிணையா வவனித லத்திடையே

கருதிம னத்தினிலே சிறிதுநி ஜெத்தளவே

கதியை வித்திடுமோர் பதியுமு ணர்த்துவமே.

பரவை பொருக்கு எழவும் - சமுத்திரம் வற்றிப் பொருக்குத் தோன்றவும், ககனம் வடு படவும் - ஆகாயத்தில் தழும்பு உண்டாகவும், பருதி வடக்கு எழவும் - சூரியன் வடதிசையிற் ரேன்றவும், நிருதி குணக்கு உறவும் - நிருதி கீழ்த்திசையிற் பொருந்தவும், இரவு பகல் படவும் - இராக்காலம் பகற்காலமாகப் பொருந்தவும், பகல் இரவு ஒத்திடவும் - பகற்காலம் இராக்காலமாகப் பொருந்தவும், எளிதின் இயற்றிடுவோம் - இலேசிற் செய்வோம்; இவை சில வித்தைகளோ - (எங்கள் திறமைக்கு) இப்படிப்பட்டவைகளாகிய சில வித்தைகள் தாமோ? அரவம் அணி பணியான் - சர்ப்பத்தை அழகிய ஆபரணமாக வடையவராகிய, அனலகிரி பெருமான் - அருணசலே சுரரது, அருணகிரிக்கு - திருவண்ணமலைக்கு, இணையா - ஓப்பாக, அவனிதலத்து இடை - பூமியினிடத்து, மனத்தினில் சிறிது கருதி நினைத்த அளவே - உள்ளத்தில் சற்று ஊன்றி நினைத்த பொழுதில், கதியை அளித்திடும் - மோட்சத்தைக் கொடுக்கின்ற, ஓர் பதியும் உணர்த்துவம் - ஒரு தலத்தையும் தெரிவிப்போம்.

இந்திரஜால முதலிய மாயா வித்தை வல்லவர் தமது சிறப்பைத் தாமே எடுத்துக் கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது சம்பிரதம் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம். சம்பிரதம் - தற்புகழ்ச்சி, இவ்வாறு செய்தற்கரியவற்றைச் செய்வதாகக் கூறி

தூர். அப்போல் வினாயிற் பொருள் கொள்ளுங்கால், பரந்த மூலமான பாலைவுத்தில் பொருக்குண்டாகவும், காட்டில் மாறாம் வினாக்கலையும், சூரியன் உத்தராயண காலத்தில் வட மாறாகால் வினாவும், அரக்கி மாறுபட்ட குணத்தை யடைய வர், மூர்க்காலத்தில் சூரியன் மறையவும், அந்திக் காலத்தில் பூக்காறையும் இராக்காலமும் ஒத்திருக்கவும் எனவும்; அருண மாற்றுற்கு ஒப்பான ஒரு தலத்தைத் தெரிவிக்க முடியாதன வர் பொருள்கொள்க. பதி - கடவுளுமாம்.

பாவை - சமுத்திரம்; பரந்தவிடம் (பாலை). பொருக்கு - மாறை ஒறுத்துகின்ற சிறு மண்கட்டி. ககனம் - ஆகரயம், மாறு. வடு - தழும்பு; மாவடு. நிருதி - அஷ்டதிக்குப் பாலகர் குரிலொருவர், அரக்கி. குணக்கு - கிழக்கு, மாறுபாடு. பகல் - பகற்காலம், சூரியன். சில வித்தைகளோ என்பதின் இறுதி ஒங்காரம் ஒழிபிசை, இன்னும் பல அறியனவுண்டு என்றற் றோடுக்கத்து ஒழிந்த சொற்களைத் தருதலின். ஆ - ஆகவென் பதன் கடைக்குறை. அவனிதலம் - இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை. அவனிதலத்திடையே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. மனத்தினிலே - ஏ அசைநிலை. நினைத்தளவே - அகரம் தொகுத்தல்; ஏ - தேற்றம். உணர்த்துவமே - ஏ தேற்றம். அ - ஈற்றசை. ஓர் - ஒன்று என்னும் எண்ணின் விகாரம்.

பொருக்கு என்பதற்கு ஒவியெனவும், பரிதி என்பதற்கு சக்கரமெனவும், இரவு என்பதற்கு யாசகனனவும் உரை கூறுவாருமூளர். அனலகிரி - வடமொழிப் புணர்ச்சி இயல்பாயிற்று, நாககங்கணம் என்றாற்போல. பதியும் - உம் உயர்வு சிறப்பு; எதிர்மறையுமாம்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழூர்கள் கருவிளச்சிரும், இரண்டு, நான்கு, ஆறு, எட்டுசீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சிரும் பெற்று வந்த எண்சீர்க்கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம். இவ்வாறு முன்

ககசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

பதிப்பிற் சீர் பிரித்திருப்பினும் தனனதனத் தனனம் எனச் சந்தங்கொண்டு அதற்கு இயைய அலகிட்டுக் கொள்க. (ஞஞ)

நேரிசைவெண்பா

உள்ளத்தின் ஞான முயர்ந்தவிடத் தன்றியிருட்
பள்ளத்தி வென்றும் படராதே—வள்ள
லருணை சலப்பெருமா னம்பிகையோர் பாகன்
கருணை சலமாங் கடல்.

(ஞஞ)

வள்ளல் - கொடையாளியும், அருணசலப்பெருமான் -
அருணசலேசரனும், அம்பிகை ஓர் பாகன் - உமாதேவியை
இடப்பாகத்தி லுடையவனுமாகிய, கருணை சலம் ஆம் கடல் -
கிருபை வெள்ளமாகிய கடல், உள்ளத்தில் - மனதில், ஞானம்
உயர்ந்தவிடத்து அன்றி - அறிவு மேம்பட்ட விடத்தில்லாமல்,
இருள்பள்ளத்தில் - அஞ்ஞானமாகிய குழியில், என்றும் பட
ராது - எந்நாளும் சென்று பாயாது.

கருணசலம் என்பதற்குக் கருணைமலை எனினுமாம். உலகத்
துள்ள கடல்போன் றிராமையால், இஃதோர் திப்பியக் கடலா
யிருக்கின்றதெனக் கருணைச்சிறப்பை வியந்து கூறினாரென்க. ஏ-
அசைநிலை. அன்றி - அன்றி படராதென்க. பாகனுமாகிய கடல்
எனஉருவகித்தார்.* இதுவிருபகவணி; விசித்ரஅலங்காரமுமாம்.

இது; மலர் என்ற வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிசற்ப
நேரிசை வெண்பா. (ஞஞ)

பாண்

அறுசீரிக்கழி நேடிலாசிரியவிருத்தம்

கங்கை வார்சடைப் பரமர்தென்

ஞருணையிற் கடைதொறு நீபாட

வங்கை யாலிரு செவிபுதைத்

தேத்துவோ மருச்சனன் றிருநாம்

*விரோதமான தன்மையைடுடைய உருவகம், விருபகம். வி - விரோதம்.

பொறுத்தாக மார்செவி பொறுக்குநின்

விழையெனு மிடிக்குரல் மகிழ்வாரார்
மங்காக மார்செய வறிந்துகொள்

பாணனே மயிலெனப் புகழ்வாயே.

நின

மங்காகமார் செயல் அறிந்துகொள் பாணனே - பெண்க
ாது பூர்ணங்களை அறிந்துகொள்ளுகின்ற பாணனே ! மயில்
ஊர் புகழ்வாயே - மயிலென்று புகழ்பவனே ! நீ - , கங்கை
வார் சடை பரமர் - கங்காநதியைத் தரித்த நீண்ட சடையினை
ஏனோடு மேலான கடவுள் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, அருணையில் -
பிரூவான்னுமலைப் பதியில், கடைதொறும் பாட - வாயில்க
பீடாறும் பாட, அகம் கையால் இருசெவி புதைத்து - (இடிக்
நூல்வன அஞ்சி) உள்ளங்கைகளால் இரண்டு காதுகளையுமடி,
அரூர்ச்சனன் திருநாமம் ஏத்துவோம் - அருச்சனனது திருப்
பையரச்சொல்லித் துதிப்போம், நின் இசை எனும் இடிகுரல் -
உண்ணுடைய இசையென்கிற இடியை யொத்த குரலைக்கேட்டு,
ஏங்கைமார் செவி பொறுக்கும் - பரத்தையரது காதுகள்
பொறுத்துக்கொள்ளும் (ஆதலால் அஞ்சவாரேயன்றி), மகிழ்
வார்ஜூர் - இங்கு மகிழ்கின்றவர் யாவர் ? (ஒருவருமில்லை என்ற
படி).

பரத்தையரைப் புணர்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்து
சென்ற • தலைமகளுல், தலைமகளது கருத்தையறிந்து அவளைச்
சமாதானப்படுத்தி அவளிடம் தான்வரும்படி பேசிவருமாறு
அறுப்பப்பட்ட பாணனுக்குத் தலைவி வெகுண்டு கூறியது.
நீது “பாணனைடு வெகுஞ்சதல்” என்னும் துறை.

பாணனே ! புகழ்வாயே ! இவ்விரண்டும் விளி. புகழ்
வாய் - வினையாலைண்யும் பெயர். மயிலெனப் புகழ்வாய் -
மயில் இடிக்குரலுவக்கும் ; நின் இசையெனு மிடிக்குரலெம்மை

கக்கா

திருவருணைக் கலம்பகம்

வருத்துகின்றது ஆதலால், மயிலெனப் புசழ்தல் தகாதென்க. கடை - இற்கடை (அதாவது) வாயில்.

இடிமுழுக்கங் கேட்டவுடனே தன்பெயர் கூறுவார்மேல் இடிவிழுப்படாதென்று பாண்டு புத்திரஞ்சிய அருச்சனன் வரம் பெற்றுள்ளனர்கள் பாரதம். அது இன்றும் பெருவழக்காயுள்ளது.

என் தங்கை யென்பது எங்கையென மருவி ஈண்டுப் பரத்தையரை உணர்த்திற்று. அகம் என்பது கையென்னுஞ் சொல் வர இடையேயுள்ள ககரங் கெட்டுப் புணர்ந்தது.

இது, முதற்சீர் தேமாச்சிரும், இரண்டாஞ்சிரும், இறுதிச் சிரும் கூவிளச்சிரும், எனைய பெரும்பாலுங் கருவிளச் சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம். (நில)

தலைவியைப் புசழ்தல்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

புடைசெறிந் தளிபாடு மிதழியங்

தொடைமார்பர் புலிபதஞ் சலிநாடுவார்
மடையினங் கயறுவு மருணையங்

கிரிமீது மலரணங் கெனமேவுவார்

நடையுமிந் திரவேழ மிருகையிங்

திரதாரு நயனமிந் திரநீலமே

யிடையுமிந் திரசால நுதலுமிந்

திரசாப மிதழுமிந் திரகோபமே.

நில

புடைசெறிந்து அளிபாடும் - அருகிற் சூழ்ந்து வண்டுகள் இசை பாடுகின்ற, அம்திதழி தொடைமார்பர் - அழகிய கொன் றைப் பூமாலையைத் தரித்த மார்பினையுடையவராகிய, புலி

ஏதுமல்ல நான்கார் வியாக்கிரபாத் முனிவரும் பதஞ்சவி
புண்டும் தூத்துப்பட்ட சிவபெருமானரது, மடை இள
ஷங்கம் நீர் பாய்கின்ற மடைகளில் இளமை பொருந்திய
ஷங்கி பீஷங்கி பாய்கின்ற, அம் அருணை கிரி மீது - அழகிய
ஶாஷ்வரமாத்துவம் மேல், மலர் அணங்கு என மேவுவார் -
பூத்துவாமாரமலரில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியைப் போலத்
பீஷங்கமுஷிங்க தலைமகளது, நடையும் இந்திரவேழம் - நடை
யும் தூபாவதும், இருகையும் இந்திரதாரு - இரண்டு கைகளும்
நாட்டுக் கிரியூசம், நயனம் இந்திரநீலம் - கண்களும் இந்திர
கீஸர், பூட்டியும் இந்திர சாலம் - இடையும் இந்திரசால வித்தை,
நாற்றும் இந்திரசாபம் - கண்புருவங்களும் வானவில், இதழும்
இந்திரசாபம் - அதரமும் இந்திரகோபப் பூச்சியாகும்.

தூபாவதம் போன்ற நடையும், கற்பக விருட்சத்தைப்
பீஷங்க கொடுக்கின்ற கைகளும், இந்திர நீலமணி போன்ற
கண்களும், இந்திரசாலம் போன்ற பொய்யாகிய இடையும்,
நான்கில் போன்ற வளைந்த புருவங்களும், இந்திர கோபப்
பூர்ண போன்ற சிவந்த இதழும் உடையாள் ஆகையால், இவ்
வாறு உருவகித்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் புகழ்ந்து கூறினான்
ஒன்க.

அம்-சாரியைகளுமாம். நாடுவார் எனச் செயப்பாட்டு வினை
பூசப்பினையாய் வந்தது. மேவுவார் வினையாலைண்யும் பெயர்.
ஏதும்; அசைநிலை எனினுமாம். ஆகும் என ஒரு சொல்
நாவித்துரைக்கப்பட்டது. இந்திரமெனப் பன்முறை வந்தது
பூசாற்பின் வருநிலையணி. இந்திர நீலமணி யென்பது
“இந்திர நீலமொத் திருண்ட குஞ்சியும்” எனக் கம்பரி கூறு
வாறாலுணர்க. (மிதி - நூல்.)

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து சீர்கள் கருவிளச்சிரும்,
இந்துக்கான்கு சீர்கள் புளிமாங்காய்ச்சிரும், இறுதிச் சீர்கள்

ககா

திருவருணைக் கலம்பகம்

புளிமாங்காய்ச் சீரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (ஞா)

உருவேளி

கலீவிருத்தம்

இந்திர கோபமா மிதஸி பாகனார்
செந்தமி மூருணைநாங் தேருஞ் செல்லுமே
சந்திர ரேகையுஞ் சமர வாளியு
மந்தர மேருவும் வளைந்து கொண்டவே. ரூக்கா

சமரம் - யுத்தஞ் செய்வதற்காக, சந்திரரேகையும் - பிறை முகக்கணையும், வாளியும் - அம்பும், மந்தரம் - மந்தரகிரியும், மேருவும் - மேருமலையும், வளைந்து கொண்ட - சூழ்ந்து கொண்டன (ஆதலால்), இந்திரகோபம் ஆம் இதழிபாகனார் - இந்திரகோபப்புச்சியை யொத்த செந்நிறமமைந்த அதரத்தையுடைய உமாதேவியைத் தமது திருமேனியில் ஒரு சூருகவுடைய சிவபெருமானரது, செம்தமிழ் அருணை - செவ்விய தமிழ் வழங்குகின்ற திருவருணைப் பதியினிடத்து, நம் தேரும் செல்லுமே - நம்முடைய இரதமும் செல்லமாட்டாது. (ஆதலால் விரைந்து விடுவாயாக.)

இச்செய்யுள் நார் கண்டு வருங் தலைவன் தலைவியது உருவெளித் தோற்றங்கண்டு பாகனை கோக்கிக் கூறியதென்க.

தலைவியது நெற்றியிலுள்ள சந்திரரேகையைப் பிறை முகக்கணை யென்றும், கண்களை அம்பு என்றும், கொங்கைகளை மந்தரகிரி மேருகிரி யென்றும் மயங்கிக் கூறினாலேன்க. செல்லுமே - ஏ எதிர்மறை. கொண்டலே - ஏ ஈற்றசை. தேரும் என்பதிலுள்ள உம்மை எச்சவும்மை; மற்றைப் படைகளேயன்றி யென்க. ஏனைய உம்மைகள் என்னும்மை. இரேகைவரை

து, அங்கு நான்கு சீர்கள் கூவிளச்சிரும், மூன்றாவது பூதூப்பாலும் புளிமாச்சிரும் பெற்றுவந்த கலிவிருத் து.

(டீகே)

அடிஸ்ரிக்கழிநேடிலாசிரியவிருத்தம்

கொண்ட கண்டர்நிறை கங்கையணி செஞ்சடையர்
கோம்பரோரு பங்கி ஒறைவா
நான்டபகி ரண்டமள வங்கியென நின்றவதி
ருங்கழலர் தங்க ருணையீர்
கண்டுளது கொண்டன்மிசை திங்களெழு கிண்றதிது
கண்டதிலை யுங்கண் முகமா
மண்டலமெ னுப்புதிய திங்கண்மிசை கொந்தளக
மஞ்சுகுடி கொண்ட வடைவே.

கா ०

கொண்டல் அணி கண்டர் - மேகத்தை யொத்த கரிய விடத்தை யணிந்த களத்தையுடையவரும், நிறைகங்கை அணி செம்சடையர் - நீரான் நிறைந்த கங்காநதியைத் தரித்த சிவந்த சடையினையுடையவரும், கொம்பர் ஒருபங்கில் உறைவார் - பூங்கொம்பை யொத்த உமாதேவியார் தமதுடம்பின் பாதியில் பொருந்தப் பெற்றவரும் ஆகிய, அண்டம் பகிர் அண்டம் அளவு-இவ்வுலக முதல் தேவலோகம் வரையிலும், அங்கி என நின்ற அதிருங்கழலர் - அக்கினி என்று சொல்லும்படி எழுந்தருளிய அதிருங்கழலர், தங்கு அருணையீர் - வீற்றிருக்கின்ற அருணைப்பதியிலுள்ளவரே ! கொண்டல் மிசை திங்கள் எழுகின்றது - மேகத்தின்மேல் சந்திரன் தோன்றுவதை, கண்டுளது - யாம் பார்த்துள்ளது, உங்கள் முகம் ஆம் மண்டலம் எனும் புதிய திங்கள்மிசை - உங்கள் முகமாகிய மண்டலம் என்கின்ற புதிய சந்திரன்மேல், கொந்து அளகம் மஞ்ச குடிகொண்ட அடைவு

இது - பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த கூந்தலாகிய மேகம் தங்கி யிருக்கின்ற முறையாகிய இதை, கண்டது இலை - (எங்கும்) பார்த்ததில்லை.

இவ்வாறு தலைவன் தலைவியை வியந்து கூறினான் என்க.

கொண்டல் - உவமவாகுபெயர். அண்டம் என்றதை மேலுலகமென்னிலூம் பகிரண்டமென்றதை அதற்கப்பாலுள்ள வெளி யண்டங்களெனிலூம் அமையும்.

அதிருங் கழலர் என்பது அருணைப் பதியிலுள்ள சிவபெரு மானின் றிருநாமங்களு ளான்று; சப்திக்கின்ற வீரக்கழு வணிந்தவர் என்பது பொருள். அருணையீர் என்பது தலைவியை விளித்தல். மண்டலம் - வட்ட வடிவ. திங்களின் செய்கை யில் மாறுதலேக்கிப் புதிய திங்கள் என்றார். கொந்து - மெலித் தல் விகாரம். ஏ - அசைனிலை. கண்டதிலை யென்றதனால் இது அற்புதமா யிருக்கின்றதென்பது கருத்து. என உவமவுருபுமாம்.

இது, முதலைந்து சீரும் கூவிளங்காய்ச் சீரும், ஆரூஞ்சீர் தேமாச்சீரும், ஏழாஞ்சீர் புளிமாச் சீரும் பெற்றுவந்த எழு சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம். (கீ ०)

இருவிகற்ப நேரிசை வேண்டும்

அடுத்தமதிச் சென்னியின்மே ஸ்பிரிருக்கு மற்றே
ரிடத்திலை நாரி யிருக்குந்—தடக்கையிலை
யேந்துகிலை விட்டிருக்கு மெப்மருணை நாதனார்
போந்து புரமெரித்த போது.

காக

எம் அருணை நாதனார் - எமது அருணைச்லேசரர், போந்து புரம் எரித்தபோது - சென்று முப்புரங்களைத் தகித்தகாலை, அடுத்த மதி சென்னியின்மேல் - தம்மைச் சரணடைந்த சந்திர னிருக்கின்ற சிரசின்மீது, அம்பு இருக்கும் - பாணம் இருக்கும்

[காங்காவாரி இருக்கும்], மற்று ஓர் இடத்திலே நாளி இருக்கும் - பீலாட்டார் இடத்திலே நாண் இருக்கும் [இடப் பாகத்தில் உமா பீதனீயார் இருப்பார்], தட கையிலே ஏந்து சிலை விட்டு இருக்கும் - நீண்ட கையிலே ஏந்தப்பட்ட வில் முறிந்திருக்கும் [தம மருகம் தன்னிடத்தில் பொருங்கிய ஒவியைச் செய்துகொண் டிருக்கும்].

எனவே, வில், அம்பு முதலியன வேண்டாது சிரித்தெரித்தா ரென்று விளங்கக் கூறினால் ரென்க.

மற்று என்னும் இடைச்சொல் பிறிது என்னும் பொருளைத் தந்தது. தட-உரிச்சொல், பெருமையை யுணர்த்திற்று; அது “தடவுங்கயவு நளியும் பெருமை” (தோல்-உரி. சூ. உ. உ.) என்பதனை ஊணர்க; வளைந்த கை எனினுமாம்; அது “தடவென்கிளவிகோட்டமுஞ்செப்பும்” (தோல்-உரி. சூ. உ. உ.) என்பதனை ஊணர்க. போந்து என்பது திரிபுரம் இருக்குமிடத்தையடைந்து என்க.

இது, காசு என்ற வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.

(கூக)

கார்காலம்

கலித்துறை

போதற்கு மரிதான வருணை

, சலத்தீசர் பொன்மீமருவா

யேதப்ப டும்பாவி மனமே

பிரிந்தாரி தெண்ணூர்கொலோ

பீவாதத்தி னீரோடு கனலுண்டு

புயன்மீள வுமிழ்தன்மைபோற்

காதற்குண் மடவார்மெய் பொன்டுசு

மின்வீசு கார்காலமே

கூட

போதற்கும் அரிது ஆன அருணசலத்தீசர் - நான்முகனுக்கும் அறிதற்கு அருமையான அருணசலேசரரது, பொன் மேருவாய் - பொன்மயமாகிய மேருமலையின்கண், ஏதம்படும் பாவி மனமே - துன்பப்படுகின்ற பாவி மனமே ! பிரிந்தார்-நம்மை விட்டு நீங்கிய தலைவர், புயல் - மேகமானது, ஓதத்தின் நீரோடு கனல் உண்டு-கடவின் நீரோடு வடவைத் தீயையும் உண்டு, மீள உழிழ் தன்மைபோல் - திரும்ப உழிழ்கின்ற தன்மையைப் போல, மின் வீசு கார்காலம் - மின்னெளியை வீசுகின்ற கார்காலம், காதற்கு உள் மடவார் மெய் பொன் பூசு கார் காலம் - காதற்குள்ளான பெண்களது மேனியில் பசலையை யுண்டாக்குகின்ற கார்காலம், இது - ஆகிய இதை, எண்ணார்கொலோ - நினையாம விருப்பாரோ ?.

தலைவி கார்ப்பருவங்கண்டு, தலைவன் வாராமை கருதி மனத்தொடு வினாதல்.

பாவிமனமே - பாவத்தைச்செய்த மனமே ! எங்க. கொல் அசைங்கிலை. ஓ - வினாப்பொருள். உண்டு - தெரிந்திலை வினையெச்சம். பசலை பொன்போன்ற நிறமாதவின் பொன் என்றார் ; உவமவாகுபெயர். பிரிந்தார் எண்ணார்கொல் என முடிக்க.

இது, முதற்சீர் தேமாங்காய்ச்சிரும், இரண்டாஞ்சீர் காய்ச்சிரும், மூன்றாஞ்சீர் புளிமாச்சிரும், நான்காஞ்சீர் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச்சிரும், ஐந்தாஞ்சீர் பெரும்பாலும் தேமாங்கனிச்சிரும் பெற்றுவந்த விருத்தக்கவித்துறை. (கூடு)

கோச்சகக் கலிப்பா

கார்வந்தா வன்னகறைக் கண்டார் செங்கதிரோன்
றேர்வந்தா ஹம்பொழில்குழ் தென்னருணை நன்னூட்டி
லார்வந்தா ஹந்தணியா தன்னமன்னீ ரானுஹ,
நீர்வந்தா லாசை நெருப்பவியுங் கானுமே.

காந

கால வாழ்வால் அன்ன - மேகம் வந்தாற்போன்ற, கறை காலை காலி ஸிருதீலகண்டரது, செம் கதிரோன் தேர்வங்து கூறி - சிலமாந்து கிரணங்களை யுடைய சூரியனது தேர்வர அசை நாட்டும், பொழுதில் குழி - சோலைகுழுந்த, தென் அருணை நல் நாட்டும் - அழுகிய அருணைகிரியையுடைய நல்ல நாட்டின்கண் உள்ள, அன்னாம் அன்னீர் - அன்னம் போன்றவரே! ஆசை நெருப்பு - வாலாகு ஆசையாகிய நெருப்பு, ஆர் வந்தாலும் தணியாது - யாவர் வந்தாலும் அவியாது, ஆனாலும் - ஆயினும், நீர் வந்தால் - நீவிர் வந்தால், அவியும் - தணிந்துபோகும்.

இவ்வாறு தலைவன் தலைவியை வேண்டினான் என்க. பாங்கியை வேண்டலாகவும் பொருள் கூறுவர்.

ஆலும் - ஆரவாரிக்கும் எனலுமாம்; சூரியமண்டலத்தை யளாவிய சேரை என்பது குறிப்பு. வந்து - செயவெனச்சமாகக் கொள்க. வந்தாலும் - காற்றாலுமெனினுமாம்; வந்து - காற்று. நீர் வந்தால் நெருப்பவியும் என்பதுதோன்ற நின்றது. அன்னம் அன்னீர் தொழிலுவமம்; அன்னம் நடைக்கு உவமம், காணும் - முன்னிலையசை. ஓ ஆசைநிலை.

இது, பெரும்பாலும் காய்ச்சிரான் வந்த கொச்சகக் கவிப்பா. (காந.)

பணிக்காலம்

கலித்துறை

காணம்ப ரந்தோலி னுடையாள ராஞ்சீஸர் கைலாசமேற் றாணங்க ஸிகர்தோள ருறைகின்ற நகரூடு சொரியாதரோ டுணங்கை வளைசிந்த மடவார் மனத்தேறு புகைபோலவேள் பாணங்க ஞதிர்கின்ற துகள் போல வுறைகால் பணிக்காலமே.

காண - பார்க்கத்தகுந்த, அம்பரம் தோல் உடையாளர் - திக்கையும் புவித்தோலையும் ஆடையாக உடையவராகிய, அரு

கஉசு

திருவாருணைக் கலம்பகம்

னேசர் - அருஞைசலேசூரரது, கைலாசமேல் - கைலாச மலையி
னிடத்துள்ள, தூண்டகன் நிகர் தோளர் - தூண்களீ யொத்த
தோள்களையடைய தலைவர், உறைகின்ற நகர் ஊடு - வீற்றிருக்
கின்ற நகரத்தினிடையே, மடவார் - பெண்களது, பூண் அம்
கைவளை சிங்று - நூரிக்கப்பட்ட அழகிய கையின்கணுள்ள வளை
யல் கழல், மனத்து ஏறு புகைபோல - மனத்தின்கண் எழுகின்ற
காமாக்கினியாற்றேன்றிய புகையைப்போல, வேள் பாணங்
கள் உதிர்கின்ற - மன்மதனது பாணங்களாகிய மலர்கள் சிங்து
கின்ற, துகள்போல - துகளைப்போல, உறைகால் - துளியைச்
சொரிகின்ற, பனிக்காலம் - பனிக்காலமானது, சொரியாது
அரோ - நீர்த்துளியைச் சொரியாதோ?

தலைவி பனிக்காலத்தின் வருத்தநோக்கித் தலைவன்
இருக்குமிடத்தில் இப்பனி சொரியாதோ என்றபடி.

கைலாச வரையிடத்துள்ள நகர் என்க. தூணங்கள்-அம்
சாரியை. அரோ ஜைப்பொருளில் வந்தது. சிந்த ஏறு மென்க.
புகைபோல துகள்போல உறையைக் காலுகின்ற என்க. உதிர்
கின்ற பனிக்கால மென்க. வளைசிதறல் - காமாக்கினியால்
உடல் மெவிதலால். ஏ - ஏற்றசை. துகள் - நுண்பொடி. மட
வார் - ஈண்டுத் தலைவனைப் பிரிந்த மகளிர். உதிர்கின்ற - அஃப்
றினைப் பலவின்பாற் படர்க்கை விழைமுற்று; அன்சாரியை
குறைந்தது.

இது, முதற்சீர் தேமாங்காய்ச்சிரும், இரண்டு மூன்று
நான்குசீர்கள் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச்சிரும், இறுதிச்சீர்
பெரும்பாலும் புளிமாங்கனிச்சிரும் பெற்றுவந்த விருத்தக்
கலித்துறை.

(கூசு)

ஓருவிகற்பநேரிசைவேண்டா

பண்ணிறந்த வாசவரிற் பல்கொடி மாண்டாலு
மெண்ணிறந்த வேத ரிறந்தாலுங்கண்ணற்

ஸுலமும் உரையும்

கட.ஞ

**குறைந்தவூரூ மாண்டாலு மன்னை மலையார்க்
குறைந்தவூரூ கால மிலை.**

குடு

வாசவரி - அவங்கார மிகுந்த, வாசவரில் - இந்திரர் தலை, பால்பீதாடி மாண்டாலும் - பல கோடி யிறந்தாலும், என் திருமதி பீவுதர் இறந்தாலும் - அனவுகடந்த பிரமர்கள் மாண்டாலும், உள்ளாற்கு - திருமாலுக்கு, அமைத்த எலாம் மாண்டாலும் சுற்பாய்ந்தப்பட்ட காலங்களெல்லாம் ஒழிந்தாலும், அன்னை மலையார்க்கு - அருணசேசரருக்கு, காலம் இமைப்பு அனவும் இல்லை காலம் இமைப்பொழுதனவும் ஆக வில்லை.

வாசவரில் - பொருளிடமாயிற்று. அமைத்த எலாம் மாண்டாலும் எனவே அவரழிவு கூறிற்று.

“கோடி விதிமாளிற் குலாவுகம வக்கண்ணன்
ஒடி வடவா லுறங்குமே — நாடுங்கால்
அக்கண்ணர் கோடி யழியி னருணகிரி
நக்கனருள் சற்றே நகும்”

உள்ளும் அருணகிரி யந்தாதீச் செய்யுளானும் இது தெளிக். அளவும் என்பதில் உள்ள உம்மையைக் காலமென்பத்தேடு கூட டுக். உம் உயர்வு சிறப்பு. எலாம், இலை - தொகுத்தல்விகாரம். காலாதீதராதலால் இவ்வாறு கூறினாரென்க. வாசவன் - செல்வத்தை யுடையவன்; எனவே இந்திரனென்றவாறும்.

இது, மலர் என்ற வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப பீரிசைவென்பா.

குடு

**ஒன்பதின்சீரிக்கழிநேடிலாசிரிய விநுத்தம்
இலகொளி பரந்து மாரன் விடுகணை துரந்து நாடி
யிடுமிரு நெடுங்கண் மாதரார்
விலகரிய கொங்கைமீது பழநழுவி வந்து பாலின்
விழுவதென வந்து சேர்கிலீர்**

மலகரி குறிஞ்சி தேசி பைரவி சுரும்பு பாடும்
வயலருணை மங்கை பாகரே
பலமலர் கதம்ப தூளி மிருகமத் சுகந்தம் வீசு
பரிமள வசந்த ராசரே.

காகு

மலகரி குறிஞ்சி தேசி பைரவி சுரும்பு பாடும் - மலகரி குறிஞ்சி தேசி பைரவி ஆகிய பண்களை வண்டுகள் பாடுகின்ற, வயல் அருணை - வயல்கள் சூழ்ந்த அருணகிரிப் பதியிலுள்ள, மங்கைபாகரே - உமாதேவியை இடப் பாகத்திலுடையவரே, பல மலர் - பல மலர்களும், கதம்பம் தூளி - பல வாசனைப் பொடியும், மிருகமதம் - கத்தூரியும், சுகந்தம் வீசு - நல்ல வாசனை வீசுகின்ற, பரிமள வசந்தராசரே—, இலகு ஒளி பரந்து - விளங்குகின்ற ஒளியைப் பரவச்செய்து, மாரண்விடுகளை துரந்து - மன்மதன் விடுகின்ற பாணங்களை நீக்கி, நாடி யிடும் இரு நெடுகண் மாதரார் - உம்மையே கருதுகின்ற இரண்டு நீண்ட கண்களையுடைய தலைவியரது, விலகரிய கொங்கைமீது - நெருங்கிய தனங்களின்மேல், பழும் நழுவி வந்து பாவின் விழுவது என - வாழூப்பழும் நழுவிவந்து பாவில் விழுவதுபோல, வந்துசேர்கிலீர் - வந்து அடையாமலிருக்கின்றீர்.

இது, தோழி தலைவியை யனையும்படி தலைவனை வேண்டல்.

பரந்து, துரந்து பிறவினையாக்குக. துரந்து - செலுத்தி; நீக்கி. விலகு அரிய - இடையீடில்லாத; நெருங்கிய. “பழும் நழுவிப் பாவில் விழுவது போல” என்பது பழுமொழி. இது, இலேசாகச் சேர்வது குறித்துக் கூறியதென்க. மங்கைபாகரே என்று விளித்தது நீர் மங்கைபாகராதலால் சேர்கிலீரென்ற குறிப்பு. கதம்பம் - கலப்பு. தூளி - பொடி. சுகந்தம் - நல்ல சந்தனமூமாம். பரிமள வசந்தராசர் என்றும் வசந்தராயர் என்றும் இந்நாவிற் பல கவிகளிலும் அருணகிரிநாதரது திருப் பெயர் வருதல் காண்க. பாகரே, ராசரே - விளி.

மூலமும் உரையும்

கஉள்

திரு, பெரும்பாலும் ஒன்று நான்கு ஏழு ஒன்பதுசாகள் விளையலும், வளைய மாச்சீரும் பெற்றுவந்த ஒன்பதின்சீர்க்கழி பொடி வாடியிலையா விருத்தம்.

(கூகூ)

மதங்கு

ஒவ்வொத்தின்சீர்க்கழி நேடிலாசீரியவிருத்தம்
வசிகரம் வயங்கு நீறு முபிநய புயங்க ராச
வலயமு மணிந்த தோளினு
ரசலகுல மங்கை பாகர் பரிமள வசந்த ராச
ராகுணையின் வளங்கள் பாடியே
விசைபெற வரங்கி ஊடு பவுரிகொண் மதங்கி யார்த
மிலகிவளர் கொங்கை யானையே
திசைபெற விருந்த யானை பிறகிட முனிந்து போர்செய்
திறலிப மனந்த மானவே.

காள

*வசிகரம் வயங்கு நீறும் - வசீகரணம் விளங்குகின்ற திரு வெண்ணீற்றையும், அபிநயம் புயங்கராசன் வலயமும் - கூத்து ஆடுகின்ற ஆதிசேடஞ்சைய வாகுவலயத்தையும், அணிந்த தோளி ஞர் - தரித்த புயங்களையடையவரும், அசலம் குலம் மங்கை பாகர் - இமாசல மன்னனது சிறந்த புத்திரியாகிய உமா தேவியை இடப்பாகத்திலுடையவரும் ஆகிய, பரிமளவசந்த ராசர் - பரிமளவசந்த ராசரது, அருணையின் வளங்கள் - அருண சலத்தின் • சிறப்புக்களை, அரங்கின் ஊடு - சபையினிடையே, இசைபெற பாடி - இசைபொருந்தப் பாடி, பவுரிகொள் மதங்கி யார் - பவுரிக் கூத்தாடுகின்ற மதங்கியாரது, இலகிவளர் கொங்கை யானையே-விளங்கி வளர்கின்ற தனமாகிய யானையே, சிசைபெற இருந்த யானை - எட்டுத்திசைகளிலுமூன்று யானைகளை, பிறகிட - பின்னிடும்படி, முனிந்து - கோபித்து, போர்

*வசிகரம் - கவர்ச்சி.

குறை

திருவருணைக் கலம்பகம்

செய்யுத்தஞ்செய்கின்ற, திறல் இபம் அனந்தம் ஆன-வலிமை பொருந்திய யானைகள் பலவாயின.

இரண்டு கைகளிலும் வாளையெடுத்துச் சூழற்றிக்கொண்டு தானும் ஆவோனோர் இளமாட்டினை, ஒருவன் பாராட்டிக்கூறுவதாகச் செய்யுள் செய்வது, மதங்கியார் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

மதங்கி - ஆடல்பாடல்வல்ல பதினாறுவயதுப் பெண். வசீகரணம் - தன்வசப்படுத்தல். வ - சத்தி, சி - சிவம் என சிவசத்திகளின் தன்மையை யுணர்த்து மென்ப. அபிநயம் - கூத்து; அபி உபசர்க்கமுமாம்.

புயங்கராசன்-பாம்புகளுக்குத் தலைவன்; எனவே ஆதிசேட ணன்றவாரும்; புயம் + கம்-மார்பால் நகர்வது எனக் காரணக் குறி. வாகுவலயம் - தோளனி. பவுரி - கூத்துவிகற்பும்; அதாவது சுற்றியாடுதல். திசையானை பிறகிட என்றது திக்கின் முடிவில் தலையைவத்துத் தாங்கினிற்பதாகக் கொண்டு. பிறகிடல் - பின்னிடுதல்; அதாவது; முதுகுகாட்டல். யானையே - எதெற்றம்; எனைய அசைநிலை. ஆன - அஃறினைப் பலவின் பாற்படர்க்கை இறந்தகாலத் தெரிந்திலை வினைமுற்று.

இது, பெரும்பாலும் ஒன்று நான்கு ஏழூர்கள் கருவிளச்சிரும், இரண்டு ஐந்து எட்டுச்சீர்கள் புளிமாச்சிரும், மூன்று ஆறுசீர்கள் தேமாச்சிரும், இறுதிச்சீர் கூவிளச்சிரும் பெற்றுவந்த ஒன்பதின்சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம் (குள)

இதுவுமது

கட்டளைக்கலித்துறை

நதியைச் சூடதி ருங்கழு ஞதனூர்
நம்ப ஞரரு ஞபுரி வீதிமேல்
சதியிற் பாடிந டிக்கும தங்கியார்
தந்த வாசைத் ரிக்கும தங்கியார்

வாதாத ஸார்வசி மண்டல மாறுமே
வாதி முந்தனிம் மண்டல மாறுமே
விலை விளை விளை விளை விளை விளை
கால்ட பேர்க்கிலை யந்தக் கரணமே.   சுஅ

உதிலை (ஏ) அதிருங்கழல் நாதனூர் - கங்காநதியைத்
நாதா பாட்டில்லை வீரக்கழலை யணிந்த தலைவராகிய, நம்ப
ஷாமி காவைப்பாருமாகு ரெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அருணைபுரி வீதி
போல் அருணாகிரிப் பதியிலுள்ள வீதியினிடத்து, சதியின்
பாற காற்றும் மதங்கியார் - தானவொத்தோடு பாடி நடனஞ்
பார்த்தும் மதங்கியார், அங்கு தந்த ஆசை தரிக்குமது யார் -
அதிருந்தும் ஆசையாகிய அதனைத்தாங்குபவர்யார்? வதனத்
நால் சாமண்டலம் மாறும் - முகத்தினால் சந்திரமண்டலம் தன்
உதிலையை வீங்கும், வந்துஇருந்த மண்டலம் ஆறுமே - அவன்
வாதாகும் மண்ணுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கு (காமத்தி) தனி
யார் உதியில்கொண்டது அந்தகரணம் - நடையினற் கொண்ட
யார் - அந்தக் கூத்தேயாகும், கண்ட பேர்க்கு அந்தக்கரணம்
(ஷ்டீல்) - பார்த்த ஆடவர்களுக்கு அந்தக்கரணங்கள் இல்லை.

இதுவும் மேலைச் செய்யுளிற்கூறிய மதங்கியாரைப்பற்றிக்
காரியமே.

தரிக்குமது-தினைவழுவமைதி. அதிருங்கழலுதனூர்-பெயரு
யார். சதியின் - உருபுமயக்கம்; மூன்றனுருபு ஐந்தனுருபாக
யார்த்து; சாரியையுமாம். அங்கு - அவளாடுமிடம். சசம் - முயற்
களாங்கம்; அதனையுடையது சசி. சந்திரனிடத்துள்ள களங்
கற்றை முயல்மான் என்றல் கவிமரபு. தன்னிலையி வீங்குதல் -
காலைகள் குறைந்துவருதல். வந்து என்பதற்குக் காற்றெறன்பாரு
யார். ஆறுமே - பொறுக்குமா என்று பொருள்கூறிக் காம
கிழாயைப் பொறுக்குமா என்பாருமூர். ஆறுமே - ஏ எதிர்

மறை ; தணியாதென்பது பொருள். அந்த - அ என்னும் சுட்டின் மலூ. கரணம் - கூத்துவிகற்பம் ; நடனத்திற்குரிய உறுப்பென்பாருமூளர். அந்தக்கரணங்கள், மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்பன. இலையென்பது நிலைகலங்கி நிற்றல். சசி மண்டலம் மாறுமே - ஏ அசைநிலை. கரணமே என்றுள்ள ஈரிடத்தும் ஏ தேற்றம்.

இது, முதலில் மாச்சீரும் மற்றை மூன்றும் பெரும்பாலும் கூவிளச்சீர்களும் பெற்று நாற்சீரால் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டி கொண்டது ஓரடியாகவும், அவ்வடி நான்குகொண்டு அரையடிக்கு நிரையசை முதலாயின் ஒற்றொழித்துப் பன் நிரண்டெழுத்தும், நேரசை முதலாயின் பதினெண்றும் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலிப்பா.

(குஅ)

குறம்

எண்சீர்க்கழிநேடிலாசிரியவிருத்தம்

அருணமணி முலைக்கிரிமேற் செங்கை வைத்தா

யாகையா வருணகிரி யன்பன் மூதூர்

வருணமுலை கண்ணூற்பார்த்தா யுன்றன்

மகிழ்நனுங்கண் ஞரமுதன் வந்து கேளாய்

தரணியிலுன் றனைச்சேர்வன் முருகன் போலத்

தநபரையும் பெறுவையிலை தப்பு மாயின்

றிருநிறைவண் டார்குழலாய் குறமுட்பாடேன்

சிறந்தகுறக் கூடையும்யான் றீண்டி லேனே. கூகூ

திருநிறை வண்டு ஆர்குழலாய் - சீதேவியென்னுங் தலைக்

கோலமணிந்த நிறைந்த வண்டுகளாரவாரிக்கின்ற கூந்தலையடை

யவனே ! வந்து கேளாய் - வந்து (யான் குறி கூறுவதைக்) கேட்பாயாக ! அருணம் மணிமுலை கிரிமேல் - செங்கிறம் பொருங்

நா. பிரதி திருப்பானா மணிந்த முலையாகிய மலையினிடத்து, பிரதி சுட வாயற்றாய் - சிவந்த கையை வைத்தாய், ஆகையால் சுடமுதல் (சுட சூரி அருணகிரி - ஆதலால் உனது நாயகனாது பாலமுதலாரி அருணகிரிப் பதியாகும், வருணம்முலை கண் ஆர மோத்தாய் அமுடிய தனத்தைக் கண்பொருந்தப் பார்த்தாய், மாஷ்ருத்தாய் என்னேரமுதன் - காதலனது பெயரும் கண்ணேரமுதல் என்றா, குரணியில் உந்தனை சேர்வன் - பூமியில் உன் நீாக் குமிழுவார், முருகன்போல தநயரையும் பெறுவை-(தூணிற் தாய்முதல், தாய்முதல்) சுப்பிரமணியக் கடவுள்போல நல்ல பிள்ளை நீாக் குருவாய், இவை தப்புமாயின் - இவைகள் தவறுதல் அநூடாமாறால், யான் குறமும் பாடேன் - யான் குறப்பாட் காரம் பாடேன், சிறந்த குறகுடையும் தீண்டிலேன் - சிறந்த காரம் குடையையுங் தொடேன்.

ஏற்கும் என்னும் உறுப்பிலக்கணம் ரூ-ங் கவியிற் கூறப்பட்ட
நா. அணிந்த கூந்தல், ஆரவாரிக்கின்ற கூந்தலென்க.

நீண்ணேரமுதன் - பெயர் : கண்களுக்கு நிறைந்த அமுதம் போன்ற இனிமையையுடையவன்; எனவே, பேரழகுடையவன் என்றவாரும். பெயரன்றி இவ்வாறு பொருள் கூறிக்கொள் விழுமையுமென்க. இப்பொருட்குக் கணவனுமெனக் கூறிக் கொள்க. மகிழ்சன் - உயர்துணையாண்பாற் படர்க்கைப்பெயர்; மகிழ்ச்சியைத் தருபவன் என்பது பொருள். ‘மூதூர்’ என்றது பிரானயகலெங்களிலும் அழியாமல் என்றமுளதாகின்ற அவ்வுரின் யறுதினிலையைக் கருதி. வருணம் - இளமையுமாம். கேளாய் - முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்று. உன்றன் - தன் சாரியை. மகிழ்சனும் - உம் எச்சவும்மை. “தநயரையும் பெறுவை”; என்பதற்குத் தூணிற் சாய்ந்திருத்தலால் என்பது வருவிக்கப்பட்டது, தூணிற்கும் தநயற்கும் மதலை என்ற பொருள் உள்ளதாதலிருல். பெறுவை முன்னிலையொருமை வினைமுற்று; பெறு பகுதி,

கங்கி

திருவருணைக் கலம்பகம்

ஜ முன்னிலையொருமை விகுதி, வ எதிர்காலவிடைநிலை. ஆயன் - செயின் என்னும் வாய்பாட் டெதிர்கால வினையெச்சம். குழலாய் - குழலாள் என்பதன் வீரி. பாடேன் தீண்டிலேன் - எதிர் மறைத் தன்மைஒருமை வீனைமுற்றுக்கள்; பாடு பகுதி, என் தன்மை ஒருமைவிகுதி, எதிர் மறை ஆகார இடைநிலை தொக்கது; தீண்டு பகுதி, என் துண்மை ஒருமை விகுதி; இல் எதிர் மறையிடைநிலை. குறம் - குறி சொல்லும் பாட்டு. குறக்குடை - குறிசொல்பவள் தானிய முதலிய வாங்குதற்கு ஏந்திய கூடையென்க. திருவண்ணிங்த குழலாய் என்க. குறமும் கூடையும்-உம் எச்சவும்மைகள். தங்யாரையும் - உம் உயர்வுசிறப்பு. பாடேன் தீண்டிலேன் என்பதனால், இத்தொழிலுக்கு வாரேன் : என்பது குறிப்பு. இதனால் யான் கூறுவது மேய்மையென்று உறுதி கூறியவாறும். ஏ - அசைனிலை. இதனால் குறத்தி நெற்குறி பார்த்துக் கூறுவதேயன்றித் தொடுமிடமுதலியவற்றை யறிந்து குறி சொல்லுவதுமுன்னெனவறிக. வட்டறிதல் என மற்றும் ரூன்றுமுன்னென்ப.

இது, ஒன்று இரண்டு ஜங்து ஆறுசீர்கள் காய்ச்சிரும், மூன்று நான்கு ஏழு எட்டுசீர்கள் மாச்சிரும் பெற்றுவந்த எண் சீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

(கூகு)

மறம்

எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்

தீண்டரிய மடற்பணியின் சருகை வாரிச்
சிற்றிரும்பாற் சுற்றிவரச் செருக்கிக் கூட்டி
நீண்டதுவுஞ்சுருண்டதுமா வரைந்து சுற்றி
நிருபமெனக் கொடுத்ததிரே நிற்குங் தூதா

காலை வாய் பிம்பரது ராருணை நாட்டிற்
மாறுமாறுபட்டு வேண்டிச் சமரிற் போந்து
காலை வாயீர நியாக்கானைல் வளைக ஞங்கள்
வாய்க்குல்வழி வாயினடி மரங்க ளாமே.   எ ०

நீண்ட அரிய - தொடுதற்கு அரிய, மடல்பனையின் சருகை
நூறு மால் விரிந்த பனைமரத்தினது சருகுகளை எடுத்து,
நூறு ஆயும்பால் - சிறிய இரும்பினால், சுற்றிவர * செருக்கி
நீண்ட ஏற்றிலும் பொருந்தச்சீவிச்சேர்த்து, நீண்டதுவும் சருண்
தும் ஆயு வாயைந்து சுற்றி - நீட்சியடையதும் சுருளுடையதுமாக
நூறு மால்களிச் சுற்றி, நிருபம் என கொடுத்து எதிர் நிற்கும்
நூறு அரசனது திருமுகமென்று கொடுத்து முன்னே நிற்
விள்ள நாதனே! தாண்டவம் ஆடும் பரார் அருணைநாட்டில் -
நாட்கூத்தியற்றுகின்ற அம்பலவாணரது அருணகிரிப்பதியை
நாட்டுய நாட்டின்கண், தரு மறப்பெண்தனை வேண்டி - இன்பத்
நாட்தரும் மறவர் குலப்பெண்ணை விரும்பி, சமரில் போந்து
நாண்டவர் - யுத்தத்தில் வந்து இறந்தவர்கள், ஏறிய கோணை
வாய்கள் - ஏறிவந்த சிவிகையில் உள்ள வளைந்த மூங்கில்கள்,
நாய்கள் வரும் கல்வழிவாயில் நடுமரங்கள் ஆம் - நாங்கள் வரு
கின்ற பருக்கைக் கற்களையடைய வழியிலுள்ள வாயிலினிடத்து
நட்டிருக்கின்ற மரங்கள் ஆகும்.

இதனையறிந்துகொள்வாயாக, என்பது எஞ்சினின்றது.

தமது மகளை மணம் பேசும்படி ஓரரசனால் அனுப்பப்பட்ட
நாதனை நோக்கி, மறவர்கள் மணமறுத்து அவ்வரசனையிகழுந்து
பேசியதாகச் செய்யுள் செய்வது மறம் என்னும் உறுப்பிற்கு
ஒலக்கணம் ஆம். இது மகண்மறுத்துமொழிதல் என்னுங் துறை.
ஏன்னை? “வெம்முருணை மகள் வேண்ட, வம்மதிலேரன்

* செதுக்கி எனப் பாடங்கொள்ளுதல் நேர்.

மறுத்துரைத்தன்று” வ - று. “ஓன்வாண் மறவ ருருத்தெழுங் தும்பர்நாட், கள்வார் நறுங் கோதை காரணமாக் - கொள்வான், மருங்கெண்ணி வந்தார் மழுகளிற்றின் கோடிக், கருங்கண்ணி வெண்கட்டிற் கால்” என்ற (புறப்போந்து வேண்பா மாலை நோசீசீப் படலம் சே. கூ) வெண்பாவானநிக. இது மறவர்க்குரித்து என்றதனால் அரசன் எனக்கூறியது யாரையெனின், மறவர் தலைவனை யென்க.

இதனை அரசருக்குரிய தெனக்கொண்டு மகட்பாற் காஞ்சியென்னுங் துறையின் இனமாகக் கூறுவாருமூனர்.

ஓலையைத் தீண்டரிய சருகென்றும் எழுத்தாணியைச் சிற் திரும்பென்று மிழித்துக்கூறினான். நிருபம் - அரசனுடைய திருமுகம். ஓலையைத் திருமுகமென்றல் மங்கலவழக்கு. மடல் பனை-தன் வடிவமுழுவதும் கூரிய கருக்குமடல்கள்விரியப் பெற்ற பனை. தூதா - தூதன் என்பதன் விளி. தாண்டவமாடும் பரஞர் என்றது நடராசப் பெருமானை. அத்தாண்டவம் பஞ்சகிருத்தியம் நிகழ்த்தும். வளை - மூங்கில். ஏறிய கோணல்வளைகள் என்பதற்குத் தக்கியிருக்கிற கோணல் வளைதடிகள் என்று பொருள் கூறி வீரரிறந்த விடத்திற் கல்நாட்டுவதுபோல வளைதடியையும் நாட்டுவதுண் டென்பதை யிதனைநிக என்பாருமூனர். ஏ-அசைநிலைகள். ஆக என்பது கடைகுறைந்து ஆ என நின்றது.

இது முற்செய்யுள் போன்றதே.

(எ)

கோச்சகக் கலிப்பா

மறைக்கவனப் பரியாரும் வரைக்கவனப் பரியாரு
மெறித்தவிரும் பிறையாரு மெவருப்பிரும் பிறையாரும்
பொறுத்தசின விடையாரும் பொருந்துசின விடையாரு
மறத்தவளம் பதியாரு மருணைவளம் பதியாரே.   எக

நூற்றுவளர்ம் பரியாரும் - வேதங்களாகிய வேகத்தை ஏனும் சூதாக்கி யுடையவரும், வரைக்க வனப்பு அரியாரும் - அதை பொய்யாவாய் அழகையுடையவரும், ஏற்தது அவிரும் நூற்றுவளர்ம் நீண்டைவு வீசி விளங்குகின்ற பிறை மதியை யணிந்த வரும், வாவரும் விரும்பும் இறையாரும் - யாவர்களும் விரும்பு நோரா நூல்லாரும், பொறுத்த சினம் விடையாரும் - தாங்குகின்ற பிளாயம் பொருந்திய இடபவாகனத்தையுடையவரும், பொருந்து நீண்ட யாரும்-இடப்பாகத்தில் பொருந்திய சிறிய இடையை யுடைய உமாதேவியையுடையவரும், அறத்தவள் அம்பதியாரும் - முப்பாளிரண்டறம் வளர்த்தவளாகிய உமாதேவிக்கு அழகிய காயகரும், அருணை வளம் பதியாரே - வளப்பம் பொருந்திய அருணாகிரிப் பதியினையுடைய சிவபெருமானேயாவர்.

அருணை வளம் பதியார் இத்தன்மையுடையார் என்றதனால் இது பொருட்டன்மையணி.

பொருந்து சின விடையார் எண்டு - இடை ஆகுபெயரென்றுவது அன்மொழித்தொகை என்றுவது கொள்க. பரி - தாங்குவது எனக் காரணக்குறி. வரைக்க அரிய வனப்பாரும் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. இரும் பிறை எனக் கொண்டு பெரிய பிறைச் சந்திரன் என்பாருமூளர். சின - சின்ன என்பதன் தொகுத்தல்; சிறிய வென்பதன் மருது. காஞ்சிபுரத்தில் நூற்று அறங்கள் வளர்த்த காரணம்பற்றி, உமாதேவியை அறத்தவளன்றார். அறத்த வளம்பதி - தருமத்தையுடைய செழிய பதியெனினுமொக்கும். நூறு அறங்களாவன :—

‘ஆ துலர் சாலை யைய மறுசம யத்தோர்க் குண்டி
ஓதுவார்க் குணவு சேலை யுறுமேறு விடல்கா தோலை
மாதுபோ கம்ம கப்பால் மகப்பேறு மகவ ளர்த்தல் [தல்.]’
வேதநோய் மருந்து கொல்லா விலைகொடுத்துயிர்நோய் தீர்த்

கங்கூ

திருவருணைக் கலம்பகம்

“கண்ணுடி பிறரிற் காத்தல் கன்னிகா தானங் காவே
வண்ணோ விதரே சண்ண மடந்தடங் கண்ம ருந்து, [ரேடு
தண்ணீர்பெய் பந்தல் கோலத் தலைக்கெண்ணெய் சிறைச்சோ
பண்ணுன விலங்கு ஞஸ்கல் பசுவின்வா யுறைகொ டத்தல்.]”

“அறவையாம் பின்ம -க்க வறவைத்து ரியம்வ ருந்தா
நிறுவியே யிடம்பி டாம னிறையத்தின் பண்டங்கல்
உறுதியா வரிஞ்சு கின்ற தறியிவை யோது மெண்ணேன்
கறநிலை யபிதா னங்க ளம்பிகை செய்ய மாறே.”

என்னும் நிகண்டுச் செய்யட்களானுணர்க. பதி - தலைவன்.
உம்மைகள் எண்ணும்மை. அருமை - இன்மை குறித்து நின்
றது. பொறுத்தல் - சுமத்தல். ஆவர் என்பது வருவித்துரைக்
கப்பட்டது. ஏ - தேற்றம். இடை - சினையாகுபெயர். மடக்கு
என்னுஞ் சொல்லணி வந்தவாறுணர்க.

இது காய்ச்சோன் வந்த கொச்சகக் கவிப்பா. (ஏக)

கலித்துறை

ஆரணி துங்க ஞரணி பங்க னருணேசன்
றூரணி யஞ்சுங் காரண நஞ்சங் தரியானேல்
வாரண ரெங்கே சாரண ரெங்கே மலர்மேவும்
பூரண ரெங்கே நாரண ரெங்கே போவாரே. எல்

ஆர் அணி துங்கன் - ஆத்திப் பூமாலையைத் தரித்த மேன்
மையை யுடையவரும், நாரணிபங்கன் - உமாதேவியை இடப்
பாகத்தி லுடையவரும் ஆகிய, அருணேசன் - அருணைசலேசரர்,
தாரணி அஞ்சும் காரண நஞ்சும் - உலகத்தார் அஞ்சுதற்குக்
காரணமான விடத்தை, தரியானேல் - (கண்டத்தின்கண்)
தரிக்காவிட்டால், வாரணர் எங்கே - இந்திரர் எங்கே, சாரணர்

உங்கே சாரணை எங்கே, மலர் மேவும் பூரணர் எங்கே - திருமூலப்பால்லி எங்கே பிரமர் எங்கே, நாரணர் எங்கே - திருமூலால்லி எங்கே, போவார் - செல்வார்கள்? (தப்பிச் செல்லுதல்லாத அடியிடங்களில் இறப்பார்கள் என்பது குறிப்பு.)

“ (முதலாகு) பெயர். துங்கன் - துங்கம் - உயர்வு. காரணி காரணானி யென்பதன் மருஉ. காரணம் - எது. அந்தம் - அப்சாரியை. தரியானேல் - எதிர்மறை வினையெச் சும். அந்தம் - செய்யுமெனச்சங் தொழின்மாத்திரையாய் நின்றது. சாரணர் - ஜூராவதம் என்னும் யானையை யுடையவர் என்று, இந்திரர் என்றவாரும். வாரணம் - யானை. சாரணர் - திருமூலால்லாகிய பதினெண் கணத்தரு ளொருவகையார்; “ஏழாழி யொழிதன் இனங்கொளற் குரித்தே” என்றதனால் அப்பதினெண் கணத்தரையுக் கொள்க. மலர்மேவும் பூரணர்- பிரமாவினது உந்தியங் தாமரைப்போதிற் ரேன்றிய நான் பிரமர்; பூரணர்-வியாபகத் தன்மையை யுடையவர், ஈண்டு நான் முகற்கு உபசாரமாக வந்தது. நாரணர் - நாராயணர் என்பதன் மருஉ. எங்கே - எவ்விடத்தே. எங்கே போவார் எனவினாகையில் ஏ எதிர்மறைப் பொருள்பட நின்றது. போவாரே - ஏ ஈற்றசை.

“மாலெங்கே வேதனுயர் வாழ்வெங்கே யிந்திரன்செங் கோலெங்கே வானேர்குடி எங்கே—கோலஞ்சே ரண்டுமெங்கே யவ்வவ் வரும்பொருளெங் கேள்ளினது கண்டமங்கே நீலமுருக் கால்.”

என்ற திருவநுப்பிரகாச வள்ளலார் திருவாக்கும் இப்பொருளாத லறிக.

இது, ஒன்று மூன்று கூவிளச் சிரும், இரண்டு நான்கு தேமாச் சிரும், இறுதிச் சீர் பெரும்பாலும் புளிமாங்காய்ச் சிரும் பெற்றுவந்த விருத்தக் கவித்துறை. (எல்)

கங்கி

திருவருணைக் கலம்பகம்

தழை

கட்டளைக் கலிப்பா

போந்த போதக நல்லுரி யாடையார்
 போர்வை யாளர் புகழுரு ஜெக்குளே
 யீந்த சூத நறுந்தழை யையீன
 யெங்கண் மாத ரெடுத்து மகிழ்ச்சியாய்
 மோந்த போது துவண்டது மெய்யிலே
 மொய்த்த போது புலர்ந்தது கண்ணினீர்
 பாய்ந்த போது நனைந்தது மீளவும்
 பார்த்த போது பசந்து மலர்ந்ததே.   எங்.

போந்த போதகம் நல் உரி ஆடையார் - (செருக்கடைந்து) வந்த யானையினது நல்ல தோலை ஆடையாக வடையவரும், போர்வையாளர் - திருவிக்கிரமனது தோலைப் போர்வையாக வடையவரும் ஆகிய சிஹபிரானாது, புகழுருஜெக்குள் - யாவரும் புகழ்கின்ற அருணகிரிப் பதியின்கண், ஜயனே - தலைவரே நீர், ஈந்த சூதம் நறும்தழை - கொடுத்த மாமரத்தின் நல்ல வாசனை வீசுகின்ற தழையை, எங்கள் மாதர் மகிழ்ச்சியாய் எடுத்து - எங்கள் தலைவியானவள் களிப்படைந்தெடுத்து, மோந்தபோது - முகர்ந்தகாலை, துவண்டது - வாடியது, மெய்யிலே மொய்த்தபோது - உடம்பிலே பட்டகாலை, புலர்ந்தது - உலர்ந்தது, கண்ணில் நீர் பாய்ந்தபோது - கண்களி னின்றும் நீர் சொறியப்பட்டகாலை, நனைந்தது—; மீளவும் பார்த்தபோது - திரும்பவும் பார்த்தகாலை, பசந்து மலர்ந்தது - பசுமையடைந்து மலர்ந்தது.

இது தழை விருப்புறைத்தல். தழை மலர்களை இடையிட்டு மாந்தளிர் முதலியவற்றால் செய்வதோர் உடைவிசேடம். அதா

நூலமும் உரையும்

கங்கை

ஈடு கண்ணாத நூலுமேயற்பித்துத் தலைமகளிடத்துச் சென்று
ஈடு கண்ணாத நூலுமோயான் சென்று கொடுத்தேன், அதுகொண்டு
அவ்விருவரை மூச்சுப்பட்டன' எனத் தலைமகளது விருப்பங் கூரை
கந்தும்.

ஏதும் கங்கப்படுவது தோல்; செயப்படுபொருளுணர்த்தும்
நூலை புலார்ப்பாகு கெட்டது. திருமால் வாமன வடிவங்கொண்டு
மாலைச் சங்கரவர்த்தியிடஞ் சென்று மூன்றாமண் யாசித்து
வழித்து திருவிக்கிரம வடிவத்தை அரனேர் அழித்து அதன்
பீராலைப் போர்வையாகக் கொண்டனரென்க. காம வெப்பத்
நூல் உயிர்ப்பினால் துவண்டதும் புலர்ந்ததுமென்க. மகளிராண்
மலரும் மரங்கள் பத்தினுள் மாமரம் பார்ப்பதால் மலர்வதால்
பார்த்தபோது பசந்து மலர்ந்ததென்றாலென்க. ஜயனே -
விளி. மெய்யிலே - ஏ பிரிநிலை. மலர்ந்ததே - ஏ ஈற்றசை.

இது சனம் கவிபோன்ற கட்டளைக் கவிப்பா. (எந்)

இரங்கல்

எண்சீர்க்கழிநேடிலாசீரியவிநுத்தம்

மலரிதழித் தொடைபான் மதியணி வித்தகனூர்

மலைமக ஸற்புதனூர் யெலரு ஜைப்பதிசூழ்

குலவுமி டக்கழியே பலவுமி டக்கழியே

குறவையினக்கயலே யுறவுமெ னக்கயலே

சல்மிகு முற்பலமே தளர்வது முற்பலமே

சருவும னத்திடரே தழுவும னத்திடரே

யிலைநெரி சற்பனையே யிலருரை சற்பனையே

யினியபனித்திரையே யினியிலை நித்திரையே. எச்

மலர் இதழி தொடை - கொன்றைமலர் மாலையையும்,
பால்மதி அணி வித்தகனூர் - வெண்ணீறம் பொருந்திய சந்தி

ரணையுங் தரித்த மேம்பாடுடையவராகிய, மலைமகள் அற்புதனூர்- உமாதேவியின் காயகர் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, வயல்அருணைப் பதிகுழு - வயல்களையாடுதா அருணகிரிப் பதியைச் சூழ்ந்த குலவும் இடம் குறிபோ - வினாக்கருகின்ற இடத்திலுள்ள உப்பங் கழியே! பலவும் இடங்கு அழிபோ - எனக்கு நேரிடுகின்ற எல்லாம் குள்பாற்றாத் கலங்குதலே; குறவை இனம் கயலே - குறவையிலூத்தூருயடைய கயல்ஸ்ரீனே! உறவும் எனக்கு அயலே - எனக்கு சுற்றமும் புறம்பே, சலம் மிகும் உற்பலமே - நீரில் உயர்ந்து விளங்குகின்ற நீலோற்பலமே!, தளர்வதும் முன் பலமே - யான் வருந்துவதும் முன் செய்த தீவினையின் பயனே, சருவும் அனம் திடரே - சஞ்சரிக்கின்ற அன்னத்தையடைய மணற்குன்றே! மனத்து இடரேதமுவும் - மனத்திலே துன் பமே பொருந்தும் ; இலைநெரிசல்பனையே - இலை நெருக்கத்தை யடைய பனைமரமே! இவர் உரை சற்பனையே - பிரிந்த இந்நாயகரது வார்த்தை வஞ்சனையே, இனிய பனிதிரையே - இனிமையைத் தருகின்ற குளிர்ச்சி பொருந்திய ஆலையே! இனி நித்திரையே இலை - இனிமேல் தூக்கம் என்பதே இல்லை. (முடிவில்லாத வாக்கியங்களில் ஆகும் என்பதை யொட்டுக).

இது காமமிக்க கழிபடர்களில். தலைமகளைக் காணலுற்று வருந்துகின்ற தலைமகள் தனது வேட்கை மிகுதியாற், கேளா தனவற்றைக் கேட்பனவாக விளித்து, தன் வருத்தங் கூறல். தொடையார் எனவும் பாடங்கொள்வர். சூழ் இடமென்க. குறவை - மீன் விகற்பம். அழி - முதனிலைத் தொழிற் பெயர். உறவு - சுற்றத்தார் அயல் என்றது வரைதலுக்கு முன்னதவினென்க. இடக்கழி - உப்பங்கழியிடம் என மாற்றியும், இடக்கு அழி - குதர்க்கங் தருகின்ற அழிவு எனவும், சருஷம் - மருவுகின்ற எனவும், சற் பனையெனப் பிரிந்து நல்ல பனை யெனவும் பொருள் கூறுவர்.

* புதிய காலை உற்பலமே திடரே பனையே திரையே
விழுதும், வாழுவா எகாரம் தேற்றம்; அசைநிலையுமாம். முதலடி
* புதிய மற்றொயாடுகள் மடக்கு.

இது முன்னார் கவிபோன்ற எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய
வித்தும். இதன் முன்னும் பின்னும் சந்தங்காட்டாத சில
கவிகளும் இதற்கும் குழிப்பையுங் தொங்கலையும் முன்னர்க்
கார்ப்பாவற்றைக் கொண்டு உய்த்துணர்க. (எசு)

சுவடுகண்டறிதல்

எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்

நித்த னம்பனரு ஞைசலத் திருவை
நின்று தேடியுடி னெஞ்சமே

* நித்த டஞ்சரம டங்க வேயிதல
தில்லை வேறுமர மிதனிடை
யத்தி நின்றவிட மவ்வி டஞ்சிலைகா
வரச நின்றவிட முவ்விட
மெய்த்து வாஞ்சியிள வாஞ்சி நின்றவிட
மில்வி டஞ்சவுடு மேவுமே. எநு

நித்தன் நம்பன் அருணைசலம் திருவை - என்றுமழிவில்
ஸாறுவாகிய சிவபெருமானரது அருணகிரிப்பதியிலுள்ள
ஷ்டிராகியனையாளை, தேடிநின்று உழல் நெஞ்சமே - தேடி நின்று
வாருந்துகின்ற மனமே! இதடம் சுரம் அடங்க - இவ் வழியிலுள்ள பாலை நிலத்தின் வெப்பம் தணிய, இது அலது வேறு
மாம் இலை இதனிடை - இதுவன்றி வேறு மரம் இல்லை இத
வரிட்டது, அத்தினின்ற விடம் அ இடம் - யானைன்ற விடமாகிய
அங்கிடத்திலும், சிலைகொள் அரசு நின்ற இடம் உ இடம் -

“ஷித்தடஞ்சரம டங்கவோ விதல்” என்றும் பாடம்.

வில்லைக்கொண்டு தலைவன் நின்ற இடமாகிய உவ்விடத்திலும், எய்த்து உள்அஞ்சி இளவஞ்சி நின்ற இடம் இ இடம் - இளத்து உள்ளத்தில் அச்சங்களாண்டு இளமை பொருந்திய தலைவி நின்ற இடமாகிய இவ்விடத்திலும், சுவடு மேவும் - அடிச்சுவடு பொருந்தி யிருக்கும்.

சுவடு கண்டறிதலாவது, சோதிடங்கேட்டுச் செல்லா நின்ற செவிலி, பாலைசிலத்தின்கண் உள்ள ஒரு மர நிழலில், சென்ற வர்களி னடிச்சுவடு கண்டு நெஞ்சொடு கிளத்தல். இதனைச் சுவடுகண் டிரங்கல் எனக் கூறுவாறுமூர்; அது பொருந்தாமை திருக்கோவையார் முதலிய இலக்கியங்களிற் கண்ணேர்க.

அத்தி, அரசு, வஞ்சி என்னும் மரங்களின் பெயர்களமெந்துள்ளமை காண்க. சிலைகொள் என்பது மரத்தை யனர்த்துங்கால் ஓலித்தலைக்கொண்ட என்க. இதில் சேய்மை நடு அண்மை முதலிய சுட்டுக்கள் வந்தன காண்க. தேடி நின்று ஒருசொன்னீர்மைத்து. நின்று - வருந்தினின்றெனினுமாம். நம்பன் - விரும்பத்தக்கவன். நம்பு - விருப்பம்; அது “நம்புமேவு நசையாகும்மே” (தோல். உரி. நக.) என்பதனை வறிக. நெஞ்சமே என்பது விளி. சுரம் - பாலை நிலம்; ஏண்டு அதன் வெம்மையை உணர்த்திற்று. பிரிதலும் பிரிதல் நியித்தமும் பாலையாதவின் இவ்வாறு கூறினார். அரசு என்பது, அமைச்சு, தச்சு என்றாற்போல விகுதி குன்றி நின்றது. வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடி. இதுபோறவின் மகளிர்க்கு வஞ்சி யெனப் பெயராயிற்று; உவமவாகுபெயர். வஞ்சி மரமென்று கொண்டு வஞ்சிக் கொம்பென்பாரு மூளர். சுவடு - பாதப்பதிவின் குறி. ஏ - அசைநிலை. எண்ணும்மைகள் தொக்கன. அத்தி நின்ற இடமாகிய அவ்விடத்து என இயைத்துக் கொள்க.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்து சீர்கள் தேமாச்சீரும், இரண்டு நான்கு ஆறுசீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் பெரும்

பாலமும் உரையும் பெற்றுவந்த எழுசிர்க் கழிநெடிலாசிரிய
என்னை.

(எடு)

மடல்விலக்கு

கலிவிநுத்தம்

நாறாட பண்ணலா ரேழூ பாகனு
நாறாளி சென்னியா ராஜை வெற்பரே
நால்லா பெண்ணையே கூட வேண்டுவார்
பீவலோரு பெண்ணையே வெட்டு வார்கொலோ. எகு

நாய உடை அண்ணலார் - இடபவாகனத்தையுடைய தலை
வாரும், உணழு பாகனர் - உமாதேவியை இடப்பாகத்திலுடைய
வாரும், ஜூய அணி சென்னியார் - கங்கசயை யணிந்த சடை
நால்லா யுடையவருமாகிய சிவபெருமானரது, அருணை வெற்
பாரு அருணகிரிப் பதியிலுள்ள தலைவரே! ஒரு பெண்ணை
கூட பீவண்டுவார் - ஒரு பெண்ணைச் சேர விரும்புகின்றவர்,
பீவரு ஒரு பெண்ணை வெட்டுவாரோ - வேறேரு பனைமரத்தை
பீவாட்டுவாரோ, கூறு - கூறுவீராக.

கூறு என்பது பன்மையின் ஒருமைவந்த வழுவமைதி. இக்
வளி கூலைவன் பாங்கியை நோக்கி மடலேறுவேண்றபோது
அது கூடாதெனத் தோழிலிலக்காகக் கூறியதென்க.

மடலேறுதல் என்றது, தலைவன் தலைவியைச் சேரவேண்டி,
நீறுடுகி யெருக்கம் பூமாலை முதலியவற்றை யணிந்து தலைவி
படத்தைக் கையில் வைத்துப் பனக்கருக்காற் செய்த குதிரை
பீமீதுறுதல். இவ்வாறேறி வந்தவனுக்குக் கருதிய பெண்ணைக்
கொடுத்தன் மரடு.

எறு-தருமவிடை யென்க. வெற்பரே - விளி. கொல், ஏ-
அஞ்சங்கிலைகள். ஓ-எதிர்மறை; வெட்டார்கள் என்றபடி. கூறு-

கசக

திருவருணைக் கலம்பகம்

விகுதி குன்றிய முன்னிலையேவ லொருமை வினைமுற்று; வினைத் தொகை யெனக்கொண்டு, தாம் புகழ்ந்து கூறுகின்ற என்று பொருள் கூறினுமாம். வெட்டிற் பாவமுண்டாமென்பது கூறி விலக்கினாலென்க. ஒரு மகனிறை யடையவேண்டுபவர் வேறொரு மகனிறை போடுவாலோ என்னும் நயந்தோன்றுதல் காண்க

இது, ஒன்று இரண்டு மாங்கு சீர்கள் கூவிளச் சிரும், முன்றுஞ்சீர் பெரும்பாலும் தேமாச்சிரும் பெற்றுவந்த கலி விருத்தம்.

(எசு)

தவம்

என்சீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிநுத்தம்

வாய்ந்தநல மருந்தருந்தி யரிய யோக

வகைபுரிந்து வாயுவுள்ளே யடக்கி னலுங்
காய்ந்தவிருப் பூசியிலே தவஞ்சிசய் தாலுங்

காயம்வருந் திடுவதலாற் கதிவே றண்டோ
வாய்ந்ததிரு நீறணிந்தைந் தெழுத்தை போதி

யகமகிழ்ந்து சிவாகமத்தி னடைவை யோர்ந்தே
யேய்ந்தருமை சலத்தைவலங் கொண்டா ரன்றே
விமைக்குமுன்னே கைலையிலை யிடங்கொண்டாரே. என

நலம் வாய்ந்த மருந்து அருந்தி - நன்மை சிறந்த மருந்து களையுண்டு, அரிய யோகம் வகைபுரிந்து - செய்தற்கரிய யோக வகைகளைச் செய்து, வாயு உள்ளே அடக்கினாலும் - காற்றை வெளியிற் செல்லாமல் உள்ளே அடங்கச் செய்தாலும், காய்ந்த இருப்பு ஊசியிலே - நெருப்பிற் காய்ந்த இருப்புசியின் கண்ணே நின்று, தவம் செய்தாலும் - தவத்தைச் செய்தாலும், காயம் வருந்திவெது அல்லால் - உடல் வருத்தப்பவெது அன்றி, வேறு

ஏது என்டோ - வேறு உய்யும் வழிஉண்டோ? ஆய்ச்த திருநீறு அடைந்து - அறிஞர்கள் மேலானதென்று ஆராய்ந்தெடுத்த திரு வெள்ளானார்றறைத் தரித்து, ஜந்து எழுத்தை ஓதி - ஸ்ரீ பஞ்சாட சாதகாத யுச்சரித்து, அகம் மகிழ்ந்து - மனமகிழ்ச்சி யடைந்து, சில ஆகமத்தின் அடைவை ஓர்ந்து - சைவ ஆகமங்களின் முறையை அறிந்து, அருணைசலத்தை ஏய்ந்து - திருஅண்ணை முறையை அடைந்து, வலம் கொண்டார் - பிரதட்சணஞ் செய்த வார்த்தை, இமைக்குமுன் - கண்மூடித் திறக்கு முன்னே, கைலை மாலை இடம் கொண்டார் - திருக்கைலாய மலையைத் தனக்குரிய இடமாகக் கொண்டவர்களாவார்கள்.

இக்கவி * தவஞ் செய்வாரை நோக்கி நீவிர் இவ்வாறு நினைவு, செய்வதற்கு பயனின்று; திருவண்ணமலையை ஆகம முறைப்படி வலஞ்செய்து வணக்கினால் கதி எனிதிற் கிடைக் கூடும் எனக்கூறிய தென்க.

யோகம் - அட்டாங்கயோகம். அட்டாங்கமாவன: இயம், ஈயம், ஆசனம், பிராணையாம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, நியானம், சமாதி; இவற்றைத் திருமந்திர முதலியயோக நூல்க ஞட காண்க.

மருந்து - யோக சாதனத்திற்குரிய மருந்து. கதி-மோகஷம் எனிலுமாம். காயம் வருந்திவெது - உடல்வற்றி உலர்ந்து பீபாதல். உண்டோ-ஓ எதிர்மறை; இல்லை என்றபடி. திரு வைந்தெழுத்து - சிவாயங்கம். இவற்றின் பேதங்கள் பல. சி - சிவத்தைக் காட்டும்; வ - அருட்சத்தியைக் குறிக்கும்; ய - உயிர் களைச் சுட்டும், ந - உயிர்களைப் போகத்திற் செலுத்தும் மறைப் புச் சக்தியை யனர்த்தும்; ம - மலத்தினைக் குறிக்கும்.

உயிர்கள் நகரவாற்றலாற் பாசவாழ்க்கை யுறும். அருட் தியும் மறைப்புச் சத்தியும் சிவசத்தியும் ஒன்றேயாதலான்

* நட-ம் செய்யுள்ளை.

வீடு நாடலுறவார்க்கு மறைப்புச்சத்தி அருட்சத்தியிலொடுங்கி அருட்சத்தியே மேற்பட்டுத் தோன்றும். அதனை நகரம் வகரத்திலொடுங்குவதென்ப. சிவத்தில் சத்தி ஒடுங்குதலால் சிகரத்தில் வகரம் ஒடுங்குவதாகும். உயிர் அருட்சத்தியின் துணை கொண்டு சிவத்தில் ஒடுங்குவதால் யகரமும் சிகரத்திலொடுங்கு மென்ப. உயிரைப்பற்றிய மலம் வலியற் றடங்குவதால் மகரமும் யகரத்திலொடுங்கும். இம்முறையாக, ஐஞ்செழுத்தும் சிகரத்திலொடுங்குமென்ப.

ஆகமம் - சிவபெருமானுல் அருளிச் செய்யப் பட்டமையின் சிவாகமம் என்றார். ஆகமம் - ஆ - ஞானம், க - மோக்ஷம், ம-மலநாசம்; எனவே, ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம் பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வல்லது; ஆ - பாசம், க - பசு, ம - பதி, எனவே, திரிபதார்த்த ஸ்தநத்தை யுணர்த்தவல்லது என்ப. சைவாகமங்கள் காமிக முதலிய உஅ-ம் ஆம். காமிக முதலிய கா-ம் பிரணவர் முதலிய கா சிவன் களுக்கும் அருளிச் செய்யப்பட்டமையின் சிவபேதமென்றும்; விசய முதலிய கஅ-ம் அநாதிருத்திரர் முதலிய கஅ உருத்திரர் களுக்கும் அருளிச் செய்யப்பட்டமையின் ருத்திரபேதமென்றுஞ் சொல்லப்படும். காமிக முதலிய ஆகமங்கள் சிவபெருமானுக்கு அங்கங்களாம்.

ஆகமம், சிந்தாந்தம், மந்திரம், தந்திரம் என்பன ஒரு பொருட்களைவி. இவற்றின் விரிவை காமிகாகமம் தந்திராவதாரப் படலத்திலும் பிறஆகமங்களிலுக் கண்டுகொள்க.

இமை - ஒருமுறை கண்ணிமைத்தற்கு வேண்டும் பொழுது. அன்று, ஓ, ஏ - அசைநிலைகள். இரும்பு என்பது இருப்பு எனவலித்தல் விகாரம் பெற்றது. ஒதுமுறை - மானதம், மந்தம், உரை என மூன்று வகைப்படும். அது “மானதமந்தமுரையென்ன வொருமூன்றுகு, மானதநெஞ்சிற் செபிக்குமாறு”

“நான்காலை பொரிகேட்கச் சொலுமாற்றம், அந்தம் பிறர் விடங்கிடுமாற்” என்னுஞ் சைவசமயநேறியானுணர்க.

இது, ஒட்டுசெய்யுள் போன்ற எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய ஸ்ரூபம். எதுகை அடிதோறும் முதற்சீர் முழுவதும் ஒசை யோத்து, போனை பாக்கஞ்சுக்குக் குறித்த சீர்களன்றி இசை யோத்து, பொருண்யம் வலியுறுத்தல் ஆகிய இவைபற்றிப் பிற நான்காலை (ஒ)நாவிற் பயின்றுவரும் அழகு நோக்கற்பாலது.

மாலை யிரத்தல்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

நூலாக்கியா திங்க ளெமுந்தா லெங்கண்மின் வெங்கதி ரெங்பாள் காங்கிளா ளாயினு மன்னாள் கட்கம வங்குளி யாவோ தூலாக்கியா வெங்கதிர் தானேய் சோணகி ரிப்பெரு மானே பாலாக்கிலை யென்றுகொ டப்பா யன்றது வெண்மதி யாமே.

துலங்கிய வெம்கதிர்ஏய் - விளங்குகின்ற சூரியனை யொத்த, போணகிரிப் பெருமானே - அருணசலத்திலுள்ள தலைவனே ! காங்கள் மின் - எங்கள் மின்னற் கொடுபோன்ற தலைவி, இலங்கிய திங்கள் எழுந்தால் - விண்ணில் விளங்குகின்ற சந்திரன் பீறான்றினால், வெம்கதிர் என்பாள் - வெம்மையைத் தருகின்ற சூரியன் என்று சொல்லுவாள், கலங்கினள் ஆயினும் - மனக்கலக் கந்தை யுடையவளானாலும், அன்னாள் - அத்தன்மை யுடையவ ளாது, கண்கமலம் குவியாவோ - (தண்கதிராகிய சந்திரனையிருந்தால்) கண்ணுகிய தாமரைமலர் குவிந்து போகாவோ !(ஆலை), அலங்கலை என்று கொடுப்பாய் - நீ மாலையை யெப்பொழுது கொடுப்பாய், அன்று-அப்பொழுது, அதுவெண்மதி ஆம்-அத்திங்கள் வெண்ணீற்றம் பொருங்திய தட்பத்தையுடைய சந்திரனாகும்.

இவ்வாறு கூறித் தோழி தலைவனிடம் மாலை வேண்டினுள்ளன்க. கள் கமலம் - கள்ளையுடைய தாமரை யெனவும் இரு

கசஅ

திருவருணைக் கலம்பகம்

பொருள் கொள்க. கலங்கினள் ஆயினும் - கலக்க முடையாள் ஆதலால் அவ்வாறு கூறினாயினும் தன்கதிராயிருந்தால் கமலங் குவியாவோ என்க. குவியாவோ என்பதில் ஓ வினா. கட்கமலங் குவியா என்றது நித்திரையின்மை குறித்தது. எய் - உவம ஏருபு.

இது, முதற்சீர் கருவிளச்சிரும், இரண்டு, நான்கு, ஐந்து சீர்கள் கூவிளச் சிரும், மூன்று, ஆறுசீர்கள் பெரும்பாலும் தேமாச் சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம் .(எஅ)

இருவிகற்பநேரிசைவேண்பா

ஆற்றுங்காற் கஞ்சத் தவர்தா மரைக்கண்ணார்
சாற்றுங்காற் கண்ணரவர் தந்தையார் — கீற்றுமதி
குடும்பெருமானைச் சோணகிரி வித்தகணைத்
தேடுவதிங் கெப்படியோ சேர்ந்து.

எசு

ஆற்றுங்கால் கஞ்சத்தவர் - முடியில் தாங்குகின்ற தண்டினை யுடைய கமலாசனராகிய பிரமர், அரை கண்ணர் - அரைக் கண்ணை யுடையவர் ; சாற்றும் - புகழ்ந்து சொல்லும், அவர் தந்தையார் - அப்பிரமரது தந்தையாராகிய திருமாலானவர், கால் கண்ணர் - காற்கண்ணையுடையவர் (ஆதலால்), கீற்று மதி குடும்பெருமானை - பிறைச் சந்திரனைத் தரித்த தலைவரும், சோணகிரி வித்தகணை - அருணசலேசரரும் ஆகிய கடவுளை, இங்கு சேர்ந்து தேடுவது எப்படி - இப்பதியில் கூடித் தேடுவது எவ்விதம் ?

பிரமதேவரும் திருமாலும் முறையே அரைக் கண்ணரும் காற் கண்ணரும் ஆதலால், அருணசலேசரரைத் தேடுவது எவ்விதம் என்பது. எப்படியோ என்றதனால் முடியாமை பெறப்பட்டது. ஆற்றுங்கால் என்பதில், கால் - இடமென் பாரும் உளர். கஞ்சத்தவர் - தாமரை மலரில் தோன்றியவர்;

அநாவாது ஸ்ரீராமாவினது உந்தியந்தாமரை மலர். தாம் அசை
வளை அஸர, கால் - கீழ்வாயிலக்கம். அரைக் கண்ணர் -
போன்றுக் கியின்கண் தோன்றியவர். காற் கண்ணர் - சிவ
போன்று கிருவடியில் கண்ணச் சாத்தியவர். அது,

“ பங்கய மாயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
நங்க ணிடந்தரன் சேவடமேற் சாத்தலுமே
நங்கர னெம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவா
றெங்கும் பரவிநாந் தோனைக்க மாடாமோ ”

ஈங்குலம் திருவாசகத்தானுணர்க. இக் காரணத்தால் ஊனக்
கண்ணரெனச் சாதுரியமாகக் கூறினாரென்க. காற்.கண்ணரவர்,
ாலின்கட் சிலம்புடையரெனவும், காற்றை உணவாக உண்ணு
கின்ற அரவினே அணிந்தவரெனவும் கூறுப.

கிற்று - துண்டம். வித்தகன் - மேம்பாடுடையவன்.
ஸு - அசைநிலை. இது கருத்துடை யடைமொழியணி.

இது, காசு என்னும் வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப
யோசை வெண்பா. (எக)

கட்டளைக்கலீத்துறை

சேனூர் திருவடைச் செல்வரைக் காணிற் சிறப்புச்செய்து
பேணு தவருமூண் டோபுவி மீதிற் பெருத்தெழுந்து
சோணு சலவடி வாய்வெளி யாய்நின்ற சோதிதனைக்
கானைத் தென்னைனைச் சொல்வர்செந் தாமரைக் கண்ணனென்றே.

புவிமீதில் - பூமியின்கண், சேண் ஆர் திருவடை செல்
வரை காணின் - மிகுதியாய் நிறைந்த சிறப்பினையடைய செல்
வர்களைப் பார்த்தால், சிறப்பு செய்து - உயர்வுபெறச் செய்து,
பேணுதவரும் உண்டோ - நன்கு மதியாதவரும் உள்ளோ?
பெருத்து எழுந்து - அதிகரித்தெழுந்து, சோணைசல வடிவாய்
வேவளியாய் நின்ற சோதிதனை - அக்கினிமலை யுருவமாய் வெளிப்

படையாய் எழுந்தருளிய சோதியை, கானைத கண்ணனை - பார்க் காத கண்ணையுடையவனை, செந்தாமரைக் கண்ணன் என்று சொல்வர் - செங்கமலக் கண்ணன் என்று கூறுவர்.

சேண் - நெடுமை ; ஈண்டு மிகுதியை உணர்த்திற்று. திரு-இலக்குமிவிலாச மெனிலுமாம். உயர்வுபெறச் செய்தல் - தாந்தாழ்ந்து நிற்றல். காணின் - செயின் என்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சம். பேணுதவரும் - முற்றும்மை. உண்டோ - ஒத்திர்மறை. இல்லை யென்றபடி. பகைவர், நட்டார், நொது மலர் என்னும் மூவகையாரும் பேணுதவின், இவ்வாறு கூறி அர். திருவள்ளுவரும் “செல்வரை யெல்லாரும் செய்வர்சிறப்பு” என்றார் (திருக்துறள் - எடுக). பேணுதல் - நன்குமதித்தல், வழிபடல் ; விரும்புதல் எனினும் ஒக்கும். புவிமீதில் என்பதைப் பெருத்தெழுந்து என்பதேஞ்செடும், சொல்வர் என்பதேஞ்செடும் ஓட்டுக் ; இடைநிலைத் தீபகம். கானைத கண் - குருட்டுக் கண் எனினுமாம். ஏ - அசைநிலை. சோதி - சோதியாகிய கடவுள் ; சிவபெருமான் அனற்பிழும்பாய்த் தோன்றியமை. செந்தாமரைக் கண் என்பது - முகமன் என்றபடி.

இது, நேரசை முதலாய் ஒற்றொழித்துப் பதினாற்முத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக் கவித்துறை. (அ)

இருவிகற்பநேரிசைவேண்பா

என்றுமதிக் கண்ணை ரிறைவரரு ஞைபுரியி
னின்றுதவம் புரியாய் நெஞ்சமே—பொன்றிரளான்
மாதரையா ஞயிழைச்சுழ் மாதரையா னீதுவண்டு
மாதரையா ஞமையென்சொல் வாய். அக.

நெஞ்சமே நீ - மனமே! நீ, என்றுமதிக் கண்ணைர் இறைவர் அருணைபுரியில் - சூரிய சந்திரர்களைக் கண்ணைக் குடையவ

நான் விலைப்படங்களுக்கு திருவருணைப் பதியில், என்று தவம் பூசியாம். தங்கள் மூலத்தைச் செய்யாய், பொன்திரளான் - பொற் கூட்டுரையும், மா தரையான் - பெரிய பூமியானும், ஆயிழூ தாநாதர் ஏழான் - ஆராய்ந்த ஆபரணத்தை யணிந்த மாத நான் அழுகானும், துவண்டி - வாடி, மாதரை ஆனாமை என் சொல்லாய் - ஆசையை விடாமைக்கு யாது கூறுவாய்?

அருணோயிற் றவஞ் செய்யினன்றி மூவாசையும் நீங்கா பூஷன்றபடி. சிவபிரானுக்குச் சூரியன் வலக் கண்ணும் சந்தி பங்களூடுக் கண்ணுமாதல்பற்றி என்றுமதிக் கண்ணு ரென்றார். பூரியாய் - எதிர்மறை முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. புரி - புருதி, ஆய் - விகுதி, எதிர்மறை ஆகார இடைநிலை தொக்கது. போன்சமே - விளி. ஆன் - மூன்றாணுரூபு; கருவிப்பொருள். உம் என்ற எண்ணும்மை தொக்கது. ஆய் இழூ, சூழ் மாதர் - கிழனத்தொகை. ஐ - அழகு. மாதர் - ஆசை. அது “மாதர் காதல்” (தோல். - உரி - நய) என்பதனானுணர்க. சொல்வாய்-முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. பின்னிரண்டடியும் மடக்கு. அருணபுரி என்பது அருணபுரி என்று விகாரப்பட்டது.

இது, நான் என்ற வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (அக)

இடைச்சியார்

எண்சீரிக்கழிநெடிலாசீரியவிநுத்தம்
சொல்லாடி னுமக்கிரண்டு பசுவே யுண்டு

சுமங்திடுபாற் கலசமுமத் துணையா மீது
மல்லாம லிடையின்மிக விளைத்துப் போனீ

ராயிருந்து மிடைமதியோ வகந்தை தானே
புல்லாரென் பணிதொடையா ராருணை நாட்டிற்

பொதுவர்குல மங்கையே ரே புவிமேற் கண்டோ
ரெல்லாருந் தனித்தனியே டெட்தக்கக் காலு
மிரண்டுமுரை யாமலகன் ரேகு வீரே. அட

கருவு

திருவருணைக் கலம்பகம்

புல் ஆர் என்பு அணி தொடையார் - அறுகம் புல்லையும் ஆத்திப் பூவையும் பிரமவிட்டுணுக்களது எலும்பையும் தொடுத்த மாலையை அணிந்த சிவபெருமானரது, அருணை நாட்டில் - திருவருணைப் பதியையடையா நாட்டின்கணுள்ள, பொதுவர் குலமங்கையரே - இடையர்குல மகளிரே! சொல்லாடின் உமக்கு - விசாரிக்கின் நூமக்கு, இரண்டு பசுவே(ப்) உண்டு - இரண்டு பசுவே யுள்ளது [இரண்டு பசிய மூங்கில் போன்ற தோன்கள் உள்ளன]; சுமங்கிடு பால் கலசமும் அ துணைஆம் - சுமக்கின்ற பாற்குடமும் அவ்வளவினதாகும் [சுமக்கின்ற தனங்களுமிரண் டாகும்]; ஈதும் அல்லாமல் இடையில் மிக இளைத்துப் போனீர்- இதுவே யன்றி - மத்தியில் மிகவும் இளைத்துப் போய் விட்டார் [இடையினிடத்து மிகவும் தேய்ந்து போயிருக்கின்றீர்] ; ஆய் இருந்தும் - இவ்வாரூக விருந்தும், இடைமதியோ - பின் புத்தியோ! [இடைச்சாதியின் புத்தியோ], அகந்தையோ - கர்வமோ! புவிமேல் கண்டோர் எல்லாரும் - பூமியில் பார்த்தவர்கள் யாவரும், தனி தனி ஏடு எடுத்தக்காலும் - ஒவ்வொருவராக நீர் கொண்டுவந்த தயிரிலே ஏடாகிய ஆடையை யெடுத்துக் கொண்டு போன்போதும் [தலையிலேயுள்ள பூவை யெடுத்துக் கொண்டு போன்போதும்], இரண்டும் உரையாமல் அகன்று ஏகுவீர் - உடன்படல் மறுத்தலென்ற இவ்விரண்டு வகையுளான்றுங் கூறுமல்நீங்கிச் செல்வீர். (என்றுள்ளன்க.)

தெருவிற் பால் தயிர் கொண்டுவிற்கும் இடைச்சியை நோக்கிக் காதல் கொண்டாலேரு காமுகன் தனது வேட்கையை வெளிப்படுத்தி அவளை முன்னிலையாக்கிச் சொன்னதாகக் கூறுவது இடைச்சியாரென்னும் உறுப்பினிலக்கணமாம். இது காலத்தான் மருவியது.

சொல்லாடல் - ஒருசொன்னீர்மைத்து. சொல்லாடின் செயினென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; சொல்லாடு-பகுதி,

தீவி விடுதி, பாலையுண்டு-ஆக்களே யளவென்னும் பொருளில் எழுப்பார்கள் அதைகளிலையுமாம்; ய - உடம்படுமெய்; மூங்கிலென்ற பாலையுண்டு வேய் உண்டு எனப்பிரிக்க; பசுமைப்பண் பாலையுண்டு கெட்டது. தோன் மூங்கில் போறவின் இவ் வாழ கூறினார். பசுவேய் என்பதற்கு முழுந்தாளைக் குறித்த பாலையுண்டு பொருள்கொண்டு பசுமூக்கென்பாருமூளர். பசுமூக்கொண்டு என்பதற்கு ஜீவான்மா பரமான்மா வென்பாருமூளர். பாலையுண்டு பயோதரமாதவின் பாற்கலசமென்றார். அத்துணை-அங்குவாலைவே இரண்டாம். ஈது-சுட்டு முதல் நீண்டது. உம் ஸுரங்கது தழீஇய வெச்சவும்மை. அல்லாமல் - எதிர்மறைக் குறிப்பு வினையெச்சம். இடை - மத்தியகாலம். போனீர் - முன் ளிலை இறந்தகாலத் தெரினிலைவினைமுற்று. ஆய் - செய வெனச்சத் திரிபு. பொதுவர் - முல்லைக்குங் குறிஞ்சிக்கும் பொதுவாயுள்ளவர்; வேசையர். உடன்படல் - எதுத்துக் கொள்ளுங்க ளென்றல்; மறுத்தல் - எடுக்கவேண்டாம் என்றல். ஏகுவீர் - முன்னிலை யெதிர்கால வினைமுற்று. ஏ - அசைனிலை.

இது சூக-ஆம் செய்யுள் போன்ற எண்சீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்.

இதுவுமது

கட்டளைக்கலித்துறை

வீரனை நல்கி மகமூறு செய்த விடைக்கொடியார் கார்ணி கண்ட ராகுணை சலத்திற் கலசங்கொண்டு மோரது கூறு மிடையின மானுக்கு முண்டகம்போ வீரடி மெல்லினம் வல்லின மாகு மிருதனமே. அங்

வீரனை நல்கி - வீரபத்திரனைத் தோற்றுவித்து, மகம் ஊறு செய்த - யாகத்திற் கிடையூறுண்டாக்கிய, விடைகொடியார் - இடபக்கொடியை யுடையவராகிய, கார்அணி கண்டர் -

கருசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

மேகத்தை யெத்த கருநிறம் பொருந்திய விடத்தைத் தரித்த சிவபெருமானரது, அருணைசலத்தில் - திருவண்ணமலைப் பதி யில், கலசம்கொண்டு - மோர்க்குடத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, மோர் அது கூறும் - மோர்விலை கூறுகின்ற, இடையினம் மானுக்கு - இடையர்க்குலப் பெண்ணுக்கு, முண்டகம்போல் ஈர் அடி மெல்லினம் - தாமரை மலர்போன்ற இரண்டு பாதங்கள் மிருதுத் தன்மையுடையனவாகும், இருதனம் வல்லினம் ஆகும் - இரண்டு முலைகள் சூதாடு கருவியின் தன்மையை யொத்திருக்கும்.

மகம் - தக்கயாகம். கார்அணி - அணி உவமவுருபு; சீவக சீந்தாயணி உழந்-ம் செய்யுளில் “முத்தணி மாலை” என்பதற்கு, ஆசிரியர் நச்சினார்க்கிணிய ரூரையைக் கவனிக்க. மோர் அது - அது பகுதிப்பொருள் விகுதி. மான் - உவமவாகுபெயர்; மருண்ட பார்வைக்கு உவமம். ஈர், இரு - இரண்டென்னும் எண்ணின் திரிபு. ஆகும் என்பதை மெல்லினம் என்பதனேடு ஒட்டுக. ஏ - அசைனிலை. இக்கவியில் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் வரப்பாடியது காண்க.

இது நேரசை முதலாய்வந்த கட்டளைக் கலித்துறை.(அந.)

தலைவியிளமைத்தன்மை பாங்கி தலைவர்க்குணர்த்தல்

அறுசீர்க்கழி நேடிலாசீரியவிருத்தம்

தடஞக மணிவெயிலும் பிழையுமிழு

நிலவுமெதிர் சடில நாத

நெடஞக நெடஞ்சிலையா னசுரர்புர

மெரித்தபிரா னருணை நாட்டிற்

நிடஞக மனையவரே தனஞ்சிறிதுங்

காணுத சிறியார் தம்மைக்

கடஞக நீர்வினவிப் பினைதேடி

முறிதனையேன் கைக்கொண் மரே.

அசு

நடம் நாகம் மணிவெயிலும் - பெரிய பாம்பினது மாணிக் காலன் ஒளியும், பிறை உழிமும் நிலவும் - இளஞ்சங்கிரன் வீசுவால் ஒளியும், எதிர் - ஒன்றேடொன்று பகைத்தெத்திர்க்கின்ற மதுஸம்நாதன் - சடையையுடைய தலைவரும், அடல்நாகம் நெடுகிழூயான் - போர் புரிவதற்கு மேருமலையாகிய நீண்ட வில்லையுடையவரும், அசுரர்புரம் ஏரித்தபிரான் - அசுரர்களது முப்புரத்தையும் ஏரித்தழித்தருளிய தலைவருமாகிய சிவபெருமானு ஆகு, அருணைநாட்டில்-திருவருணகிரிப் பதியையுடையநாட்டின் நாலூள்ள, திடன் நாகம் அனையவரே - வலிய யானையை யொத்த நலைவரே ! தனம் சிறிதும் காணுத - முலைசிறிதுந் தோன்றப் பெருத, சிறியார்தம்மை - சிறியராகிய மகளிரை, நீர்கடன்ஆக வினவி - நீர் அனையும் முறைமையாகக் கேட்டு, பிணைதேடி - மான் வந்ததோவெனக் கூறித் தேடி, முறிதனை ஏன் கை கொண்டூர் - தழையை ஏன் கையிற்கொண்டூர் ?

இது, தலைவி யினமைத்தன்மையள், இப்போது நீர் இவ்வாறு வருவதில் பயனில்லையெனத் தலைவனை நோக்கிப் பாங்கி கழறினால்கூடும்.

சிலேடை வகையிற் பொருள் கொள்ளுங்கால், தனம் சிறிதும் காணுத சிறியார் தம்மை - பொருள் சிறிதுமில்லாத ஏழை மனிதரை, நீர்கடன் ஆகவினவி - நீர் வட்டிக்கு வாங்கிய கடனைக்கேட்டு, பிணைதேடி - பிணையைத்தேடி, முறிதனை ஏன் கை கொண்டூர் - எழுதிக்கொடுத்த ஓலை முறியை ஏன் கையிற்கொண்டூர்? ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் பின்னர்க் கேட்கக் கூடாதென்பது கருத்து.

தடநாகம் எனற்பாலது எதுகை நோக்கித் திரிந்தது. வெயிலும் பிறையும் என்பவற்றில் உம்மைகள் என்னும்மை. திடன் - மொழி யிறுதிப்போலி. அனையவரே - விளி. சிறிதும் என்றதனால் மிகுந்த இளமையென்பது பெறப்பட்டது. ஏ -

கருரை

திருவருணைக் கலம்பகம்

அசைனிலை. சிலேடை வகையில் பினை என்பதற்கு, பொருள் கொடுக்கலாமென்று அவரோடு கையெழுத்திட்டவ ரென்க. பதிலாகக்கொள்வது என்பாருமார்.

இது, முதல்காண்கு சிரும் காய்ச்சிரும், இறுதி இரண்டு சிரும் மாச்சிரும் பெற்றுவந்த அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத் தம்.

(ஆச)

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

கையடைந்த மழுமானுஞ் செழுமானு
முழைமானுங் கயலு மானு
மையடைந்த விழிமானு முடனுக
வருணேசர் வருகு வாரே
மெய்யடைந்த நிறங்கருகி விழிகளும்பன்று
சடைந்துவர மிடற்றி ஊடே
யையடைந்து படர்ந்துவர யமன்டர்ந்து
தொடர்ந்துவரு மன்று தானே.

அநு

மெய் அடைந்த நிறம் கருகி - உடம்பிற் பொருந்திய செவ் விய நிறங் கருமையடைந்து, விழிகளும் பஞ்ச அடைந்துவர - கண்களும் ஒளியிழந்து வரவும், மிடற்றின் ஊடே - கண்டத்தி னிடத்து, ஜ அடைந்து படர்ந்துவர - கோழை சேர்ந்து அதி கரித்து வரவும், யமன் அடர்ந்து - கூற்றுவன் நெருங்கி, தொடர்ந்துவரும் அன்று - நம்மைத் தொடர்ந்து வருகின்ற அக்காலத்து, கை அடைந்த மழுமானும் - தமது கையிலே பொருந்திய மழுப்படையும் மானும், செழுமானும் - செழிப்புற் றிருக்கும் இடபழும், உழைமானும் - உழை மானையும், கயலும் மானும் - சேலையும் ஒக்கும், மை அடைந்த விழிமானும் - மைதீடு டிய கண்களையடைய உமாதேவியும், உடன் ஆக - தம்மோடு வர,

அருணேசர் வருகுவாரோ - அருணேசலேசரர் வருகுவாரோ? (வர மாட்டாரென்றபடி).

வாழ்நாள்ளவும் அருணேசலேசரரை தினையா திருந்தால், இறக்குநாளில் அருள்செய்ய மாட்டாரென்பது கருத்து. உம் காமதன் எண்ணும்மை. மான் - ன் சாரியை. உழை - மான் விழற்பம். மானும் - உவம வருபு. மான் (மருண்ட பார்காவக்கு) உவமவாகுபெயர். வருகுவார் - வா பகுதி, ஆர் விருதி, வ் எதிர்கால இடைநிலை, கு சாரியை, கு விரித்தல்; பருதி விகாரப்பட்டது. ஏ - வினாப்பொருள்; இன்மைப் பொருள் தந்தது. தான், ஏ - அசைநிலைகள்.

இது முதற் செய்யுள் போன்றதே. (அடு)

தலைவன் கூற்று

இருவிகற்பநேரிசைவெண்பா

அண்ணை மலையா ராணியனை யீரும்மைக்
கண்ணைலஞ் செய்தான் கமலத்தோ—நெண்ணை
தினைக்கோலஞ் செய்தமுலை யேந்திழையீ ரெண்னை
மணக்கோலஞ் செய்தான் மதன். அசு

அண்ணைமலையார் அருணை அனையீர் - அருணேசலேசரரது
அருணைகிரிப் பதியை யொத்தவரே! கோலம் செய்த இனை
முலை எந்து இழையீர் - தொய்யி வெழுதிய இரண்டு தனங்களை
யுடைய தலைவியரே! கமலத்தோன் - நான்முகன், உம்பை
உள்ளுலம் செய்தான் - உம்மை விவாகஞ் செய்துகொண்டான்
மஷன் - மன்மதன், எண்ணைது - இதனை ஆராயாது, என்னை
மணம் கோலம் செய்தான் - என்னைக் கவியாண கோலஞ்
செய்தான்.

சிலேடை வகையிற் பொருள் கொள்ளுங்கால்: உம்பை
உள்ளுது கண் ஆலம் செய்தான் - இத்தகைய உம்மை அர்

கருஅ

திருவருணைக் கலம்பகம்

யாது கண்ணிடத்து விடமாகச் செய்தான், மதன் - மன்மதன், மணம் கோல் அஞ்ச எய்தான் - வாசனை பொருந்திய மலர்ப் பாணங்கள் ஜூந்தையுந் தொடுத்தா னென்க.

கண்ணலம் - கல்யாணம் என்பதன் மருஉ; தேய வழக்கு. என்னது - எதிர்மறை விழையெச்சம். அனையீர், ஏந்திழையீர் என்பன அனையார், ஏந்திழையார் என்பவற்றின் விளி. ஏந்திழையீர் - வாளா பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது; ஏந்திய ஆபரணத்தை யுடையவரே யென்பது பொருள். தன் வருத்த விகுதியால் ஜூந்து பாணமு மெய்தா னெனக் கூறினு னென்க.

இது, மலர் என்ற வாய்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (அசு)

கொற்றியார்

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்

மழலைமொழி இசையாலுங் கொடுப்பார்வை

யதனாலு மயக்க மாகிச்

சமுலும்விட ராவமொம் படமெடுத்து

முன்னுடத் தோன்றி னீரே

யழலுருவ மணிகரத்த ராஞ்சிகரி

வளநாட்டி லளிவந் தூதுங்

குழலொருசற் றண்டாயி னெப்படியோ

வாட்டிடுவீர் கொற்றி யாரே.

அன

அழல் உருவம் அணி கரத்தர் - அங்கி வடிவமாகிய மழுப்படையை யேந்திய அழகிய கைகளையடைய சிவபெரு மாடு ரெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, அருணகிரி வளம் நாட்டில் - அருணகிரிப்பதியையடைய வளப்பம் பொருந்திய நாட்டின் கணுள்ள, கொற்றியாரே!—, (உம்முடைய) மழலை மொழி இசையாலும் - மழலைபோன்ற இங்சொல்லின் இசையினுலும்,

கொடு பார்வையதனாலும் - கொடிய பார்வையினாலும், மயக்கம் ஆகி சுழலும் விடர் - மயக்கமடைந்து வருங்குகின்ற காமுகர், அரவம் எலாம் படம் எடுத்து நாட முன் தோன்றினீர்-(உருவேயன்றி) சிலம்பு முதலிய அணிகளெல்லாவற்றையும் கிழிச்சீலையி வெழுதி எடுத்து (மடலேறக்) கருதும்படி எதிரே வந்தீர், அளி வந்து ஊதும் குழல் - வண்டுகள் வந்து ஊதுகின்ற கூந்தல், ஒருசற்று உண்டாயின் - ஒருசிறிது உண்டானால், எப்படி வாட்டிடுவீர் - எவ்விதம் வருத்துவீர்?

விடர் சுழலும் - மலைப்பிளப்பின்கண் திரிகின்ற, அரவம் எலாம் - பாம்புகளெல்லாம், படம் எடுத்து முன்னாட - படத்தை விரித்து எதிரேயாட எனவும்; அளிவந்து ஊதும்குழல் - அன்பு வந்து ஊதப்படுங்குழல் எனவும்; ஒருசற்று - ஒருசிறிது நேரம் எனவும் இருபொருள் கொள்க.

தலைமுண்டிதஞ் செய்து வைணவச் சின்னம் பூண்டி, சூல முதலிய தாங்கி வீதியிற் பிச்சைக்கு வருகின்ற மகளிரை முன் னிலைப்படுத்திக் காமுகன் ஒருவன் தன் காதலைப் புலப்படுத் திக் கூறுவது, கொற்றியாரென்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

கொற்றி யென்னும் பெயருள்ள துர்க்கையைப்போல்; இவட்குஞ் சூல முதலிய வுண்மையால் கொற்றியாரென வழங்கி னர்போலும்.

இதனால் பாம்பாட்டிடுவது முண்டெனத் தெரிகிறது. மழலை - நிரம்பாமொழி; சிறுவர்களின் சொல்: அதுபோன்ற இன்பந்தருதலின் மழலைமொழி யென்றார். கண்டாரை வருத் துங் தன்மைத்தாதலின் கொடும் பார்வை யென்றார். விடர்- நிலைப்பிளப்புமாம். பார்வை - ஐ கருவிப்பொருளில் வந்தது. படம் - வஸ்திரம்: படாம் என்பதன் குறுக்கல்விகாரமுமாம். தோன்றினீர், வாட்டிடுவீர் என்பன முறையே முன்னிலைப் பன்மை யிறந்தகால வினைமுற்றும் எதிர்கால வினைமுற்றுமாம்.

கசு0

திருவரூணைக் கலம்பகம்

குழல் - ஊதுகுழல் (புல்லாங்குழல்) என்க. சற்று என்பது அளவையும் காலத்தையும் உணர்த்தியது. கொற்றி யாரே - விளி. ஏ, ஓ - அசெனிலை. ஆகி - செய்து என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். ஆக்கி யெனப் பாடங்கொண்டும், செயவெனச்சத் திரிபென்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர். வாட்டிடுவீர் - இடு துணைவினை.

இது, அச-ஞ்செய்யுள் போன்றதே. (அன)

இதுவுமது

கோச்சகக் கலிப்பா

ஆரிதழி சூடு மருணேசர் நன்னட்டில்
வாரிறுகு கொங்கை மலைசுமக்குங் கொற்றீரே
பேரிருள்போ ஞமப் பிறைநிலவு கண்டொளிக்கக்
கூரியகண் ணில்லார் குழல்குறைந்தா ரெண்பாரே. அஅ

ஆர்இதழிகும் அருணேசர் - ஆத்தி கொன்றைகளின் பூக் களைத் தரித்த அருணைச்சேர்ரது, நல்நாட்டில் - நல்ல நாட்டின்கண் உள்ள, வார்இறுகு கொங்கை மலைசுமக்கும் கொற்றீரே - கச்சினால் இறுகப்பட்ட தனமலைகளைத் தாங்குகின்ற கொற்றீரே! பேர் இருள்போல் - மிகுந்த இருளைப்போல, நாமம் பிறைநிலவுகண்டு ஒளிக்க - நீர் அணிந்திருக்கிற புகழமைந்த அணியாய பிறைச்சந்திரனது ஒளியைக்கண்டு மறைந்திருக்க, (அதனை யறியாது) கூரியகண் இல்லார் - கூர்மையான விழிகள் இல்லாதவர், குழல் குறைந்தார் என்பார் - கூந்தல் இல்லாதவர் என்று கூறுவார்கள்.

ஆர் இதழி - முதலாகுபெயர். கொங்கைமலை - பண்புத் தொகை. கொற்றீரே - கொற்றியாரென்பதன் விளி. பேர் பெருமை யென்பதன் திரிபு. ஒளிக்க - செயவெனச்சம். கூரிய

மூலமும் உரையும்

கர்க்க

உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம். இல்லார் - எதிர் மறைக் குறிப்புவினையாலனையும் பெயர். ஏ - அசைங்கிலை.

இது, முதற்சீர் கூவிளங்காய்ச் சிரும், இரண்டாஞ் சீர் தேமாச் சிரும், மூன்றாஞ் சீர் பெரும்பாலும் கருவிளங்காய்ச் சிரும், நான்காஞ் சீர் பெரும்பாலும் தேமாங்காய்ச் சிரும் பெற்று வந்த கொச்சகக் கவிப்பா. (அஅ)

வஞ்சித்துறை

பாணூர் மொழிநிறை

சோண சலாடி.

பேண தவறுறு

மாணை நரகமே.

அகை

பாண் ஆர் மொழிநிறை - இசைப் பாட்டுகள் நிறைந்த வேதங்களில் மிகுதியாகப் புகழ்ந்து பேசப்பட்டுள்ள, சோண சலர் அடி - அருணசலேசரரது திருவடியை, பேணதுவன் - வழிபாடு செய்யாதவன், மாணை நரகமே உறும் - இழிந்த நரகத் தையே யடைவான்.

மொழி - கருவியாகு பெயர். ஆகமவறிவிற்குப் பயன் அவர் தாளைத் தொழுது பிறவியறுத்த லாதலால், அவர் தாளைத் தொழாதார்க்குப் பிறவியறுமல் நரகத் துன்பத்தையேயடைவர் என்பது இதனேற் கூறினார். திருவடியே யீடுபேருதவின் இவ்வாறு கூறினார். சாங்கு செய்யுள்ளரை கவனிக்க. வழிபாடு - பூசித்து வணங்குதல். பேணதுவன் எதிர்மறைத் தெரினிலை வினையாலனையும் பெயர். மாணை - ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். ஏ - தேற்றம். உறும் - செய்யும் என்னும் முற்று இச் செய்யுளில் வழிபடாதாருக் குளதாகுங் தீமை கூறப் பட்டது.

கசூ

திருவருணைக் கலம்பகம்

இது, முதற்சீர் தேமாச் சீரும், இரண்டாஞ் சீர் கருவிளச் சீருமாகி, குறளடி நான்கு கொண்ட வஞ்சித்துறை. (அக)

வஞ்சிவிருத்தம்

நரக வாதையில் வண்பிறூர்
தரணி மீதாரு கொன்பெறூர்
சுரரு லோகமு மின்புற
ராஞ்ஜை நாயக ரண்பூர்.

கூ

அருணை நாயகர் அன்பு அரூர் - அருணைச்லேசரரிடத்து அன்பு நீங்கப் பெறுதவர், தரணிமீது ஒரு கொன்பெறூர் - பூமி யின்மேல் எவ்வாற்றினும் ஒருசிறிது அச்சமு மடையார். நரகம் வாதையில் வண்பு இரூர் - நரகத் துன்பத்திற் சென்று தமது வலிமை கெடார், சுரர் உலோகமும் இன்பு உரூர் - தேவ லோகங்களினும் இன்பத்தை யடையார்.

எனவே, வீடு பேற்றையே விரும்புவரன்றபடி ; அது பிற் செய்யுளால் விளக்குகின்றூர்.

அன்பு - உள்ள நெகிழிச்சி; அது அவர்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாட்டான் விளங்கும். ஏனைய அன்பு போலாது இது வீடு பேற்றையே தருதலின் இவ்வாறு கூறினார். அரூர் - வினையாலைண்யும் பெயர். இரூர், பெறூர், உரூர் - எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினைமுற்று.

இது, முதற்சீர் புளிமாச் சீரும், ஏனையிரண்டும் கூவிளச் சீர்களுமாகிச் சிந்தடி நான்கு கொண்ட வஞ்சி விருத்தம். (கூ)

வேற்றேலீ வேண்டுறை

அருணையதி ருங்கழல ராறணிசெஞ்
சடையாள ரரிவை பாகர்
கருணைநடுங் கடலான பெருமானூர்
தாடொழுதார் கதியை நாடின்

மரணமிலா விமையவர்தம்
வானுலக மன்றே
பொருணிறையு நர்ன்மறையோர்
புகலுமத்தாட் பூவே.

கூகு

அருணை அதிரும் கழலர் - அருணைகிரிப் பதியிலுள்ள அதிருங் கழலரும், ஆறு அணி செம் சடையாளர் - கங்கா நதியைத் தரித்த சிவந்த சடைமுடியை யடையவரும், ஆரிளை பாகர் - உமாதேவியை யிடப்பாகத்திலுடையவரும், கருணை பூ. (ப) கடல் ஆன பெருமானர் - பெரிய கிருபா சமுத்திரமுமானு விவ பெருமானரது, தாள் தொழுதார் - திருவடியை வணாப்பிளையர், கதியை நாடின் - அடைதலை ஆராயின், மரணம் இலா இலைய வர்தம் வான் உலகம் அன்று - மரித்தல் இல்லாத தேவர்கள், விண்ணுலகம் அன்று, பொருள் நிறையும் நான்மறையோர் புகலும் அதாள் பூவே - பொருள் நிறைந்த நான்கு வேதங்களை யுணர்ந்த அந்தணர்கள் துதிக்கின்ற அந்த திருவடித் தாமரை மலரேயாகும்.

திருவடி யடைதலே வீடுபேரூதவின் இவ்வாறு கூறினார். வீடுபேறு சாயுச்சிய மென்ப. கருணை நெடுகெடல், தாட் பூ - உருவகம். மரணம் இலா என்றது இழிவுக் குறிப்பு; அவர்கள் பல துன்பங்களும் உடையவரென்பது பெற்றும். அது, “தீழுவசரர் பகையுண்டு செற்றமார்வ மிகவுண்டு நோயுண்டனங்க ஞாருண்டு நோய்கட் கெல்லாந் தாயானை காயமுண்டு கைதொழு வேண்டினருமுண்டு கற்பகத்தே மாயுங் தன்யையுண்டானால் வானேர்க்கென்ன வள என்னும் பேருந்திரட்டா னுணர்க. [னுண்டே.]”

நாடின் - செயின் என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அன்று - எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று. ஏ - அசை ஸிலை. நிறையும், புகலும் - செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சம்.

ககுசு

திருவருணைக் கலம்பகம

இது, நான்கடியாய், முதலிரண்டடியும், முதல் நான்கு திருங் காய்ச்சீர்களும், எனைய மாச்சீர்களுபாய் வந்த கழிநெடிலடிகளாய், பின்னிரண்டடியும் நான்காஞ்சீர் மாச்சீரும் எனைய காய்ச்சீர்களுமாய் வந்த அளவடிகளாய், முன்னிரண்டடியும் ஓரோசையாய், எனையடிகள் வேறேரூசையாய் வந்த வேற்றேவிவெண்டிறை.

(கக)

இரங்கல்

விநுத்தக் கலித்துறை

பூவுண்ட விடையாளர ருணைச லத்தீசர்
பொன்மேருவாய்ப்
பாவுண்ட புகழாளர் பிரியே னெனச்சொன்ன
பருவத்திலே
காவுண்டு குயிலுண்டு மயிலுண்டு கிளியுண்டு
கனிதூவுதே
மாவுண்டு குருகுண்டு திருகுண்ட மனதுண்டு
மறவாமலே.

கூ

பூ உண்ட விடையாளர் - பூமியை உண்ட திருமாலாகிய இடபவாகனத்தை யுடையவராகிய, அருணைசலத்தீசர் - அருணைசலேசரரது, பொன் மேருவாய் - பொன்மயமாகிய மேருமலையிடத்து, பா உண்ட புகழாளர் - பாக்களால் பாடப்பெற்ற புகழூயுடைய தலைவர், பிரியேன் என சொன்ன பருவத்தில் - உன்னைவிட்டுப் பிஸியேன் என்று சொல்லிய காலத்தில் சான்றுக, காஉண்டு - சோலை உளது, குயில்உண்டு - குயில் உளது, மயில்உண்டு - மயில் உளது, கிளிஉண்டு - கிளீஸ் யுளது, கனிதூவுதேமா உண்டு - கனிகளைச் சொரிகின்ற தேமாமரம் உளது, குருகுஉண்டு - பறவை யுளது, மறவாமலே திருகு

உண்ட மன்னூண்டு - மறவாமலே மாறுபாட்டைக் கொண்ட..
மனம் உள்ளது.

தலைவன் கூறியதற்குத் தலைவி சோலை முதலியன் சான்றாக
வள்ளனவெனக் கூறினாலென்க. புலவர் பலராலும் பாடப்
பெற்ற பெருஞ்சிறப்பினர் என்பாள் பாவுண்ட புகழாளர் எனக்
கூறினாலென்க. பருவத்திலே - ஏ அசைனிலை. மனன் - மொழி
யிருதிப் போலி. மறவாமலே - ஏ தேற்றம். உண்டு - குறிப்பு
வினைமுற்று.

இது, முதல் நான்குசீர் காய்ச்சிரும், இறுதிச்சீர் கணிச்சிரும்
பெற்று வந்த விருத்தக் கலித்துறை. (க2)

பாங்கி வெறிவிலக்கிச் சேவிலியர்க்கு அறத்தோடு நிற்றல்
கலிவிருத்தம்

வாங்குவில் லேர்நுதல் வயங்கு மாதரீ
ரீங்கிவ ஸாருவர்கை யேட்டை வாங்கினு
லாங்கடு வணிந்தவ ராஜை நாட்டிலே
நீங்கண்மை யழிப்பது நீதி யல்லவே.

கந

ஆம் கடு அணிந்தவர் அருணை நாட்டில் - தேவர்கள் உயிரைப் பருகும்படி யெழுந்ததாகிய விடத்தைக் களத்திற்றரித்த
சிவபெருமானரது அருணகிரியையுடைய நாட்டில் உள்ள,
வாங்குவில் ஏர்நுதல் வயங்கு மாதரீர் - வளைந்த வில்போன்ற
அழகிய புருவம் விளங்குகின்ற மகளிரே ! ஈங்கு இவள்
ஒருவர் கைஏட்டை வாங்கினால் - பக்கலுள்ள இவள் ஒருவரிடத்
தில் காதல்கொண்டால், நீங்கள் மையழிப்பது நீதியல்ல - நீங்கள் ஆட்டைக் கொல்வது நியாயமன்று.

ஓர் உத்தம புருஷன் பரிவாரத்துடன் வேட்டை யாதைற்
ஞப் புறப்பட்டு வனத்துக்குச் சென்றவனும், ஓர் உத்தம கண்ணி

மாட்டும் தொழியருடன் பூக்கொய்து விளையாடுதற் கென்று இட்டுசோலையிற் சேர்ந்த வளவிலே, ஒவ்வொரு நிமித்தத்தால் தோழியர் பிரிய அக்கண்ணிகை அங்குத் தனித்து நின்ற சமயத் திலே, ஒவ்வொரு நிமித்தத்தால் பரிவாரங்கள் பிரியத் தனிப் பட்டவனும் அப்புருஷன் அங்கு வந்து சேர, இருவரும் ஊழ் வினை வசத்தால் இங்ஙனம் தற்செயலாய் ஓரிடத்திலே சந்தித்து ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல்கொண்டு காந்தருவ விவாகக் கிரமத்தாற் கூடி உடனே பிரிய, பின்பு மற்றுஞ் சில களவுப் புணர்ச்சிக்கு உரியவகைகளால் அத்தலைமகளது கூட்டுறவைப் பெற்ற தலைமகன், பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ் செய்து கொள்ளுதற் பொருட்டுப் பொருள்தேடி வருவதற்காக அவளைப் பிரிந்து செல்ல, அங்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிக வருங் திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வழிவு வேறுபாட்டை நோக்கி இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னே? என்று கவலையுற்றுக் கட்டுவிச்சியைக் குறி கேட்க, அவளும் தன் மரபின்படி ஆராய்ந்து இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த தொழியப் பிறிதொன்றுமில்லை என்றுகூற அது கேட்ட செவிலித்தாயர், உடனே, தலைமகள் பக்கல் தமக்குள்ள அன்பின் யிருதியால், ஏதேனும் ஒரு தெய்வத்தை வழிபட்டாகிலும் இவளை வழிர்த்திருக்கப் பெறில் அதுவே நமக்கு ஆத்ம லாபமென் ரெண்ணி, வழியல்லா வழியிலே யிழிந்து, அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனெனப்பட்ட வெறியாட்டாளையைழப்பித்து அவளைக்கொண்டு ஆடு பலியிடுதல், கள்ளிறைத்தல், இறைச்சி தூவுதல், கருஞ்சோறு செஞ்சோறு வைத்தல், ஆவேசம் ஆடுவித்தல் முதலிய காரியங்களை இடைவிடாது ஒன்றன்மே லொன்றுகச் செய்யத் தொடங்க, நோயொன்றும் மருங்தொன்று மாதலால், தான் காதவித்த புருஷோத்தமனுண தலைமகனது தகுதிக்கு எலாத அச்செயல்

நோ நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேல் மிகவருந்த, அவளது துண்பத்தின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி அச்சமயத்திற் செவிலியரை நோக்கிச் சில கூறி வெறிவிலக்கித் தலைவியினது துண்பத்தின் உண்மைக் காரணத்தை யுணர்த்துகின்ற துறை இஃது ஆகும்.

ஆடு பலிகொடுத்தலானது இவளுடம்பினின்று உயிர் நீங்காதபடி செய்து மரண வேதனைப்படுகின்ற இவளைப் பிழைப் பிக்க மாட்டாது என்ற பொருளை யுட்கொண்டு, ‘நீங்கண் மையழிப்பது நீதியல்ல’ என்றால். தான் கரையேறாதவன் பிற ரைக் கரையேற்ற மாட்டாமை போல, தான் கழுத்தறுப்புண்டு இறக்கிற ஆடு இவளுடயிரைப் பிழைப்பிக்க மாட்டாதென்க : “வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை” என்றபடி இறக்கிற ஓர் உயிரோ மற்றோர் இறக்கிற உயிரைக் காத்தற்குத் துணையாகும்!

மாதரீர் என்பது மாதரார் என்பதன் விளி. ஆம், இடைக்குறை ; அசைநிலையுமாம். ஈங்கு - சுட்டு முதனீண்டது. அணிந்தவர் - வினையாலஜையும் பெயர். வாங்கினால் - எதிர்காலத் தெரிநிலை வினையேச்சம், அழிப்பது என்னும் பிற வினையைக் கொண்டது. அல்ல - எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று.

இவள் ஒருவர் கையிலிருந்த ஓலைச் சுவடியை வாங்கினால், நீங்கள் அவ்வேட்டிலிட்ட மையை அழித்துவிடுவது நீதி யல்ல என வேறொரு பொருள் படுதலும் காண்க.

இது எகு-ஞ் செய்யுள் போன்றதே.

(கந)

தலைவியைப் புகழ்தல்

கட்டளைக்கலீத்துறை

அள்ளற் கடல்விட நீங்கா தகண்ட சருணைவற்பிற்
பிள்ளைப் பிறையுஞ் சிலையுமொப் பாருதற் பேதெநல்லாள்

கசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

வள்ளைக் குழுமபொரு கண்ணுக்குத் தோற்றம்பும் வாரிதியுங் கள்ளக் கயலு மிராசிரின் மீனுங் கடைப்பட்டதே. கசு

அள்ளல் கடல்வீடும் நீங்காத கண்டர் - சேற்றையுடைய திருப்பாற்கடலிற் ரேஞ்சியவிடும் நீங்காத கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானைரது, அருணைவெற்பில் - அருணகிரிப் பதியிற் சேர்ந்த மலையின்கண், பிள்ளைபிறையும் - இளஞ்சங்கிரையும், சிலையும் - கில்லையும், ஒப்புஜும் - ஒப்பாகின்ற, நுதல்-நெற்றியை யுடைய, பேதை நல்லாள் - பெண்ணைகிய நல்லாளது, வள்ளை குழுமபொரு கண்ணுக்கு - வள்ளையிலையை யொத்த காதைப் பொருகின்ற நீண்ட கண்ணுக்கு, தோற்று - தோல்வி யடைந்து அம்பும் - பாணமும், வாரிதியும் - கடலும், கள்ளம் கயலும் - வஞ்சகம் பொருங்கிய சேல்மீனும், இராசியின் மீனும்-இராசியி ஹள்ள மீனமும், கடைப்பட்டது - தாழ்மை யடைந்தது.

இங்குனம் தலைவன் வேட்கை மிகுதியால் தலைவியைப் புகழ்ந்து கூறினான்க. பாணம் கம்மியறேற் கடையப்பட்ட தென்றும், கடல் மந்தரகிரியாற் கடையப்பட்டதென்றும், கயல் விற்பதற்காகக் கடையிற் கிடப்பதென்றும், மீனம் இராசிகளி னிறுதிப்பட்டதென்றும் பொருள் கொள்க. பிள்ளைப் பிறை அட்டமி திதிச் சந்திரன். பிள்ளை எண்டு இளமையை உணர்த்தியது. நுதல்-புருவமூமாம். பேதை - பெண்ணெண்ணு மாத்திரையாய் நின்றது. நல்லாள் - நன்மையைத் தருகின்றவள். ஆம் - தொகுத்தல். வள்ளை முதலாகுபெயர். கொடியென்பாரு மூளர். பொருதல்-போர் செய்தல்; அதாவது, அணுகினிற்றல்; அல்லது, காதளவு பொருங்கி நிற்றல். இராசி - மேடமுதலிய பன்னிரண்டு இராசி. ஏ - அசைநிலை. கடைப்பட்டது எனத் தனித்தனி முடிவு கொள்க.

இது நேரசை முதலாய் வந்த கட்டளைக் கலித்துறை.(கசு)

வலைச்சியார்

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிநுத்தம்

தேவியிட மகலாத வருணகிரி
 வளாட்டிற் ரெருக்க டோறு
 மாவிரத முனிவரெலா மயல்கூரக்
 கயல்கூறும் வலைச்சி யாரே
 காவிதிகழ் வாவியிலே மீன்பிடத்து
 வருவோரைக் கண்டோங் கண்டோ
 ராவியெலாம் பிடத்திழுக்கு முழும்போல
 வொருவரைக்கண் டறித்தி லோமே.   கஞ்சி

தேவி இடம் அகலாத - உமாதேவியார் ஒடப்பாகத்தி
 னின்றும் நீங்காத சிவபிரான் எழுந்தருளியிருக்கிற, அருணகிரி
 வளம் நாட்டில் - அருணகிரியை யுடைய வளப்பம் பொருந்திய
 நாட்டிலுள்ள, தெருக்கன் தோறும் - வீதிகளெல்லாம், மா
 விரதம் முனிவரெலாம் - அரியவிரதங்களையுடைய முனிவர்கள்
 எல்லாம், மயல்கூர - மயக்கமிகும்படி, கயல் கூறும் வலைச்சி
 யாரே - மீன்விற்கும் வலைச்சியாரே !, காவிதிகழ் வாவியில் -
 குவளைமலர்கள் பொருந்திய தடாகத்தில், மீன் பிடத்து வரு
 வோரைக் கண்டோம் - மீன்களைப் பிடத்து வருகின்றவர்
 களைப் பார்த்துள்ளோம், உமைபோல - உம்மைப்போல, கண்
 டோர் ,ஆவி யெலாம் - பார்த்தவர்களது உயிரை யெல்லாம்,
 பிடத்திழுக்கும் - பிடத்திழுக்கின்ற, ஒருவரை கண்டு அறிந்
 திலோம் - ஒருவரையாவது பார்த்து அறிந்திலோம்.

மீன் விற்கும் வலையர் மகளைக் கண்டு காழுற்றவலென்று
 வன், அம்மகளை முன்னிலைப்படுத்திச் சிருங்காரமான வார்த்தை
 கள் பேசினதாகச் செய்யுள் செய்வது, வலைச்சியார் என்னும்
 உறுப்புக்கு இலக்கணமாம். இது காலத்தான் மருவியது.

பிருங்கி முனிவர், சிவபெருமானை யன்றித் தன்னை வழி படாத காரணத்தால், உமையம்மை அப்பெருமானை வேண்டி அவரது திருமேனியில் டூடப்பாகம் பெற்றனளாதலால் தேவி யிடமகலாத வென்றார்.

மா - பெருமை ; என்று அருமையை யுணர்த்தியது. விரதங்களாவன : இன்னவற்கு செய்வலனவும், இன்ன பாவமொழிவலனவும் தம்மாற்றலுக்கேற்ப வரைந்து கொள்வன. முனிவர் - தவஞ் செய்வோர். “முனிவரெலாம் மயல்கூரக் கயல் கூறும்” என்றதனால், இனிய மொழியும் பேரழகும் வாய்ந்தவளன்பது பெற்றும். வலைச்சியாரே - விளி. கூர - உரிச் சொல்லடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம். ஆவி யென்பதற்குக் குளமென்ற பொருளு முளதாதலை யறிக. அறிந்தி வோம் - எதிர்மறை வினைமுற்று. ஏ - அசை. கண்டோர் - வினையாலையும் பெயர்.

இது, நான்கு காய்ச்சிரும் இரண்டு இயற்சிரும் பெற்று வந்த அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம். (கஞ்சி)

இதுவுமது.

ஒருவிகற்பநேரிசைவேண்பா

மேலா றணிசடையார் வீறருணை வீதியிலே
மாலாக வந்த வலைச்சியரே—காலா
மிருவரா லுங்காட்டும் யான்பிடிக்கக் காத
லொருவரா லுந்திரு மோ.

மேல் ஆறு அணிசடையார் - ஆகாய கங்கையை அணிந்த சடையினையடைய சிவபிரானாரது, வீறு அருணை வீதியில் - பெருமை பொருந்திய அருணகிரிப் பதியிலுள்ள வீதியினிடத்து, மால்ஆக வந்த வலைச்சியரே - கண்டோர் மயக்க

முறும்படியாக வந்த வலைச்சியாரே ! காதல் ஒரு வராலும் திருமோ - என்னுடைய ஆசை ஒரு வரால் மீண்டும் திருமோ (தீராதாதலால்), யான் பிடிக்க - நான் பிடிப்பதற்கு, கால்ஆம் இருவராலும் காட்டும் - கால்வாயிலுள்ள இரண்டுவரால் மீன் களையும் காட்டும்.

காதல் ஒருவராலும் திருமோ - என்னுடைய காதல் வேறு ஒருவராலும் திருமோ (தீராதாதலால்), யான் பிடிக்க - நான் பிடிக்க, கால்ஆம் இருவராலும் காட்டும் - உமது கால்களாகிய இரண்டு வரால் மீன்களையும் காட்டும் என இருபொருள் கொள்க. காலிற்கு வரால் மீனை உவமையாகக் கூறுதல் மரபு ; எண்டு உருவகமாக உரைத்தா ரென்க.

மேல் - மேன்மையுமாம். வீறு - பிறிதொன்றற் கில்லாத பெருமை. வீதியிலே - ஏ அசைநிலை. மால் - பெருமையுமாம். இரு - இரண்டென்னும் எண்ணின் விகாரம். காட்டும் - செய்ய மென் முற்று. பிடிக்கக் காட்டுமென்க. திருமோ - ஓ எதிர் மறை.

இது நாள் என்னும் வாய்ப்பாட்டான் முடிந்த இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா. (கூ)

சேவிலி நற்றுயைத் தேற்றல்
எண்சீரிக்கழிநேடிலாசிரியவிநுத்தம்
ஒருவ ராலுமனு காத நாளிலே
யுயிரி னனவொரு தேவை னசையான்
மருவி னலுமென தாகு நாளையீ
வழிக டோறுமினி நாடி மீளலே
கருணை நீதிமனை பேணு மாதுடன்
கடல்க ளேழுமலை யேழு மேழுமா
வருணைர் சூழுமலை கேழு மேழுமா
வருணை நாதர்சர பாவ தாாமே.

கங்க

திருவருணைக் கலம்பகம்

ஒருவராலும் அனுகாத நாளில் - ஒருவராலும் செல்ல முடியாத காலத்தில், உயிரின் ஆன ஒரு கேள்வன் ஆசையால் மருவினாலும் - உயிரை யொத்த ஒரு நாயகன் மீது வைத்த ஆசையினால் அவனுடன் சென்றாலும், நாளையே - நாளைய தினமே, மாதுடன் கருணை நீதி மனை பேணும்-தலைவன் மணங்கு நமது மகளோடு கருணையாலும் நீதியாலும் இல்லறத்தை விரும்பி நடத்துவான், (அதுவேயன்றி) கடல்களேழும் - சமுத் திரங்கள் ஏழும், மலையேழும் - மலைகள் ஏழும், ஏழுமா அருணர் சூழும் உலகு ஏழும் ஏழும் ஆம் - சப்தமா என்னும் குதிரையை யடைய சூரியர்கள் சூழ்கின்ற உலகம் பதினெட்டும் ஆகிய, அருணை நாதர் சரப அவதாரமே - அருணசலேசரரது சரப அவதாரத்தின் இருதலையைப் போல இயைந்து பிரியாது வாழ் வார்கள். (ஆதலால்), இனி வழிகள்தோறும் நாடிமீளல் அது என் ஆகும் - இனிமேல் வழிகள் தோறும் நம்மகளைத் தேடிச் சென்று திரும்புதலாகிய அச்செயல் யாது பயன் தரும்?

தலைவியின் உடன்போக்குக் கருதித் தேடி வருந்திய நற்றுய்க்கு, செவிவினிகழ்வு கூறித் தேற்றிய தெங்க.

இனி வழிகள் தோறும் நாடிமீளல் எனதாகும் - இனிமேல் வழிகடோறும் தேடிச் சென்று திரும்புதல் என்னுடைய தொழிலாகும், எனச்செவிவிதன்னுடைய தொழிலாகக் கூறித் தேற்றினாலே வள்ளினுமாம். இப்பொருட்கு (ஆனாலும் அத்தலைவன்) மாதுடன் கருணை நீதி மனை பேணு மென்க.

ஒருவராலும் அனுகாத நாள் - நள்ளிரவு. ஆன - உவம உருபு. கானிலே எனவும் பாடம்; இதற்குப் பாலை நிலமெனப் பொருள் கொள்க. மருவுதல் - தழுவுதல்; ஈண்டு செல்லுதலின் மேற்று. நாளையே - ஏதேற்றம். உடன் - மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு.

கடங்கள் ஏழாவன : உப்பு, கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய்,

தயிர், பால், நன்னீர். மலைகள் ஏழாவன : கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், எமகூடம், நீலகிரி. ஏழுமா - ஏழு குதிரைக ளென்பாரு மூளர். அருணர் பன்னிருவ ராவார் : வைகத்தன், விவச்சுதன், வாசன், மார்த்தாண்டன், பாற்கரன், இரவி, உலோகப்பிரகாசன், உலோகசாட்சி, திரிவிக்கிரமன், ஆதித்தன், திவாகரன், அங்கிசமாலி. உலகம் பதினேஞ்காவன : புலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகர்லோகம், சனலோகம், தவலோகம், சுத்தியலோகம் என மேஜுலகங்க ளேழும் ; ஆதலம், விதலம், சுதலம், தாநாதலம், இந்தாதலம், மாநாதலம், பாதலம் எனக் கீழுலகங்குடை முமாம்.

கடல்கள், மலைகள், உலகங்கள் ஆகிய அடிக்கண சூன்ற தால் எல்லாப் பொருளுமாயுள் எவ்வளவும் படிக்க விருத்தி. சுப + அவதாரம்-சரபாவதாரம் ; வடமொழிப் புனைச்சி. அவதாரமே- எதேற்றம். இனி, சரபாவதாரம் டோகி. தமக்கு கிராவா ரொருவருமின்றி வாழ்வா ரெணிஞுமாம். இவ்வாவதாரம், திரு மாலாகிய நரசிம்மத்தை யடர்ப்பதற்குச் சிலைப்படமா ணெடுத்த வடிவம். கருணை - இரக்கம். நீதி - முறைகளை.

இது ஒன்று ஐந்து சீர்கள் புளிமாச் சிரும், இங்கூடு ஆறு சீர்கள் கூவிளங்காய்ச் சிரும், மூன்று ஏழு பீர்கள் தேமாச் சிரும், நான்கு எட்டு சீர்கள் கூவிளச் சிரும் பெற்று வந்த எண் சீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

(கள)

வண்டோச்சி மருங்களைதல்
அறுசீர்க்கழிதெடிலாசிரியவிருத்தம்
தாரிலங்கு மறைமுடிவி னடித்தருளு
மருணேசர் தமது நாட்டி
ஞரியர்மேன் மனமகிழு மளியினங்கா
ளொருவார்த்தை நவிலக் கேளி

கஎசு

திருவருணைக் கலம்பகம்

ரேரிருக்குங் கைதையெலாஞ் சோறிருக்க
நீரிருக்கு மிடங்க தோறும்
வேரிமலர்த் தேனிருக்க விவர்க்குழை
விரும்பியாங்தேன் விழுகின் றீரே.

கூடு

தார் இலங்கு மறை முடிவில் - தொடர்ச்சியாக விளங்கு கின்ற வேதாந்தத்தில், நடித்தருளும் அருணேசர் தமது நாட்டில் - நடித்தருளுகின்ற அருணசேஸரரது நாட்டின்கண், நாரியர்மேல் மனம் மகிழும் அளியினங்கான்-பெண்களினிடத்து மனமகிழுஷ்சியடைகின்ற வண்டுக் கூட்டங்களே ! ஒரு வார்த்தை நவில கேளீர் - யான் ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கேளுங்கள், நீர் இருக்கும் இடங்கள்தோறும் - நீங்கள் வசிக்கின்ற இடங்கள் எல்லாம், ஏரிருக்கும் கைதை எலாம் - எழுச்சியை யுடைத்தாயிருக்கின்ற தாழைகளில் எல்லாம், சோறு இருக்க - மகரந்தம் இருக்க, வேரிமலர் தேன் இருக்க - வாசனை பொருந்திய மலர்களின் தேன் இருக்க, இவர் கூழை விரும்பி என் வந்து விழுகின்றீர் - இத்தலைவியரது கூந்தலை விரும்பி யாது காரணம் கருதி வந்து விழுகின்றீர்கள் ?

இக்கவி, தலைவன் தலைவியைத் தீண்டுவதற் குபாயங் கருதி அவள் கூந்தலிலிருக்கின்ற வண்டுகளை நோக்கி இவள் சிற்றிடை பாரம் பொருது இற்றுவிடும் ஆதலால், நீங்கள் விலகிப் போகவேண்டுமெனக் கூறித் தலைவிமருங் கணைதலாகக் கூறி யது என்க. இதனை மெய்தொட்டுப் பயிற்லெனவுங் கூறுப.

சோறிருக்கும்போது கூழையேன் விரும்புகின்றீர் வேண்டாவேன விலக்கியவாரூக வேறுமொரு பொருள் தோன்றுதல் காண்க.

தார்-வரிசை எனவே தொடர்ச்சி யென்றவாறும். மறை-மறைந்த பொருளுடையது எனக் காரணக் குறி. மறை-முத விலைத் தொழிற்பெயராகக் கொண்டு இறைவனது ஜங்தொழிலி

வெள்ளு என்பாருமூளர். தம்-அசைனிலை. நாரியர்-நாரத்தை யுனையவர்; நாரம்-அண்பு. அளியினங்காள்-விளி. கேள்வர்-முன் எரிசூப் பன்மை வினைமுற்று. ஏர் - அழகுமாம். மகரந்தம்- பூங் தூங். ஏ-அசைனிலை.

இது, குடு-ங் கவி போன்றதே.

(கஷ)

பாங்கி தலைமகளவயவத்தருமை சாற்றல்
அறுசீர்க்கழி நேடி. லாசிரியவிருத்தம்
எமதெடுஞ் சிலைவளைத்த பெருமானு
ரருணகிரி யிறைவர் நாட்டிற்
ரூமரைமண் டபத்துறையு மடந்தையிடை
யெழுதவென்றாற் தலைவ ஞரே
மாழுயற்கொம் பினிலேறி விசம்பலரைப்
பறித்துமுனம் வாடிவி லாதோ
ஞைமமயிர்க் கயிறுகொடு தொடுத்தனிந்த
புதுமையினு மருமை யாமே.

கூகூ

தலைவஞ்சே-தலைவரே!, எமம்நெடு சிலைவளைத்த பெருமா
னுர்-பொன் மயமாகிய நீண்ட மேரு மலையை வில்லாக வளைத்த
தலைவராகிய, அருணகிரி இறைவர் நாட்டில்-அருணகிரீசுரராது
நாட்டின்கண், தாமரை மண்டபத்து உறையும் மடந்தை-
தாமரை ம்லராகிய ஆலயத்தில் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமி
தேவியை யொத்த தலைவியினது, இடை எழுத என்றால்-
இடையை எழுதவேண்டுமென்றால், முனம்-முன்னே, வடிவு
இலாதோன்-உருவமில்லாதவன், மாழுயல் கொம்பினில் ஏறி-
பெரிய முயவினது கொம்பினில் ஏறி, விசம்பு அவரைப்
பறித்து-ஆகாயப் பூவைக் கொய்து, ஆமை மயிர் கயிற்றினால் தொடுத்தார்
தொடுத்து அணிந்த-ஆமையின் மயிர்க் கயிற்றினால் தொடுத்தார்

கள்ளு

திருவருணைக் கலம்பகம்

தரித்துக்கொண்ட, புதுமையினும் அருமையாமே-அதிசயத்தி
னும் அருமையுடையதாகும்.

தோழி தலைவனை நோக்கி இத்தலைவியினது அவயவங்களை
யெல்லாம் எழுதினாலும் இடையை எழுத முடியாதென முயற்
கொம்பு முதலிய இல்பொருளுவரை கூறி அதனினும் அருமை
யுடைத்தாமென்று கூறினாலென்க. மண்டபம்-தேவாலயம்.
பேரழகுடைமை பற்றி இலக்குமியென உருவகித்தா என்க.
மடந்தை - பருவங் குறியாது பெண்மாத்திரையாய் நின்றது ;
என்னை ? மங்கைப் பருவமுடையவு எாதல்பற்றி யென்க.
தலைவரை - விளி. முனம் - தொகுத்தல்; காலத்தைக் குறித்
தது. ஏ-அசைனிலை. கொண்டு என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைக்
கருவிப் பொருள்குறித்து வருஞ் சொல்லுருபு கொடு என
விகாரப்பட்டது.

இது முற்செய்யுள் போன்றதே.

(கக)

இறைவி கையுறையேற்றமை
பாங்கி யிறைவர்க்குணர்த்தல்

கட்டளைக்கலிப்பா

ஆர்வ வர்க்கழி யாவர நல்குவா
ரத்த ஞரா ஞபுரி வெற்பரே
பார்வி யப்புற நீர்த்தரு மாமணி
பட்ட பாடு பகர்ந்திட லாகுமோ

கார்கு மூற்கு முடிமணி யாயிரு

கண்கண் மீதுறு கண்மணி யாய்மூலை
சேர்த லுற்ற பொழுதிரு குன்றிலுஞ்
சென்று லாவுங் தினமணி யானதே. க00

ஆர்வலர்க்கு அழியாவரம் நல்குவார் - அன்பர்க்குளக்கு அழியாத வரத்தைக் கொடுக்கின்றவராகிய, அத்தனர் - பரமேசர

“ஈ, அருணைபுரி வெற்பரே - அருணைபுரியிலுள்ள மலைக்குத் தொலையீலோ ! நீர் கார்க்குழற்கு பார் வியப்புற தரு மாமணி - நீவிர் பீடாகம் போன்ற கூந்தலையுடைய தலைவிக்கு உலகத்திலுள்ளவர் என் அஞ்சியமடையும்படி கையறையாகக் கொடுத்த பெருமை பொருங்கிய மணி, பட்டபாடு - அடைந்த பாட்டை, பகர்ந்துவிட்டு ஆகுமோ - என்னால் கூறுவதற்கு முடியுமோ? முடிமணி ஆய் - ஆய் - சிரோரத்தினமாய், இருகண்கள் மீதுற கண்மணி ஆய் - ஆய் கண்டு கண்களினிடத்துப் பொருங்கிய கருவிழியாய், முலை பிசர்தல் உற்றபொழுது - தனங்களை அடைந்தபோது, இரு குண்றிலூம் சென்று உலாவும் - உதயகிரி அத்தகிரி ஆகிய ஓரண்டு மலைகளினும் போய் உலாவுகின்ற, தினமணி ஆனது - சூரியனுயிற்று.

கையறையாகக் கொடுத்த மணியைத் தலைவி விரும்பி முடியிலுங் கண்ணிலும் முலையிலும் வைத்தாளென்னுங் குறிப்புத் தோன்ற, தலைவனிடம் பாங்கி உரைத்தமை யறிக.

ஆர்வலர் - பண்படியாகப் பிறந்த உயர்தினைப் பலர்பாற் படர்க்கைப் பெயர். ஆர்வு பகுதி, அர் பலர்பால் விகுதி, அல்சாரியை. அழியா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். நல்குவார் - வினையாலஜையும் பெயர். அத்தன் - கடவுள். வெற்பரே - விளி ; மலையிலுள்ள தலைவரே யெனினுமாம். பார் - ஓடவாகுபெயர். வியப்புறுதல் - தாம் என்றுங் காலைத் திரும்புதல் என்க. மணி - இரத்தினம். பாடு - பெருமை ; அன்றி, கேடென்று கொண்டு முன்னர் அச்சங் தோன்றும்படி கூறிப் பின் மகிழ்வித்தலுமாம். ஆகி யென்பது - ஆய் என விகாரப்பட்டது ; கம்பராமாயணம் சூளாமணிப்படலம் கலை-வது செய்யுளை நோக்குக.

களஅ

திருவருணைக் கலம்பகம்

உறுகண்மணி - வினைத்தொகை. தினமணி - நாடோறுங் தோன்றுகின்ற இரத்தினம் போல்வது எனக் காரணக் குறி. கார்குழல்-உவமத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. ஆனது-அஃறினையொன்றன்பாற் படர்க்கையிறந்த காலத் தெரிநிலை வினமுற்று; ஆ பகுதி, து ஒன்றன்பால் விகுதி, ன் இறந்தகால இடைநிலை, அ சாரியை. ஏ- ஈற்றசை. சேர்தலுற்ற என ஒருசொன்னீர்மைத்தாய் வந்தது.

இது, எந்கு கவி போன்ற கட்டளைக்கவிப்பா. (க00)

இவ்வரையில் செய்யுட்களின் முதலடிக்குச் சூறிய இலக்கணத்தில் மாச்சீர் விளச்சீர் இரண்டும், காய்ச்சீர் கனிச்சீர் நான்கும் வருமிடங்களில் இவற்றுள் ஒன்றே காட்டப்பட்டிருப்பினும் இவ்வகையுள் பிறசீர்கள் வருதலும், கட்டளைக் கவிப்பாவிலும் அஃபொத்த ஒருசார்க்கவிவிருத்தத்திலும் கூவிளத்திற்குத் தேமாங்களும் வருதலும், ஐந்து சீரான், முதல் நான்கு சீரும் இயற்சீராகவும் இயற்சீர் வெண்டளையாகவும் கடையொருசீர் விளங்காயாகவும் அமைதாகிய கட்டளைக் கவித்துறையில் விளம்வருமிடத்து மாங்காயும் விளங்காய் வருமிடத்து அஃபொத்ததென் றண்ணப்படும் மாங்கனி மாந்தண்டுவும் வருதலும், சந்தப்பாக்களில் தந்தன முதலிய சந்தங்கள் வருமிடங்களில் தான்ன முதலிய சந்தங்கள் வருதலும், பெயர் மாத்திரத்தான் சுட்டப்பட்ட சில பாக்களுக்கும் பாவினங்களுக்கும் அவ்வவற்றின் இயல்பு இலக்கணநூல்களில் வருதலும், அகத்தினைக் குரியவாகிய சில செய்யுள்ளுறப்புக்கள் அவ்வறுப்புக் களோடு பொருந்தும் புறத்தினைக்கு வருதலும், உரையில் விரித்துக் கூறிய உவமை உருவகம் சிலேடை முதலிய அணி

மூலமும் உரையும்

கள்கை

களின் தன்மைகள் இலக்கண நூல்களில் வருதலுங் கண்டு
கொள்க.

திருவருணைக் கலம்பகம் மூலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

திருச்சிற்றம்பலம்

தருணத் தியைபல்
வருணச் சிறுவருக்
கருணைக் கலம்பகங்
கருணைக் கடலகம்.

சேய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

பக்கம்	பக்கம்
அடிய	நூ
அடுத்த	கலீ
அண்ணமலைய	என
அண்ணமலையா	கருள
அமர்ந்த	கூ
அயங்கா	கூது
அருணமணி	கூது
அருணவெளி	கை
அருணையதி	ககூ
அருணைவெற்	கை
அள்ளற்கட	ககுள
அன்னவயல்	கு
அன்னியமா	ககு
ஆர்வலர்க்	கஞ்சு
ஆரணிதுங்	கஞ்சு
ஆரிதழிகு	ககு
ஆரும்விரு	குச
ஆற்றுங்காற்	கசா
ஆரூர்கொடி	கசு
ஆனிடபக்	கூ
இதழியங்	அஅ
இந்திரகோ	ககஅ
இலகோளி	கூஞு
இலங்கிய	கசன
இருசரணச்	கூகு
இனமகலு	நந
உலககண்ட	கு
உள்ளத்தின்	ககச
ஊசலுகை	கூஅ
எல்லாவுயி	உச
	என்று
	ஏகார்புன
	எமாகு(கு)
	எறுவை
	ஒருவிரபா
	ஒங்குரமு
	கந்தை
	கண்ணரு
	கருணைமுக
	காணம்பர
	கார்வந்
	காவிற்றுல
	காலையு
	குழு
	கூத்தாடு
	கையடைந்த
	கொண்ட
	சுகமே
	சேஞ்சு
	சைவத்தின்
	சொர்க்க
	சொல்லாடி
	சொல்லார
	தகனமுறு
	தடஞக
	தனையிரு
	தாமணி
	தாரிலங்
	தில்லைமன்
	தினைப்போ

காட்டு

பக்கம்	பக்கம்	
திண்டரிய	கந்து மணிகொண்ட	கக
தேவியிட	கஞ்சு மதுவானி	எஅ
நதியைச்	கடா மலரிதழி	கந்து
நரகவா	கஞ்சு மலைமேன்	சஞ்சு
நாகமெடு	காந்து மலையாச	எந்து
நாராயண	நஞ்சு மழுலைமொழி	கந்துஅ
நித்தனம்	கந்தக மறைக்க	கந்தச
நீடாழி	கஞ்சு மாலையெ	எந்து
நெற்றிமீது	கந்து மானென்	நன
பண்ணிறங்	கந்தச முத்தயிழ்	நக
பரவைபொ	கந்தக மேலாடை	எந்து
பரவையா	உகை மேலாறணி	கந்தா
பானூர்	கஞ்சுக யாதவர்	உஅ
பாதமெம	அஞ்சு வசிகரம்	கந்தன
புடைசெறி	கஞ்சுக வரைக்க	கந்து
புயந்தழு	ஈஞ்சு வாங்கு	கஞ்சுநி
பூவுண்ட	கஞ்சுச வாய்ந்த	கந்தச
பைங்கட்ட	கஞ்சு வீரத்தை	அச
போகம்	உஞ்சு வீரனை	கந்தந
போதற்கு	கந்தக வெற்றி	ஞ்சு
போந்தபோ	கந்து வேதநுவல்	உந

—————

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
2	கடு	தலங்களு து	தலங்கள், இது
25	2	சக்கரத்தையும்	சக்கரத்தை
22	22	மருந்தா	மருந்தா, புனிதா
23	23	னெச்சம்	னெச்சம்
24	கூ	யுருவம்	யுருவமும்
25	25	மானது	மானைது
26	கடு	சங்கரன்	சங்கரர்
27	22	எடுப்பதற்கு	பிச்சை யெடுப்பதற்கு
28	22	ஊன் எலும்பு	ஊன் என்டு
29	கஅ	பருமை -	பருமை,
30	கூ	மகங்	மகங்
31	கஅ	தனது	தமது
32	கூ	வருணம்	அருணம்
33	25	வருணம்	அருணம்
34	2	சிரிப்பினல்	சிரிப்பினல்,
,	ககூ	தகனமுறை	தகனமுற
நுந	எ	கூறும்	கூறுப.
,	கச	எண்	அறு
நுஅ	கச	அறுர்சீக்	அறுசீர்க்
கூக	உச	சோனைசேலசரர்	சோனைசேலசர்
எச	கச	வசந்தராயர்.	வசந்தராயர் என்றும்;
அக	20	தலைவன்	தலைவர்
அச	20	சித்தரேம்	சித்தர்
அஅ	ககூ	தலைவியைப் புகழ்தல்	உருவெளிகண்டு கூறும்
கூக	கக	மன	மல
ககக	ககூ	தாம்	ஆம்
ககந	உக	அ-	ஏ -
ககடு	கஅ	கொள்ளும்	கொள்ளும் ;
கஉச	அ	போல	போலவும்
,	கா	போல	போலவும்
,	கஎ-	உதிர்கிண்ற பனிக்	எண்ணும்மைகள்
		கால மென்க	தொக்கன.

கார்ஷ

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
கஉச	கஅ	நுண்பொடி.	நுண்பொடி, பூந்தாது.
"	ககூ	உதிர்கின்ற - அஃப் வினைப் பலவின் பாற் படர்க்கை வினைமுற்று; அன் சாரியை குறைந் த்து.	உதிர்கின்ற - உதிர்க் கின்ற என்னும் பிற வினை தன் வினையாய் வந்தது. பாணங்க ளாகிய மலர்களி னின்றும் உதிர்கின்ற எனத் தன்வினையா கக் கொள்ளினுமாம். டிப் பொருள்கள் கொள் ளினுமாம்.
கஉடு	ககூ	டுக	கவிப்பா
கஉஞ்	உஞ்	கவித்துறை.	உன்றன் அன்பன்
கந்க	ங	உன்றன்	தலைமகனிடத்
கந்கூ	உ	தலைமகளிடத்	தமக்கு
கசஞ்	கஞ்	தனக்கு	ஞேக்க
கசகூ	கூ	ஞைக்க	முற்
கஞ்செ	கஉ	முதற்	

அ-வது பக்கம் 27-வது வரியில், அமைத்தருளிய, என்பதற்குப்பின், சீர்-சிறப்பாகிய, என்றும், நூ-வது பக்கத்திறுதியில், தத்தன தனதன தந்தன, தத்தன தனதன தந்தன, தத்தன தனதன தந்தன, தனதானு, என்னுஞ் சந்தக் குழிப்புக் கேற்ப சீர்பிரித்துக்கொள்க என்றும், நூ-வது பக்கம் எ-வது வரியில், இன்மை, என்பதற்குப்பின் இல்லாத - அப்போது அங்கு இல்லாத, என்றும், எழு-வது பக்கம், உநு-வது வரியில், முதலாகுபெயர் என்பதற்குப்பின், தான் - அசைநிலை, என்றும் பெய்து படித்துக்கொள்க.

புத்தகம் கிடைக்கு மிடங்கள் :

1. செவ சித்தாந்த நாற்பதிப்புக் கழகம்,
6, பவழக்காரத் தெரு, சென்னை.
2. ஆசிரியர் நாற்பதிப்புக் கழகம்,
53-56, பவழக்காரத் தெரு, சென்னை.
3. சி. வி. ஐம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள்,
20, காரணேஸ்வரர் கோயில் தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை.